

Amsterdam este foarte mândru de noul său prieten și telegrafiază la Berlin că un deputat englez își oferă serviciile Statului Major german. La Berlin, propunerea e primită cu răceală. Statul Major este precis informat asupra reputației lui Lincoln Trebitsch la Londra și-l privește ca pe un aventurier. Dar colonelul Nicolai, șeful serviciului de spionaj german hotărăște să facă o încercare cu el și-i cere un raport asupra distribuirii trupelor engleze. Pretinde o sumă mare, care-i e plătită cu anticipație. După câteva săptămâni, aduce un fantastic raport compilat din câteva date publicate în ziarele britanice și neutre, dar cu multă dibăcie exagerate. Colonelul Nicolai clătină însă din cap și-i spune:

—„Foarte mulțumim Herr Pastor, dar noi n'avem bani pentru scamatorii englezești.”
Ce să facă acum? Serviciile de contraspionaj britanice și germane sunt cu ochii pe el, iar banii i se impută pe zi ce trece. În luna următoare, fostul pastor, fostul deputat și fostul spion intră în portul New-York-ului. Dar de cum pune piciorul pe pământul Americii, agenții englezi nu-l mai slăbesc din ochi. America este încă neutră, așa că oficial nu i se poate face nimic, dar există alte mijloace pentru a i se paraliza activitatea. În ziarele newyorkeze apare un articol cu următorul titlu:

„Isprăvile unui fost deputat englez, devenit spion german“!

Aceasta nu reușește însă să-l descurajeze. El e văzut în repetate rânduri cu bine cunoscuți agenți germani. Intre timp, este învinuit la Londra că, cu câțiva ani înainte, ar fi falsificat semnătura d-lui Rowntree. Se cere extrădarea sa și după o evadare din închisoarea dela Brooklyn urmată de o recapturare tot atât de senzațională, el este adus în Anglia și condamnat la trei ani muncă silnică.

În 1919 părăsește Dartmoor-ul. Are acum 40 de ani. Trece în Olanda și scrie Kaiserului exilat o scrisoare în care pretinde că e o victimă a sentimentelor sale filo-germane. La această misivă primește o scrisoare redactată de către secretarul Kaiserului și care devine pentru el un document de mare valoare. Arătând antetul acestei scrisori și făcând misterioase aluzii la importante chestiuni de stat, el izbuteste să stoarcă unei domnișoare bătrâne, germane, 1.500 lire sterline, întreaga ei avere. Fuge apoi în Rusia, unde este bine primit de către leaderii bolșevici ca un expert în chestiunile economice și financiare ale Angliei. În Downing Street se remarcă în curând că afacerile Rusiei în Anglia erau dirijate de către cineva care cunoaște bine situația locală. Dar nu trece mult și Trebitsch cade în disgrația bolșevicilor. Mai înainte însă ca OGPU-ul să poată institui procedura obișnuită, prietenul nostru se află în drum spre Berlin.

În tren face cunoștința unui aristocrat german care-i spune că revenirea Hohenzollern-ilor este iminentă. Fostul propagandist rus, ascultă interesat și zugrăvește cu elocință gloria viitoare Germaniei. „Deutschland, Deutschland ueber alles...“ Noul său prieten rămâne mut de admirație. Se recomandă: Wolfgang, guvernator al Prusiei Răsăritene. La Berlin Trebitsch e introdus de către Herr Kapp în cercul monarhiștilor. În ziua de 13 Martie 1920 are loc lovitură de stat monarhistă și Herr Kapp semnează iar în calitate de cancelar al Reichului în Wilhelmstrasse. Prima și ultima sa proclamațiune către națiunea germană este iscălită de către el și un anume Lincoln Trebitsch, noul ministru al propagandei.

Grandiosul vis nu durează însă decât 36 de ore, după care Herr Kapp și partizanii săi se văd nevoiți să părăsească în grabă Germania.

Herr Reichsminister Trebitsch apare apoi în

Adepti ai „călugărului budhist Chao Kung” alias Trebitsch Lincoln pe străzile Liverpoolului.

Elveția. Împăratul Carol al Austriei își petrece acolo exilul și ascultă cu venerație înțeleptele cuvinte ale pastorului ungur de curând sosit. Eximpărăteasa Zitta îl însărcinează cu vânzarea bijuteriilor regale. Fostii monarhi au mare nevoie de bani pentru că vor să se întoarcă în Ungaria, unde se cred așteptați de către popor. Lincoln Trebitsch procură fondurile necesare unei întoarceri triumfale în Ungaria. Ține discursuri înflăcărate țăranilor, negociază cu diplomații Franței și ai altor țări. În visele sale se și vede Ministru de Externe al Ungariei. Dar ex-împăratul Carol este arestat în momentul când încerca să treacă frontiera Ungariei și retrimis în Elveția. Lincoln Trebitsch a pierdut din nou partida!

După acest episod ungar, Trebitsch își întoarce iar privirea către Rusia. Aceasta este țara unde aventurierul politic poate dobândi glorie și bani. Ura sa împotriva Angliei a luat proporțiile unei manii. Țara aceasta trebuie distrusă și Extremul Orient este punctul ei vulnerabil. În China s'a deslănțuit un război civil. Kuo-min-Tang-ul a trezit aci conștiința națională și Moscova ajută această mișcare. O echipă de revoluționari experimentați au fost trimiși la Hong Kong. Kuo-min-Tang-ul a intrat în mâinile Sovietelor și apariția „Ungurului de supușenie britanică” pe scena Chinei este cât se poate de oportună intereselor rusești. El devine mâna dreaptă a tovarășului Borodin care lucrează în Hong Kong. Aci are ocazia să dea frâu liber urei pe care o nutrește Angliei. Organizează un boicot al mărfurilor britanice și...

Într-o bună zi citește un ziar englezesc și leșină. A văzut fotografia celui mai mic dintre fiii săi, un tânăr în vârstă de 18 ani, care a fost condamnat la moarte în Old Bailey, pentru omucidere.

Telegrafiază la Londra. Imploră prieteni vechi să facă uz de toată influența lor spre a întârzia execuția până când îl va mai putea vedea odată, măcar pentru două minute. Cu aeroplanul și cu cele mai iuți vapoare, el străbate jumătate de glob. La Harwich autoritățile imigrațiunilor îi întârzie intrarea în Anglia. Și când ajunge în sfârșit la Dartmoor nu poate decât să blesteme cu furie pe mormântul abia închis.

În 1927, ambasadorul britanic din Kabul, Sir Francis Humphreys scrie la Londra despre un misterios străin apărut de curând în Afganistan și care pare să dirijeze politica regelui Amanullah. Acesta este Lincoln Trebitsch trimis de către Moscova. El trebuie să dea Angliei lovitură de grație și prepară o insurecție a Indiei. Tânărul rege al Afganistanului este aliatul său. Kabul-ul devine un centru de intrigi împotriva Marii Britanii.

D-l Ignatz Lincoln Trebitsch — acum Gospodin Ignatiev Trebitschikov — care este sfetnicul politic al Majestății Sale Regele Afganistanului, zâmbește cu satisfacție. S'a pus la cale o alianță afgano-turco-persană și în curând, lumea va vedea o revoltă a tuturor mahomedanilor împotriva Angliei. Vae Britanniae! Dar și de data aceasta își greși socotelile. Aviatorul Shaw — alias Edward Thomas Lawrence și fost sfetnic al regelui Feisal, ne-ar spune poate, dacă ar mai trăi, cum a spulberat intrigile lui Lincoln Trebitsch.

În rezumat, regele Afganistanului fuge și îndrumătorul său politic face la fel. Trebitsch se oprește tocmai în Tibet, unde intră într-o mănăstire budistă. De aci, trece în Manciuria. Ce a mai făcut pe acolo, nu se știe.

Lincoln Trebitsch este una dintre cele mai impresionante personalități. Ușor e să-l taxezi de aventurier, escroc sau dement, dar nu încapă îndoială că are o structură cu totul ieșită din comun.

Mai curând sau mai târziu, vom auzi iar de el...

FELIX GROSS

Diabeticul nu mai este un sclav al boalei sale

De acum înainte își poate asezona dieta prescrisă de medic cu gustoasele preparate Tresfarin lipsite de amidon și zahăr. Fără a se teme de surplusul de glucoză ce-l are în organism, diabeticul poate consuma la discreție din diversele paste făinoase ca: macaroane, tăiței,

sau sosuri și răntășuri, prăjituri și torte preparate toate din făina Tresfarin. Peste 50 de preparate variate făcute din făina Tresfarin, stau la dispoziția consumatorului diabetic. Informațiuni la „Dieta Tresfarin”. Piața Academiei 1, lângă Statuia Mihai Viteazul.

Descoperirea aceasta a avut o mare însemnătate, mai ales în țările din apus unde populația are un alt ritm și standard de viață, unde necesitățile sunt multiple, și bugetul trebuie împărțit cu o precizie matematică. Reparațiunea pingelelor ocupă un loc însemnat în bugetul oricărei familii.

Un articol care corespunde unor reale necesități, a fost lansat către industria de cauciuc: talpa impermeabilă de cauciuc Palma Okma. Această industrie a făcut progrese colosale, creșterea articolelor variate care s'au doptate de către straturi din ce mai largi ale populației.

Articolele de cauciuc au un avantaj asupra celorlalte fiind mult mai practice și rezistente, deci și mai eficiente.

Sub acest raport talpa Palma Okma a devenit o noțiune bine terminată. După cum cauciucul dela automobile nu pot fi fabricate decât din cauciuc, tot astfel nu se poate imagina ca tocurele și tălpile de cauciuc pentru a fi durabile, flexibile și impermeabile să fie înlocuite cu un alt material.

Tocurile de cauciuc Palma au devenit în ultimii cincizeci de ani un articol de primă necesitate; tot astfel și talpa Palma-Okma, căci publicul a apreciat îndată avantajele tălpii Palma Okma.

1) pentru că Palma Okma constituie materialul cel mai durabil pentru o talpă, neuzându-se nici după un an de continuă purtare;
2) pentru că Palma Okma e marcă depusă și oferă deci garanții pentru un material rezistent;
3) pentru că talpa Palma-Okma e absolut impermeabilă și nu alunecă pe pavajul umed;
4) pentru că talpa Palma Okma se poate aplica la oricare pantof, la oricare ghiață, cizmă,

2) pentru că Palma Okma e marcă depusă și oferă deci garanții pentru un material rezistent;
3) pentru că talpa Palma-Okma e absolut impermeabilă și nu alunecă pe pavajul umed;
4) pentru că talpa Palma Okma se poate aplica la oricare pantof, la oricare ghiață, cizmă,

BOURJOIS VĂ OFERĂ!

Până la sfârșitul acestei luni, veți găsi în fiecare cutie de pudră „SOIR DE PARIS” un elegant flacon de parfum „SOIR DE PARIS” pentru poșeta Dv.

Cutie cu pudră Lei 100

Soir de Paris

O armonie desăvârșită se desprinde din înfățișarea unei femei distinse și elegante. Toaletele, pantofii, pălăria, parfumul și mai ales Pudra constituie un acord care denotă bun gust și pricepere. O femeie care apreciază această armonie, va adopta cu siguranță Pudra **En Vogue**, pentru aderență, permeabilitatea și parfumul ei subtil.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

Ați putea digera ușor

**In acest caz
Magnesia Bisurata
vă va ajuta.**

Un stomac normal ar trebui să digere fără nici un inconvenient mâncărurile cele mai grele care intră în meniu. Totuși, cu vârsta digestia devine o funcție din ce în ce mai delicată și unele precauțiuni speciale sunt necesare pentru a evita consecințele, căci și masa cea mai simplă poate să nu fie prielnică stomacului. Chiar mâncând cumpătat, puteți suferi de dureri de stomac; acestea însă pot fi evitate cu ușurință, dacă luați o mică doză de **Magnesia Bisurata** după fiecare masă.

Cauza durerilor Dv. este de obi-

cei o aciditate excesivă: însă **Magnesia Bisurata** va neutraliza în câteva minute orice exces de aciditate, va opri fermentațiunile, va calma mucoasele iritate și va face digestia sănătoasă și normală. Arsurile plenitudinea, vărsăturile, acria sunt indiciile unei digestii defectuoase, pe care nu trebuie să o neglijați, deoarece funcționarea anormală a stomacului poate să aibă repercusiuni asupra ficatului, rinichilor și intestinelor. Fiți prevenzători și la cea mai mică jenă digestivă luați **Magnesia Bisurata**.

MAGNESIA BISURATA este de vânzare în toate farmaciile și drogheriile cu Lei 75. Formatul mare mai economic Lei 110.

**MAGNESIA
BISURATA**

D. TITULESCU PE

DEPLIN RESTABILIT

Fostul ministru de externe al României, d. N. Titulescu, e părăsit Lugano, unde și-a petrecut o mare parte din convalescență, spre a pleca în Franța, unde va petrece iarna. În fotografia noastră: d. și d-na Titulescu părăsesc Palace-Hotel din Lugano.

A CĂZUT DIN CAPUL SCĂREI

**Din cauza acestui accident
s'a îmbolnăvit de nevrită**

Această doamnă mai în vârstă a scăpat cu viața în urma unei căzături din capul scării pentru a deveni în urmă o victimă a nevritelor și a reumatismului. Totuși luând **Kruschen**, a găsit remediu cel mai eficient și ne comunică acest lucru în scrisoarea care urmează: —

„Acum trei ani și jumătate am avut nenorocul să cad din capul scării până jos. La început nu am simțit nimic, însă după câțiva timp m'am îmbolnăvit de nevrită la ambele mâini și brațe. După ce am încercat o sută de remedii, starea mea s'a înrăutățit și am căpătat reumatism.

„Am fost înduplecată să fac o încercare cu **Sels Kruschen**. Sunt doi ani de când îau regulat aceste săruri, în fiecare dimineață, în ceasca cu ceai. Acum mă pot folosi de mâini și brațe ca și înainte de accident. Sunt în vârstă de 69 ani și mai cânt la pian”. — (D-na) P. L.

Durerile reumatice provin din cauza acidului uric care se află în cantitate prea mare în corp. Două din ingredientele care compun **Sels Kruschen** au proprietatea de a dizolva cristalele de acid uric. Alte ingrediente ale acestor săruri ajută organismul să elimine cristalele dizolvate prin căile naturale.

Sels Kruschen se găsește la toate farmaciile și drogheriile din țară. Prețul unui flacon mare este 95.—lei, flaconul mic 60.— lei.

**Când temperatura scade:
procurați-vă imediat lingerie caldă**

Croială și execuție ireproșabilă, plăcut la purtat, excelent la spălat.

Cereți pretutindeni numai produsele noastre superioare.

Din pricina permanentelor ciocniri între populația chineză și cea japoneză din Shanghai, în cartierul internațional al orașului, copiii japonezi sunt conduși la școală sub apărarea polițiștilor-soldați japonezi.

După un răgaz de patru ani, Bombay a fost din nou teatrul unei revolte. Motivul este construirea unui templu hindus lângă o moschee. Aproape o sută de oameni au fost omorâți și mai multe sute răniți în ciocnirea care a urmat. Fotografia noastră înfățișează poliția din Bombay cu scuturi și bastoane lungi de bambus.

Turburări în Asia

Continutul răsăritean este teatrul unor continue frământări. În ultimul timp, lumea a asistat la o lovitură de stat în Irak. În decurs de câteva ore, armata irakului a răsturnat guvernul și a înăbușit în sânge, orice încercare de opoziție. Unul din miniștri a fost împușcat. Guvernul militar care s'a instituit, sub prezența generalului Yasin L. Hashimi a aruncat mii de proclamații, din avion, pe străzile din Bagdad.

La stânga: Tânărul rege al Irakului care s'a suiat pe tron în anul 1933, după moartea tatălui său, regele Feysal.

La dreapta: Un aspect al principalei strade din Bagdad, în timpul revoluției și
Dreapta jos: Domnul Seyid Hikmet Sulaiman, noul ministru prezident al Irakului.

Astfel este indicată!

Pasta de dinți **NIVEA**

și pentru dinții copiilor Dvs. Aveți grijă ca copiii să se obișnuiască din primii lor ani cu îngrijirea rațională a dinților. După fiecare masă și mai ales înainte de culcare, este nevoie să-și curețe dinții cu Pasta de dinți Nivea, elătindu-și totodată bine gura.

Aceasta este mijlocul cel mai bun de a curăța și menține dinții albi — frumoși.

Spumează ușor având un gust excelent.

O LUME mai bună

ALDOUS HUXLEY DESAPROBĂ VIAȚA OMULUI MODERN ȘI PROPUNE NOUI CĂI, PENTRU VIITOR

ACESTA nu este un articol politic. Nu face propagandă pentru vreo cămașă colorată, pentru vreun steag sau simbol; nu schițează planuri mărețe și nu propune reforme constituționale, sau economice.

Nu spun că reformele ar fi inutile și planurile de prisos; într-o lume, care se află în pragul războiului, o lume în care oamenii de stat nu găsesc șomajului alt remediu decât reînarmarea, o lume în care majoritatea cetățenilor nu câștigă atâta cât le trebuie, pentru a cumpăra lucrurile produse de ei în această lume de coșmar a noastră, se simte mare nevoie de rânduială și de reforme inteligente. Dar în privința aceasta s'a scris până acum o vastă literatură, la care nu mai am nimic de adăugat. Și pe urmă, lumea noastră are lipsuri pe care nici cele mai drastice reforme politice sau economice nu le-ar putea remedia. Comunismul, fascismul, Statul Social sau Anarhia, n'ar putea împlini aceste lipsuri pentru că nu sunt de resortul lor.

Aceste neajunsuri au cu totul alte principii, ele se datorează lipsei de prevedere sau judecată, conservatorismului, care ne face să rămânem la concepții și obiceiuri vechi, multă vreme după ce acestea au încetat a mai fi utile, sau nesăbuiței și prostiei propriu zise.

Vă voi prezenta, în acest articol, lista câtorva din neajunsurile care n'ar putea fi înlăturate de vreo modificare survenită în forma de guvernământ, sau în sistemul nostru social. Fiecare dintre ele au înrăuriri profunde asupra noastră, dar, cu puțină bunăvoință și inteligență, toate ar putea fi tămăduite. Lumea, în care trăim, este în mare parte opera noastră și prea puține sunt în ea acele lucruri, pe care să nu le putem schimba după voie.

Faptul acesta înseamnă îmbărbătare și desnădejde totodată. Imbărbătare, când ne gândim la tot ceea ce ne stă în putere a face pe viitor și desnădejde când privim în urmă și constatăm cât de puțin ne-am dat silința în trecut. Nu ne rămâne deci decât speranța că mâine vom fi altfel decât am fost ieri și astăzi.

Să începem cu ceea ce începe și sfârșește viața noastră pământească, cu trupurile noastre. Urmând caraghioasele obiceiuri ale civilizației noastre, ne purtăm cu aceste prețioase și neînlocuibile adăposturi ale sufletului, într'un chip aproape criminal. Cultura e tot mai vastă; știința înaintază, dar în ce privește timpurile noastre în suferință, suntem, în marea majoritate, asemeni unor sălbatici, cari se joacă cu un cronometru. Ba mai rău decât niște sălbatici, fiindcă aceștia au scuza ignoranței. Suntem neghiobi, cu toate că cunoaștem prea bine căile înțelepciunii.

Să ne ocupăm de pildă de chestiunea hranei, de o importanță vitală, în existența noastră. Există o știință a nutriției, dar cine-i urmează preceptele? Jumătate din populație este prea săracă, spre a se hrăni cum trebuie. (Remediul pentru aceasta, stă în mâinile autorilor de planuri economice). Cealaltă jumătate are mijloace, dar nu ține seama de învățăturile, ce li se oferă atât de ușor și mănâncă fie prea mult, fie cu totul nehygienic.

Deschideți orice ziar mare și veți vedea că o treime din spațiul publicității este ocupat de reclame pentru laxative, leacuri împotriva răcelilor, a durerilor de cap și a nevralgiilor. Toate aceste droguri sunt mai mult sau mai puțin vătămătoare, dar majoritatea au menirea de-a înlătura, pe scurt timp, simptomele neplăcute, produse de-o nutriție nesănătoasă. Ne intoxicăm, alimentându-ne greșit și apoi încercăm a ușura penibilele urmări ale prostiei noastre, otrăvind-ne cu produse farmaceutice. După care ne întrebăm pentru ce ne pare viața atât de puțin demnă de trăit și începem să învinuim guvernul.

Am vizitat nu de mult una dintre cele mai mari fabrici de medicamente din Europa. O clădire măreață, din beton armat și sticlă. Înăuntru, mii de lucrători și cele mai moderne mașini. Pivniți vaste, în care se aflau depozitate sute de tone de toxice și stimulente. Vagoane de pancreasuri congelate intrau printr-o parte, spre a ieși prin alta, în fiole de insulină. Condițiunile de lucru admirabile, producția colosală. O fabrică model. Dar trebuie să mărturisesc că admirația mea pentru autorii planurilor, după care se ridicase construcția, pentru tehnica fabricației și pentru toată acea perfectă organizație, s'a cam răcit, când mi-am pus această simplă întrebare care este scopul acestor străduințe, atât de frumos coordonate?

Incercăm să uităm neazurile vieții, și deci să evadăm din cotidian, asistând la spectacole de cinema.

Aproape o zecime din venitul nostru îl cheltuim pe substanțe toxice: tutun, alcool, excitante, stupeficante.

Am adoptat cu entuziasm automobilele, dar am lăsat pentru aceste vehicule noi, aceleași drumuri care slujeau trăsurilor și pietonilor.

Scopul este producția, în cantități imense și la un preț foarte redus, a unei mari varietăți de substanțe, mai mult sau mai puțin toxice, în stare a combaterii, temporar, efectele altor otrăvuri. Cu mult mai bine ar fi fost pentru fiecare cetățean al acestei lumi, în parte, (excepție făcând acționarii companiei producătoare de medicamente) dacă energia și ingeniozitatea pusă în fabricarea acestor otrăvuri, paliative, ar fi fost aplicate în încercarea de-a face utilizarea lor de prisos!

Caracteristic în psihologia umană este faptul că atunci când ceva începe să meargă anapoda, individul născoceste mai întâi un mijloc ingenios, ca să ascundă simptomele superficiale. Ideea de-a căuta rădăcinile răului și de-a găsi mijloacele turburărilor, pare a-i veni abia mai târziu. A te gândi la prevenire, înainte de-a pune problema vindecării este un semn de conviețuire și e îmbucurător faptul că acest gând își face un loc tot mai larg, printre noi. Drept e că încercăm încă să înlăturăm simptomele unui trai nehygienic, dar avem cel puțin sentimentul că ceea ce facem e zadarnic și c'ar trebui să ne preocupe nu aparența vindecării, ci acțiunea pozitivă al prevenirii. Deocamdată însă fabricile de medicamente brevetate lucrează zi și noapte și refuzăm încă să aplicăm, ceea ce știm despre nutriție.

La fel se întâmplă și cu educația fizică. Știm că trupul are nevoie de exerciții și mai știm, mulțumită activității practice a lui Alexandru și operei teoretice a lui Magnus, cum trebuie făcută cultura fizică, pentru o armonioasă funcționare a întregului organism.

Aplicăm noi aceste cunoștințe? Nu. Cei mai mulți dintre noi au ocupații sedentare, iar exercițiile fizice pe care le facem sunt spasmodice și prost alese. S.f. Paul a fost tâmplar, predicator și filosof. Cu cât mai sănătos și mai fericiți am fi, dacă ne-am orândui viața în așa fel, încât să putem trece periodic dela o activitate sedentară, la una manuală. Așa cum stau lucrurile astăzi, suntem legați de scaunele birourilor printr'un snobism care disprețuiește munca fizică și suntem mândri de exercițiile noastre, cu totul lipsite de eficacitate, prin simplă inerție și conservatorism.

Aceeași poveste cu îmbrăcăminte. Știm că e bine ca trupul nostru să fie într-o cât mai mare măsură expus aerului și mai știm că vestmintele noastre ar trebui să fie curate. Femeile au dat acestor cunoștințe o aplicare cu mult mai potrivită decât bărbații. În afară de câteva nimicuri, cum sunt tocurile înalte, ele se îmbracă aproape rațional; pe când noi bărbații, chiar în zilele cele mai calde ale verii, ne înfocim până la bărbii, iar în jos până la glesne și până la încheeturile mâinilor.

Dar ceea ce e mai rău, suntem expuși a fi murdari. Vestmintele noastre exterioare sunt făcute toate din materiale ce nu se pot spăla; între o curățire chimică și alta, pot trece săptămâni și chiar luni, în cursul cărora am acumulat toate murdăriile și infecțiile orașelor. Introducerea țesăturilor de bumbac, la începutul secolului al XVIII-lea, a însemnat un salt imens, în igiena națiunilor europene. Înaintea acestei date, cele mai multe vestimente nu se spălau și chiar (datorită lipsei de benzină sau acetonă) cu neputință de curățat. După aceea, curățenia a devenit un lux, pe care și l-au putut îngădui și oamenii mai săraci. E timpul ca fericita revoluție, începută de către străbunii noștri, acum un veac, să fie dusă până la ultimele consecințe logice. Numai când vom purta cu toții vestimente ce pot fi spălate des, vom avea dreptul să ne numim o rasă cu adevărat curată.

Nu numai că nu aplicăm cunoștințele folosite pe care le avem, dar nici nu căutăm a dobândi, în mod sistematic noțiuni noi. Iată un exemplu: trupurile noastre sunt expuse la tot felul de dureri. Ducând o viață hygienică, putem înlătura multe dintre izvoarele de durere, existente, dar nu vom reuși niciodată a le suprima pe toate. Va fi întotdeauna nevoie de analgezice și anestetice. Având în vedere toate acestea, ar fi cuminte ca statul, sau vreo asociație de savanți, să întreprindă cercetări sistematice, pe o scară întinsă, în scopul de-a se descoperi cele mai efective și mai puțin vătămătoare mijloace de producere a insensibilității, față de durere. De fapt, nimic nu s'a făcut în această direcție. Se ivesc, din când în când, anestetice noi, dar activitatea chimiștilor și a fiziologilor nu este coordonată.

Și mai puțin încă, s'a pus chestiunea unor cercetări

sistematice în domeniul posibilităților de analgezie psihologică. În secolul trecut, Esdaile și alți chirurgi, au făcut operații mari, asupra unor pacienți aneșteziați, prin sugestie hipnotică. Dar introducerea cloroformului, coincidând cu nașterea spiritualismului modern, a împiedecat evoluția acestui fenomen, atât de promițător. Și pe urmă, fiind acaparat de șarlatani, hipnotismul s'a discreditat în ochii fiziologilor serioși. Concomitent, medicii au găsit că era cu mult mai simplu să-și asfixieze pacienții cu cloroform, decât să-i insensibilizeze cu ajutorul hipnozei.

Cele ce trebuie să aflăm — lucruri pe care numai o serie de cercetări sistematice organizate ni le-ar putea arăta, sunt următoarele: numărul și natura cazurilor, în care analgezia poate fi produsă prin mijloace psihologice; metodele cele mai bune și mai ușor de aplicat, pentru producerea insensibilității față de durere, la noi și la alții și în sfârșit măsura în care chimicalele și metodele psihologice ar putea fi făcute să colaboreze. (S'a și constatat că, printr-o doză mică și relativ inofensivă de scopolamină și cloral, pacientul cade într-o stare de sugestibilitate optimă și că execută, după trezire, ordine ce i s'au dat pe când se afla sub influența drogului. Deci, asemenea combinații de chimicale, cu metode psihologice, par a închide în ele cele mai mari posibilități, atât în serviciul răului cât și al binelui).

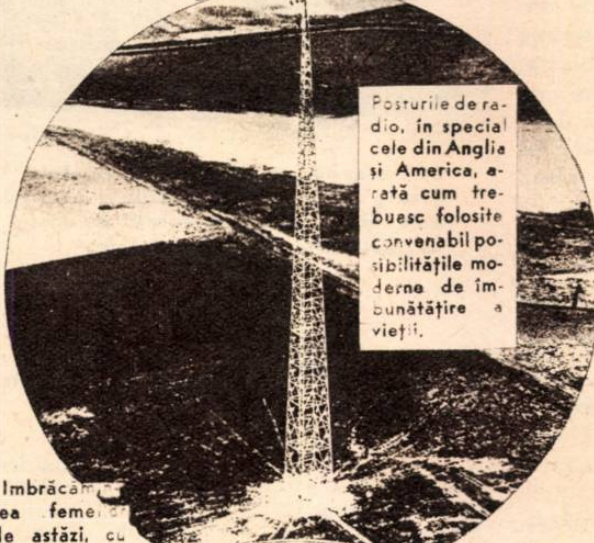
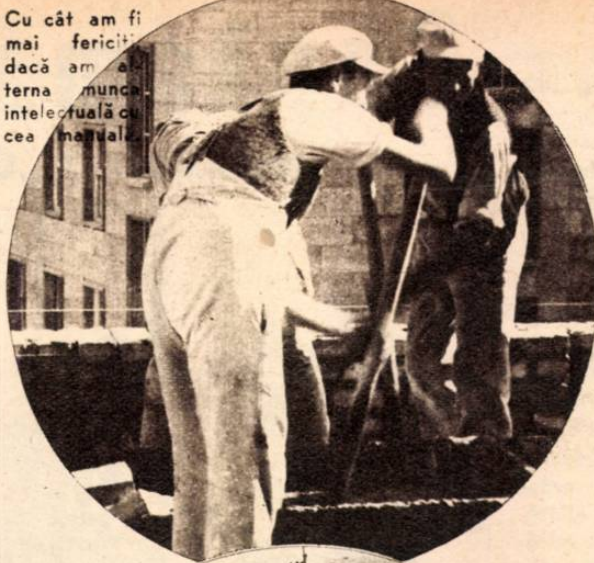
O problemă strâns legată de aceea a analgezicelor și nu mai puțin importantă pentru noi, ca ființe ce plâng și se bucură, este problema stupefiantelor, stimulentele și sedativelor. Peste tot și de când lumea, oamenii au simțit nevoia de-a evada din preocupările zilnice, din lume și de-a fugi de ei înșiși. Cifre exacte n'am putea procura, dar cred că actualmente, locuitorii planetei noastre cheltuiesc aproape zece la sută din totalul veniturilor lor pe stupefiant, stimulente și calmante. Unele dintre acestea — ceaiul spre exemplu și tutunul — sunt foarte slabe; dar altele, ca alcoolul, opiul și cocaina sunt niște droguri puternice și vătămătoare. Dar toate sunt folosite într'un același scop; oamenii le iau ca să uite realitatea plictisitoare și penibilă a propriilor lor caractere și a mediului, în care trăiesc.

Dar, e evident că dorința evadării din realitate se va micșora, pe măsură ce individul va fi mai bine adaptat la mediu și va duce o viață, în care se va simți un element necesar și capabil. Ca și celelalte, problema stupefiantelor ar putea fi mai bine rezolvată, începând dela sursă — prin prevenire, mai curând decât prin vindecare. Dacă am putea orându-i lumea noastră în așa fel, încât cei mai mulți dintre noi să aibă impresia că viața merită a fi trăită, paradisese artificiale ar ispiti pe foarte puțini.

Aceasta nu ne îndreptățește însă să presupunem că nevoia evadărilor ocazionale din noi înșine și din mediul ambiant ar dispărea cu desăvârșire. Și astfel stând lucrurile ar trebui să procedăm la o cercetare sistematică, pentru aflarea celor mai efective și mai puțin vătămătoare forme ale unor chimicale „dătătoare de recreații”. N'ar fi, de pildă, cu neputință să se descopere vreun drog, care să umple inima omului de bucurie, fără a-i ataca ficatul — să se invente și un înlocuitor pentru iarbă indiană, care să nu dăuneze creierului, să nu strice stomacul și să nu îngâlbenescă dinții.

În același timp, ar trebui să se facă cercetări intense în domeniul procedurilor psihologice și psiho-chimice. În direcția aceasta, lipsa noastră de prevedere este revoltătoare. Nu ne gândim a îngloba în programele de educație ale copiilor noștri tehnica concentrării mintale și a meditației, cu ajutorul cărora individul se poate ridica, prin mijloace pur psihologice deasupra neplăcerilor de fiecare zi, să uite pentru moment sau chiar permanent a se mai ocupa de lip-

Cu cât am fi mai fericiți, dacă am avea terna intelectuală cu cea manuală.

Imbrăcămintea femeilor de astăzi, cu unele excepții, este mai rațională decât a bărbaților.

surile firei sale, și în același timp permitem unor indivizi neserioși să se slujască de toate posibilitățile oprite de știința aplicată, spre a ne împuia capul cu idei, fie josnice, fie prostești.

Putem evada din realitate în filme și în lectura revistelor și ziarelor, dar aceste răgazuri mai înseamnă, într-o considerabilă măsură, o îndepărtare de adevăr, de bun simț și de un întreg standard omenesc de valori. În țările democratice, cei bogați folosesc procedeele propagandei moderne, în serviciul propriilor lor interese politice sau financiare. În țările dictatoriale, acestea sunt întrebuințate de către oligarhia conducătoare. Oricât de rele ar fi aceste stări de lucruri, prima este preferabilă celei de-a doua. Oamenii bogați, în ale căror mâini se află presa țărilor democratice, au fiecare alte interese, așa că în fiecare zi se fac alte omisiuni, iar certurile ce se iscă între ei, permite ieșirea unei bune părți din adevăr la suprafață. În afară de aceasta, distracțiile ce se oferă sub titlu de artă populară, nu au tendințe politice remarcabile, căci producătorii nu urmăresc decât câștigul. Pe când în țările dictatoriale, toate ziarele spun aceleași minciuni și omit aceleași lucruri, iar arta populară este și de proastă calitate și tendențioasă.

Între aceste două extreme există o cale de mijloc, pe care a și indicat-o în Anglia B. B. C-ul (Stațiunea de Radio-difuziune). Instituția aceasta este departe de-a fi perfectă dar cel puțin, sugerează întrebuințarea ce s'ar putea da uriașelor posibilități pe care tehnologia modernă le-a pus la dispoziția gazetarului și a artistului popular.

Întocmai ca electricitatea, transporturile și distracțiile noastre radiofonice, filmele și literatura noastră periodică populară, ar trebui furnizate de către o corporație publică, condusă numai și numai de spiritul utilității. Și ziarele acestei corporații ar trebui să publice toate informațiunile și comentariile literatorilor, aparținând diferitelor partide politice. Ziarele ar trebui subvenționate, din impozite, ca apa și luminatul străzilor, astfel încât existența lor să nu mai depindă de publicitate. În cazul acesta, directorii și-ar selecționa reclamele și s'ar termina propaganda unor produse lipsite de eficacitate, sau de-a-dreptul vătămătoare, care actualmente desfigurează chiar cele mai serioase publicațiuni.

Odată cu purificarea prozei, s'ar produce o ridicare a nivelului dramei și literaturii populare. Nimeni nu poate tăgădui că radiofonia n'a făcut mult pentru popularizarea muzicii bune și rafinarea gusturilor, în domeniul literaturii, prin conferințele celor mai de seamă oameni, din diferite domenii. O corporație independentă din punct de vedere financiar, ar putea să convingă cercuri tot mai largi din public că filmele și romanele nu trebuiesc să fie idioate, sau subumane, pentru a interesa. Astfel și numai astfel tehnologia modernă ar fi cu adevărat folosită în beneficiul spiritului omenesc, iar nu cum se întâmplă actualmente, în scopul de a-l perverti și vulgariza.

Într-o perioadă ca a noastră, de progres științific, la mintea omului ar fi să se examineze fiecare nouă descoperire, imediat ce și-a făcut apariția, spre a fi pusă în serviciul vreunui scop omenesc. În loc de aceasta, noi am lăsat nouile ramuri tehnice să se desvolte asemenea unor tumori canceroase și am subordonat interesele omenești, acelorale ale culturii canceroase.

Dar ceea ce-i mai rău, suntem nesăbuiți. Dragostea noastră pentru noutate se îmbină, în mod ciudat, cu conservatorismul. Salutăm cu bucurie ivirea unei noutăți tehnice, dar în același timp nu vrem să renunțăm la anumite obiceiuri, pe care aceste noutăți le-au făcut inutile și chiar primejdioase. Astfel, ne-am bucurat la apariția automobilului, dar ne încăpățănăm a-l face să circule pe niște

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamna dacă-l scăpați de tortura cotidiană, dedupă ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea rasului, netezeste pielea și îl fereste de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care «ține» este pudra «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbății o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

Dăruți frumusețe!

Se poate oare dăru frumusețe? Da! Ea se află în fiecare flacon de Loțiunea de față Scherk. Loțiunea de față Scherk nu dă aparențe înșelătoare ci tonifică și purifică pielea facând-o sănătoasă, curată și întinsă, pătrunzând până'n adâncul porilor, înlăturând punctele negre și toate impuritățile. Totodată îndepărtează minunat fardul și pudra. Inviorează circulația sângelui, întărind țesutul.

Dăruți un flacon de Loțiunea de față Scherk — și veți dăru bucurie pentru multe săptămâni • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK
PARIS - BERLIN

**Lotion
Faciale
Scherk**

(LOȚIUNEA DE FAȚĂ SCHERK)

drumuri amenajate pentru cai și pietoni. Rezultatul este o serie de victime, cum înainte vreme nu cădeau decât în cele mai grozave războaie. Cu această ocazie este interesant de aflat și ce plătim, în preț cu care cumpărăm combustibilul automobilelor noastre. Mașina ne satisface o dorință de mișcare și de schimbare — o dorință care în parte e spontană și naturală iar parte, fructul unei intense propagande. Vehiculul acesta a mai devenit (în mare parte datorită propagandei) un semn de superioritate socială. A avea o mașină este suprema ambiție a unui număr din ce în ce mai mare de bărbați și femei civilizate...

Dar mașinile — chiar cele ieftine — costă o mulțime de parale. În situația actuală, majoritatea proprietarilor de mașini nu pot întreține decât o familie foarte mică. Ei au a alege între copii și un motor cu aprindere interioară. Și nouăzeci-cinci la sută preferă motorul. Dacă actuala descreștere a natalității continuă, rasa albă va fi, după câteva generații, stinsă. Încă odată am relevat nesăbuița și neprevăderea noastră. Am încurajat marea producție a unor noi obiecte de distracție, cum a fost automobilul; am folosit toate resursele propagandei, spre a convinge lumea să cumpere aceste obiecte, dar am refuzat să modificăm cât de puțin vechile noastre metode de distribuire a puterii de cumpărare. E evident că dacă vrem ca lumea să dea fabricilor de lucru și în același timp să producă destui copii, pentru a asigura supraviețuirea rasei, vom trebui să modificăm toate aceste metode.

Într'un fel sau altul, cetățenii vor trebui să primească ceea ce costă întreținerea copiilor, căci de nu, motoarele cu aprindere interioară ne vor pune capăt în câteva secole. Afară numai de cazul că aceasta nu se va întâmpla în următorii zece ani. Căci cel mai exorbitant articol, în preț cu care ne plătim plăcerea de-a ne plimba prin împrejurimile orașului într'un automobil, sunt armamentele și perspectiva unui nou războiu, cu mult mai distrugător decât cel trecut. Și încă odată vom fi dat dovadă de un dezastros conservatorism. Am acceptat tehnica modernă, dar refuzăm a modifica niște sisteme politice, care-au luat naștere cu secole înainte de-a fi visat măcar, despre minunile de astăzi ale științei. Politica noastră internațională este aceea din epoca de bronz, dar ne vom lupta cu aeroplane, tancuri și gaze toxice.

Aceste câteva exemple sunt suficiente. Ele arată clar că păcatul acestei lumi trebuie să-l căutăm în noi. Ingenioși și sistematici la lucrurile mici, suntem îngrozitor de neghiobi și de neprevăzători, când e vorba de cele mari. Ne putem strădui la infinit pentru perfecționarea unei mașini, dar când se pune problema celui mai nimerit mijloc de utilizare a acestei mașini, în beneficiul neamului omenesc, pur și simplu, nu ne mai urnim. Cei mai mulți dintre noi suntem buni, dar proști — inteligenți, dar leneși — sau bine intenționați, dar nehotărâți. Numai aceia în care bunele intenții se combină cu inteligență, cu energie și cu o voință de fier, pot nădăjdui să dea acestei lumi o înfățișare mai bună.

A. HUXLEY

Săptămâna teatrală

Teatrul Vesel: „Călugărul din vechiul schit”

Dela stânga spre dreapta: d-ra Lulu Savu, d. Mișu Fotino, Romeo Lăzărescu, G. Chamel, I. Brădescu, Petre Pătrașcu, d-na Silvia Fulda, d. Roland de Jassy și d. Niculescu Buzău în „Călugărul din Vechiul Schit”.

Foto: Cosmophot

D. Gr. Vasiliu Birlic într'una din cele mai de haz scene ale comediei „Călugărul din vechiul schit”.

„CĂLUGĂRUL din vechiul schit”, este, credem cel mai bun spectacol difuzat până azi de pe scena Teatrului Vesel. Nu mai ne aflăm în fața unei simple bufonade la care râsul să fie stârnit de situații de farsă ieftină, ci asistăm la o comedie savuroasă, cu dialog scâpător care stărnește aceeași bună dispoziție și aceleași hohote de râs ca și încurcăturile prin care trece eroul, judecătorul de instrucție Emanoil Călugăru. E pornit împotriva tuturor delictelor: femei, joc de cărți, alcool. Iată însă că întâmplarea îi aduce în cabinetul de instrucție pe frumoasa Otilia Dumitrescu Roșioru, soția industrișului de textile Dumitrescu

Roșioru. Puritanul Emanoil Călugăru este sedus de apariția picantă a acestei femei și profitând de concediul pe care urmează să-l ia, în loc să plece la Schitu-Vechi unde-și petrecea sărbătorile de 20 de ani, pleacă la Sinaia pe urmele femeii care l-a fermecat.

Din acest moment încep marile încurcături ale comediei, care culminează printr'o scenă de mare haz și de incontestabilă originalitate: judecătorul Emanoil Călugăru are de judecat pe inculpatul Emanoil Călugăru. Pe eroul îl interpretează d. Gr. Vasiliu Birlic într'un rol pe care-l considerăm de compoziție și care i-a dat prilejul unei creații cu atât mai frumoase cu cât se găsește la un nivel

artistic mult superior celor de până acum.

Din restul ansamblului se cuvine să cităm comicul d-lor Mișu Fotino și Niculescu Buzău, apariția picantă a d-nei Lulu Savu precum și contribuțiile binevoitoare ale d-nelor Sylvia Fulda, Fifi Harand și ale d-nilor Romeo Lăzărescu, G. Chamel, G. Maican, C. Hociung. „Călugărul din vechiul schit” va depăși cu siguranță toate succesele de până acum ale Teatrului Vesel.

ION GOLEA

STYLOUL MARS-TRIUMPH

având rezervorul vizibil pentru cerneală în multe culori moderne.

Styloul ideal și perfect

NOI PATENTE

Un tovarăș fidel pentru toată viața și de valoare durabilă.

Calitate și durabilitate, eleganță și întrebuințare practică, sunt avantajile principale ale Styloului MARS-TRIUMPH

J. S. STAEDTLER, Nürnberg

Reprezentanța: LEOPOLD SILLMANN,

Căsuța postală 172, București.

Cereți pretutindeni Styloul MARS-TRIUMPH

Înainte
omul se chinuia
atâta vreme cu
RĂCEALA,
până ce trecerea
timpului aducea
vindecarea.

Azi
lucrul e mai ușor. La
primul semn de răceală
se ia, pur și simplu 1-2
TABLETE
ASPIRIN
cari ajută sigur.

Ea poate acum să se
decolteze
și să meargă la bal!

Citiți cum D-ra Richard și-a
recăpatat veselia:

„Eream atinsă de coșuri rebele
și dureroase! Spatele meu era
pătat cu puncte
roșii uricioase
cari mă dezas-
perau. Erea im-
posibil să mă
pot decolta!
Toate tratamen-
tele dădeau
greș: săpunuri
speciale, loți-
uni... Am apli-
cat de mai mul-
te ori Pomada
Cadum acoperi-
rită cu talc. Pu-
țin câte puțin butonii și punctele
roșii dispăreau. Am putut, în fine,
să îmbrac rochiile frumoase și să
danzes la baluri!”

Mlle S. RICHARD
Levallois-Perret (Seine)

Calmantă, antiseptică, cicatri-
zantă, Pomada Cadum vă scapă
de neliniștea cauzată de maladiile
de piele cât de rebele: pectingine,
acnee, eczeme, urticaria... D-v.
care suferiți, nu mai trebuie să
dezaspeșiți. Procurați-vă o cu-
tie de Pomada Cadum și citiți
cu atențiune notița explicativă.

Un cuvânt rostit pe scenă, în afară de text, era să stârnească un conflict româno-rus

Intâmplarea dela reprezentația piesei „Urâta satului” de Eugeniu Carada

ALEXANDRU DAVILA — care știa el ceva — spunea că „teatrul poate stârni, câteodată, adevărate războaie civile”.

Dar, ceva mai mult, anele teatrului românesc povestesc despre o întâmplare, când o reprezentație pe scena Teatrului Național a dat naștere la un adevărat conflict diplomatic, care ar fi putut avea urmări din cele mai grave.

Intâmplarea aceasta este reactualizată cu prilejul comemorării centenarului nașterii lui Eugeniu Carada.

Iată faptele.

În seara de 22 Decembrie 1877, cam la o lună după inaugurarea Teatrului Național, guvernul liberal, care instalase la direcția Teatrului pe Prințul Ion Ghica — „*Bei de Samos*”, — s'a gândit să dea o reprezentație în onoarea Țarului Alexandru al II-lea.

Sala gemea. În loja Direcției, care pe vremea aceea era așezată chiar pe scenă, se aflau Prințul Gorciacoff cu alți duci și generali, toți înmuiți în aur. Cum era și firesc, onorurile casei le făcea directorul Teatrului, Ion Ghica.

Pentru ca înalții oaspeți să nu se plictisească prea mult, s'a ales, spre reprezentare, piesa cu cântece „*Urâta satului*”, a lui Eugeniu Carada, având ca protagoniști pe Costache Dimitriade, Ion Panu și pe N. Hagiescu.

Trebuie să știți că pe vremea aceea, ca un fel de reminiscență a „comediei dell'arte” — actorii nu respectau întru totul textul autorului și, cum se spune în limbaj actoricesc, — „mai puneau și dela ei”.

Toate au mers cum au mers până la scena când Moșul Nicolae își dă seama că a fost păcălit de Dumitru Cercelaru — care i-a vândut niște oi bolnave de gălbează. Moșul, pe care-l juca Hagiescu, se ia la harță cu vânzătorul necinstit și începe să-l blesteme: „Tâlharule, hoțule, mișelule!” — a urlat Hagiescu, așa cum scrisese autorul la text. Luat însă de năvala invectivelor, actorul nu se mulțumește și-i mai trânteste, cu dela sine putere, un „pahonțule!”, de a răsunat sala.

Acuma, nu știu exact ce înseamnă pe rusește „pahonț”. În niciun caz, nu un lucru bun.

Publicul, care nu simpatiza cu Rușii, cari nu se arătaseră tocmai recunoscători, a început să aplaude semnificativ.

Gorciacoff, care din toată piesa n'a priceput decât cuvântul „pahonțule!”, urmat de aplauze, a aruncat priviri întrebătoare aghiotanților, și toți, ca la un semnal, au părăsit loja, simțindu-se grav insultați.

De geaba s'a luat Ghica după ei, ca să-i oprească, să le explice cum stă chestia, că un actor nedisciplinat a adăugat un cuvânt, și aceasta fără niciun fel de intenție — totul a fost în zadar: ducii și cu generalii, mândri și încruntați, s'au și urcat în calești și au plecat supărați ca văcarul pe sat.

Reprezentația a continuat, dar vă'nchipuiți în ce atmosferă! Dar mai era un indignat în sală. Acesta era autorul, Eugeniu Carada, care și considera întreaga operă literară ca un fel de „păcat al tinereții” și care a protestat vehement, pentru motivul că i s'a reprezentat o piesă fără să i se ceară voie.

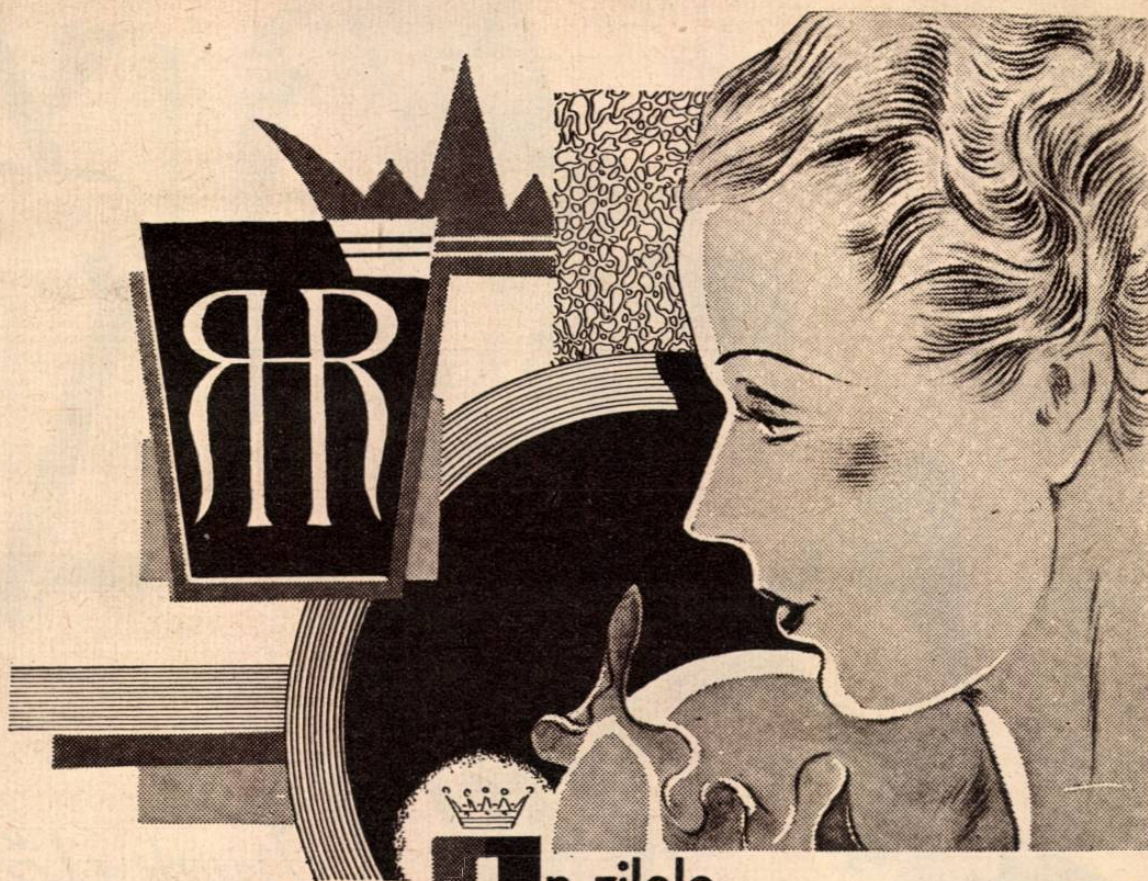
Dacă incidentul n'a avut urmări prea grave, este multumită intervenției lui Ion Ghica la prințul Stuart, ministrul plenipotențiar al Rusiei. Acesta, mai înțelegător decât Gorciacoff, și-a dat seama cum stau lucrurile.

Actorul Hagiescu, cel care într'un moment de rea inspirație, a pronunțat cuvântul buclucaș — „pahonțule” — a fost amenințat cu 40 lei.

IOAN MASSOF

O fotografie din trecut a Teatrului Național.

In zilele noastre, nu se mai obțin
Blazoane...

Totuși, pudra Richard Hudnut Three Flowers dă dreptul oricărei femei să aibă stilul unei aristocrate

NOBLEȚA este legată adesea de un detaliu. O trăsătură, o frază, un gest califică pe cineva. Un amănunt de toaletă, un accesoriu în aparență fără importanță, subliniază personalitatea, formează impresiile din care se vor naște mai târziu simpatia sau admirația. Într-o factorii cei mai de seamă, care determină aprecierea noastră asupra femeilor, tenul are o importanță deosebită, iar pentru îngrijirea tenului, pudra este elementul principal. Culoarea elegant nuanțată, dând tenului frăgezime și naturalitate, parfumul dozat cu rafinament, pentru a se insinua suav și pentru a da farmec apropierei, pulberea microscopică — pentru a catifele perfect obrazul — iată calitățile necesare unui preparat de marcă. Din experiența îndelungată făcută de femeile de gust, s'a constatat că aceste calități formează, într'adevăr, blazonul pudrei Richard Hudnut Three Flowers.

O cutie elegantă, purtând marca Richard Hudnut Three Flowers include secretul atâtor succese. Cremele Richard Hudnut Three Flowers sunt de asemenea un ajutor prețios pentru frumusețea multor femei sărbătorite din Apus.

Pudra
RICHARD HUDNUT
THREE FLOWERS

MARE ASORTIMENT DE :

Linoleum - Mușamale - Perdele
Pânză de legătorie
Șoșoni și Galoși

CASĂ DE SPECIALITATE

B. MAYER & I. STECKEL

STR. LIPSCANI 110 (peste drum de Grădina Sft. Gheorghe). Tel. 4.30.17

COSMETICA MEDICALĂ

Calea Griviței No 119 (Intrarea Piața Dr. Botescu 19), Tel. 3.43.40.

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

DIATERMIE, RAZE, FIZIOTERAPIE

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin diatermie. Îngrijirea feței (coșuri, pistrui, riduri, negi, etc). Tratament de slăbire locală și generală. Operații cosmetice. Tratamente cu ore reținute.

DOAMNELOR !

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil **Coaforul François**, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Norma
SHEARER

Jean
HARLOW

Joan
CRAWFORD

Metro-
Goldwyn-
Mayer

Jeannette
MACDONALD

O metodă EFICACE pentru ÎNGRIJIREA TENULUI

Cele mai renumite stele dela Hollywood întrebuințează cremele POND'S fiindcă experiența celor mai de seamă specialiști în arta cosmetice a dovedit că sunt un mijloc cu adevărat eficace pentru o îngrijire rațională și igienică a tenului.

Când cele mai celebre vedete ale ecranului — care își pot permite cele mai costisitoare tratamente și pot recurge la cele mai noi descoperiri ale științei — întrebuințează cremele și pudra POND'S, puteți fi sigure că acesta este tratamentul ideal, cel mai bun, cel mai eficace.

Pentru îngrijirea frumuseții, cremele și pudra POND'S sunt indispensabile. Ele constituie metoda cea mai completă și cea mai științifică pentru îngrijirea tenului.

Intrebuințați AMBELE creme
POND'S

CREMAC pentru demachiat și aplicat în timpul nopții;

★ **CREMAV** în timpul zilei,
înainte de aplicați

★ **PUDRA POND'S**

Products of the POND'S EXTRACT COMPANY — New-York, London

REALITATEA VOSTRA

ANUL X No. 516

9 DECEMBRIE 1936

10 LEI

În acest număr, senzaționale fotografii în legătură cu evenimentele din Anglia.—Pe copertă, lângă regele Eduard, se află d-na Simpson.

Regele Eduard al VIII-lea făcând sky în Tirol. (Fotografie luată cu doi ani în urmă, pe când regele era prinț de Wales).

ANIVERSAREA UNIRII ARDEALULUI A PRILE- JIT O IMPRESIONANTA MANIFESTAȚIE DE SOLIDARITATE A MICII ÎNTELEGERI

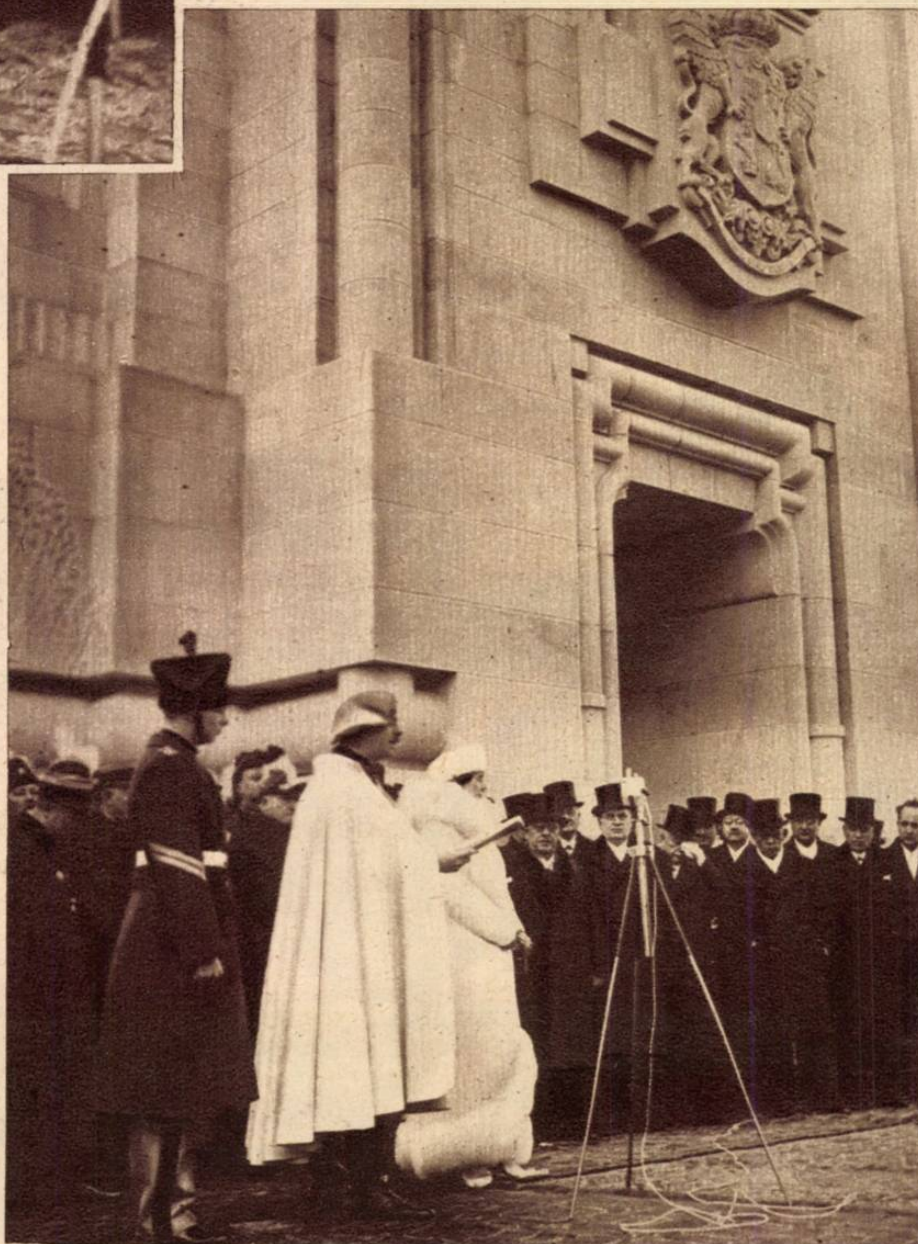
M. S. Regele Ca-
rol II, M. S. Regi-
na Maria și Marele
Voevod Mihai în
fața Arcului de
Triumf în timpul
slujbei religioase.

Membrii corpului
diplomatic foto-
grafiați cu prilejul
sărbătoririi zilei de
1 Decembrie.

Suveranul rostin-
du-și impresiona-
ntul discurs cu
prilejul aniversării
Unirii Ardealului.

Luptătorii cari au
luptat cu acest
drapel în războiul
1916-1918 în lupte
dela Bren-
Dragoslavele, Nă-
moloasa, Mără-
șești. În mijloc: d.
maior P. C. Luncan
și căpitan Dascălu
Filip, care a sal-
vat drapelul regi-
mentului Doro-
banți.

REALITATEA ILUSTRATA

Director : NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 48 de pagini mari, tipărite la
Heliogravură, în culori și suplimentul „De toate
pentru toți” PREȚUL LEI 10.—

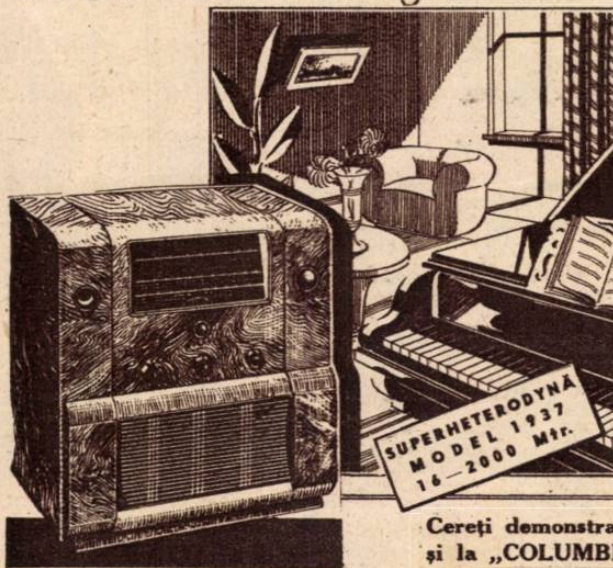
PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30

În atmosfera agreabilă a interiorului Dvs.,

nu mai lipsește decât un aparat de radio

Marconi G. Marconi
SAU echipat cu lămpi MARCONI
Columbia Columbia
echipat cu lămpi TUNGSRAM

înzestrate cu ultimele perfecționări tehnice,
noile aparate dau recepțiile cele mai fidele
ca ton și claritate, fiind o delectare chiar
și pentru cea mai pretentioasă ureche.

Cereți demonstrațiuni în toate orașele la revânzătorii autorizați,
și la „COLUMBIA” S. A. R. București, Calea Victoriei No. 48.

D. Jan Malypetr, președintele Camerei Cehoslovace, rostindu-și cuvântarea în cadrul ședinței solemne a parlamentului românesc care a afirmat solidaritatea Micii Înțelegeri.

Cavalerii ordinului „Mihai Viteazul” defilează la festivitățile Unirii în noua uniformă. Al doilea din dreapta: d. Ion Mihalache, președintele partidului Național-Tărănesc.

(Fotografii Berman)

Deputații în incintă, la ședința solemnă a Camerei în ziua de 1 Decembrie.

Invalizii de războiu defilând prin fața Arcului de Triumf cu prilejul zilei de 1 Decembrie, sărbătoarea Unirii Ardealului.

D. senator jugoslav Vucowitch rostindu-și emoționanta cuvântare la statuia regelui Alexandru al Jugoslaviei, unde delegația parlamentară jugoslavă a depus o coroană.

KALODONT

- spumoasa pastă de dinți
vă curăță dinții și împiedecă
formarea pietrei atât de pri-
mejdioasă.

3 puncte constituie avantajele Kalodont-
ului și deci ale unei bune îngrijiri a
dinților :

1.

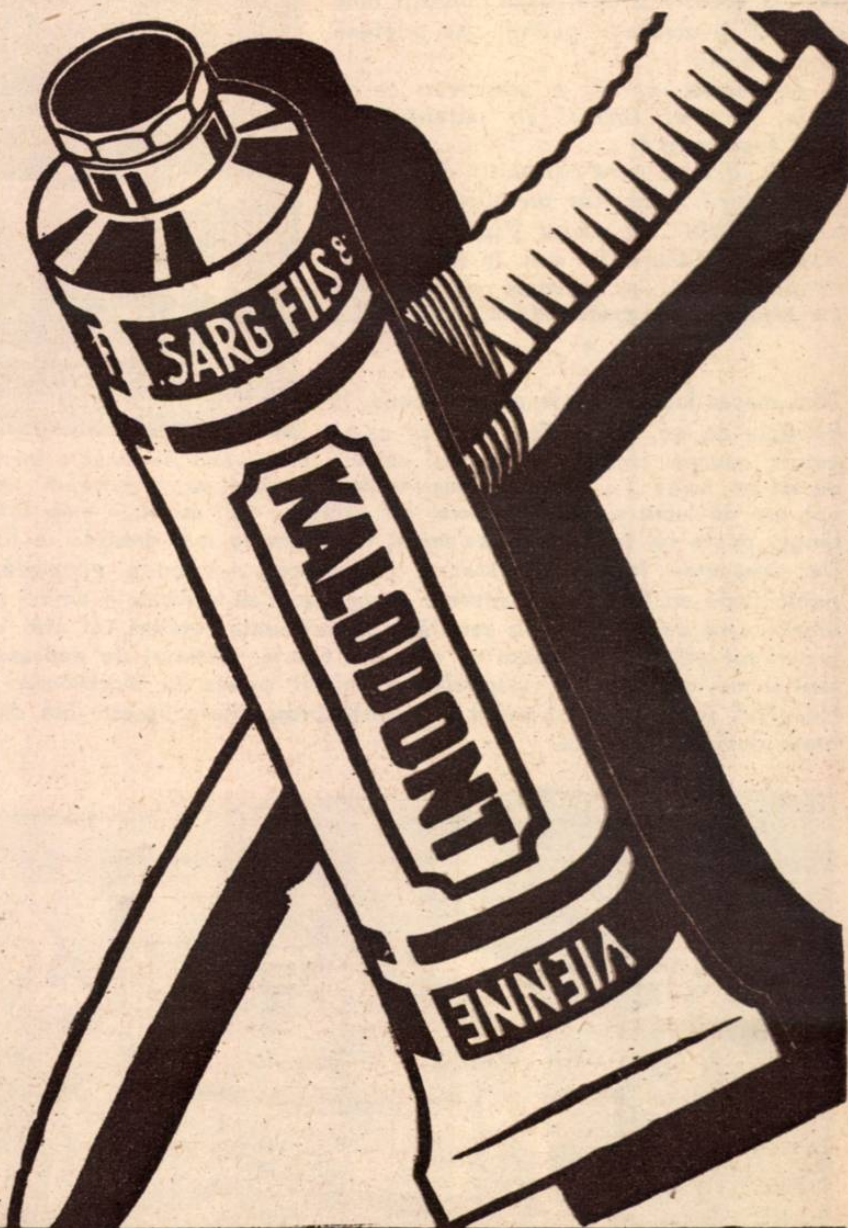
Spuma cea fină a săpunului spe-
cial pentru dinți curăță temeinic
dantura până și în locurile inacce-
sibile pentru peria de dinți;

2.

Conține o substanță extrem de fină
având proprietatea de a lustrui
smălțul dentar fără de a-l ataca;

3.

Oleatul sulfuricinic după formula
d-rului Bräunlich îndepărtează
treptat piatra periculoasă pentru
dinți, împiedecând-o să se formeze
din nou.

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

Cei Trebue ROMÂNII

LUPTES politice nu, în niciun caz! Ceeace ne îmbăcsește viața, ne acoperă magica trecere a anotimpurilor, fosforescența defilare a orelor și spectacolele infinite ale soarelui peste munți, șesuri și orașe — sunt amăritele patimi politice de care suntem cuprinși, târîți fără voia noastră. Nu știm dacă o scuturare energică a ființei lăuntrice, din dorința de a scăpa de vermina meschină, care a năpădit sufletele noastre, ar mai fi în stare să ne redea curând prospețimea vederii și simțirilor pierdute...

Luptele politice cari s'au întins ca o pecingine pe întreg cuprinsul țării noastre se dovedesc mai curând *lupte între persoane*, interesând vanitățile persoanelor, ambițiile persoanelor, poftele de răzbunare ale persoanelor politice. Luate cu de-a-mănușul persoanele politice cele mai serioase nu pot avea păreri fundamentale prea deosebite cu privire la destinele țării noastre — și cu toate acestea n'a mai rămas cetățean, în biata noastră Românie, care să nu viseze întruniri politice și care să mai poată avea vreun sentiment — de tată, de prieten sau de fiu — neîntinat de zoile patimelor politice. Nu te mai întreabă nimeni ce carte ai învățat, ce muncă îndeplinești și dacă te poci la această muncă, dacă îți crești bine copiii și îți ocrotești părinții sau prietenii în nevoie ci:

— Ia spune, neică, e adevărat ce se aude, că te-ai înscris în partidul lui Nea Isprăvitu?

— Nu, dragă, sunt calomnii de-ale adversarilor! Sunt tot membru devotat al partidului lui Conu Pipă-Lungă!... Asemenea discuții le auzi în tramvai, pe stradă, în tren, în camerele de așteptare ale Ministerelor, pretutindeni.

* * *

Nici măcar lupte sociale nu ne trebuie, în România de azi. S'a înțeles în sfârșit că nu pot fi oameni cinstiți funcționarii publici care având de ținut o familie grea primesc numai cinci mii de lei pe lună; s'a văzut că lucrătorilor salariați cu o lefșoară de mizerie nu li se poate cere opt ore de lucru și nici un lucru de calitate — și astfel în chip fatal, fără sbuciume și vărsări de sânge, poate că se va face pe'ncetul o echilibrare mai dreaptă a forțelor sociale. Dar ceeace ne trebuie neapărat și numaidecât, e o *nouă gospodărie națională*. Acolo unde au fost în joc interese personale, s'au realizat în ultimii ani miracole de construcție. Avem fabrici care pot produce în cantități impresionante țesături tot atât de fine ca cele din Anglia, parfumuri tot atât de savuroase ca cele din Franța, mătăsuri de delicatețe japoneză. În orașele mari ale țării și mai cu seamă în Capitală s'au clădit palate și blockhousuri de mărimea și fastul celor dela New-York și Paris. Acest avânt și această prosperitate lipsesc însă din toate domeniile — sau aproape toate domeniile publice.

Ne plângem de scumpetea pământului agricol, dar n'am făcut nimic pentru a utiliza tot pământul agricol de care dispunem.

Numeroase băltoace producătoare de stuf și tănțari malarici înconjoară orașele și târgurile.

Starea drumurilor de țară e jalnică... La noi se poate călători bine numai cu trenul și avionul. Cu automobilul, camionul sau cerul cu boi îți risți viața.

Starea drumurilor noastre e jalnică și toate măsurile luate de autorități în ultimii ani au dus la realizări cari nu sunt mai mari decât picătura de apă față de Ocean. Se călătorește bine numai cu trenul și avionul — care n'au nevoie de drumuri comune. Cu automobilul, cu bicicleta, cu trăsura sau cu un car cu boi se poate călători numai cu riscul vieții. Și nu trebuie să ne mire faptul că societățile de asigurare din străinătate primesc asigurări de călătorie cu automobilul pentru toate țările Europei — cu excluderea României.

Altă față a gospodăriei publice ne-o arată sărăcia alimentației cu pește, care pentru valoarea alimentară și ieftinătate ar trebui să fie hrana de bază a populației românești. Sute și sute de kilometri pătrați de lacuri, Dunăre și Mare stau în părăginiere sau sunt supuse unei exploatare rudimentară. Se știe oare că încă mai importăm pește din Rusia?... Industria pescăriei în România ar putea deveni *exportatoare*, dacă am introduce un nou spirit gospodăresc.

Ne plângem de scumpetea pământului agricol, dar n'am făcut nimic pentru a utiliza tot acest pământ agricol de care dispunem. Fluviile, râurile și pârâiașele curg în neștire, în meandre care fac sterile zeci de mii de hectare. Numeroase băltoace producătoare de stuf și tănțari malarici înconjoară orașele și târgurile. De-al-ungul Dunării teritorii imense sunt inundate periodic, sustrăgând culturii, întregi moșii cu pământ din cel mai rodnic.

* * *

O mai bună organizare a muncii naționale ar da însă României în cel mai scurt timp, prosperitatea reală, hărăzită ei de Dum-

Industria pescăriei în România ar putea deveni exportatoare dacă s'ar introduce un spirit gospodăresc. Când colo, noi importăm pește din Rusia.

nezeu. E o rușine să se mai publice statistici de șomeuri — de șomeuri manuali și intelectuali — când mii de kilometri de drumuri așteaptă să fie refăcute, mii de kilometri de râuri cer să fie canalizate, sute de mii de metri pătrați de bălți adastă să fie secate, când toată Dunărea cere un dig de apărare și bogatele ape stătătoare și curgătoare o cultură de pește bine chivernisită, de care au atâtă mare nevoie mai cu seamă copiii, soldații și țăranii subalimentați. Pentru asemenea lucrări de valoare și câștig pozitiv *nu e nevoie de bani* — ci de o mai bună organizare și de un pic de entuziasm. Alături de șomeuri, sunt gata să dea o mână de ajutor toți tinerii între 18—21 de ani, bucuroși să trăiască trei luni pe an în sânul naturii și să muncească pentru prosperitatea, pentru înfrumusețarea României.

A

Un proces senzațional de divorț în Anglia

În ziua de 27 Octombrie s'a pronunțat la Ipswich, lângă Londra, sentința de divorț între d. Ernest Aldrich Simpson și d-na Wally Simpson.

D-na Simpson s'a căsătorit în 1928, după ce s'a despărțit în 1927, la Baltimore U. S. A., orașul ei de origine, de locotenentul de fregată, american, E. Winfield Spencer. Fotografia noastră înfățișează pe d-na Simpson, care e în vârstă de 42 ani.

Ernest Aldrich Simpson, un agent de vapoare din Londra, a fost, mai de mult, ofițer de gardă. În fotografia noastră, d. Simpson în uniformă.

Regele Angliei, Eduard al VIII-lea, a făcut o vizită în ținuturile industriale din South Wales, unde se găsesc cele mai numeroase victime ale crizei. În fotografia noastră, regele vizitează uzinele din Dowlais, care de multă vreme nu mai lucrează și de unde chiar materialul de construcție a fost luat.

IN DREAPTA: Regele într-o convorbire cu un agricultor la ferma-model a organizației fermiere din Wales.

Notele

SUNT
semnul muzicei,
ciorapul „ADY” 75 este
semnul eleganței

O femeie modernă, obișnuită să se îmbrace elegant, nu va purta decât ciorapul „Ady 75” care va armoniza în complectarea toaletei, finețea cu eleganța.

ady

SUPLU

ELEGANT * DURABIL *

JAPONIA

IN CĂUTAREA UNEI COMORI DE 10 MILIARDE LEI

COMOARA DE RĂZBOIU DELA PORT ARTHUR.—CINCI OFITERI ȚARIȘTI PĂSTREAZĂ SECRETUL.

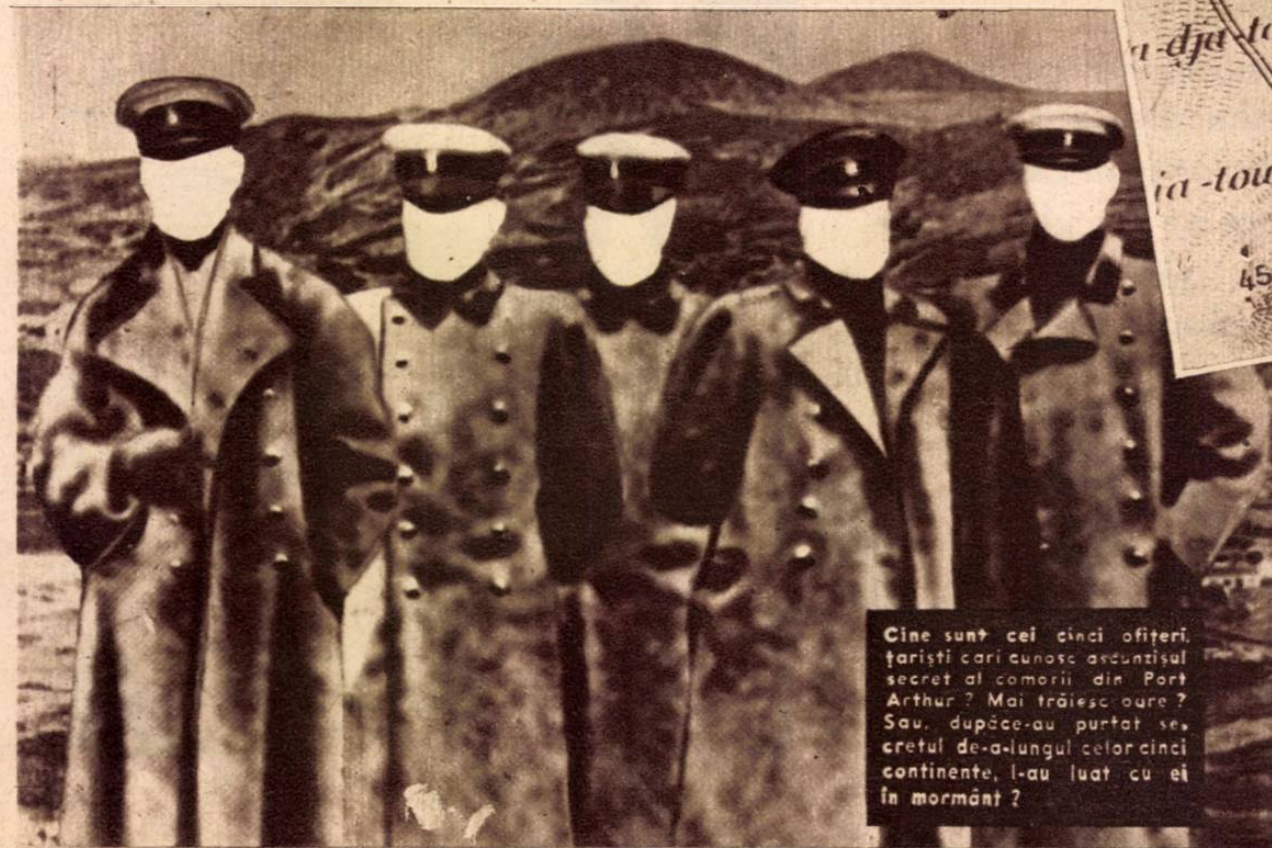
MARILE ziare ale presei internaționale au publicat de curând o știre, care în amalgamul actualelor evenimente mondiale, a trecut aproape neobservată. Și totuși această știre este de o importanță covârșitoare; ea trasează o linie de încheiere a unei tragedii istorice, petrecută în urmă cu trei decenii, și îngroapă iremediabil visul multor bătrâni patrioți ruși, de-a reface marea și sfântă împărăție rusească. Căci Japonezii, după ezitări îndelungate, au decis în sfârșit să ridice imensa comoară de războiu, pe care Rușii au fost nevoiți s'o predea, îngropată în fortăreața Port Arthur, la 1905.

SECRETUL DIN PORT ARTHUR

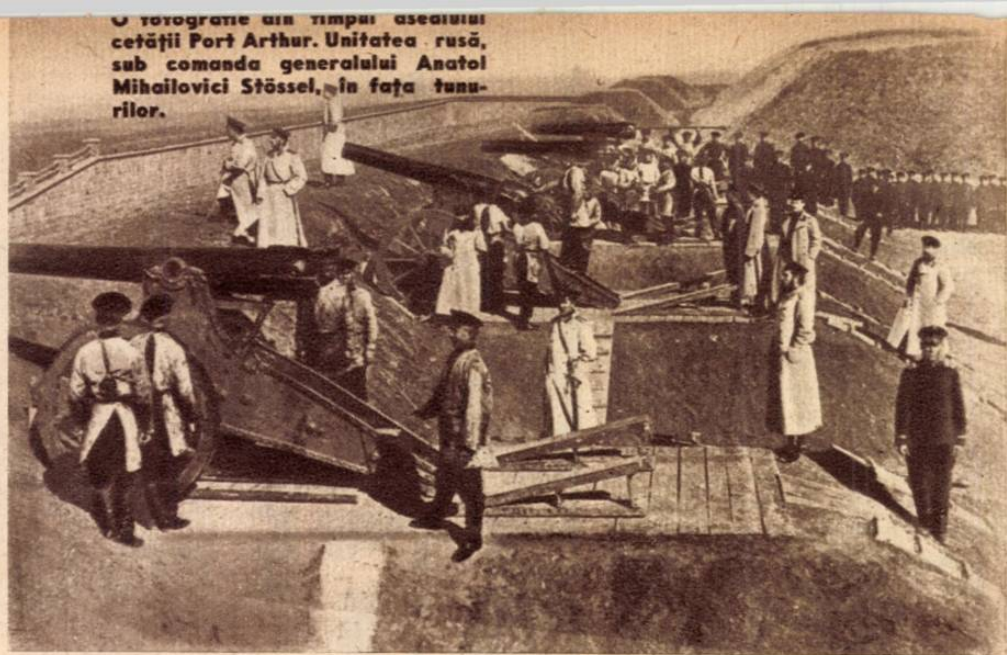
Legenda, svonurile și realitatea joacă un rol de seamă, în căutarea acestei comori, a cărei bogăție a atras pe căutătorii de noroc și aventurieri tuturor continentelor. Nimeni n'a reușit însă să găsească comoara, căci în ciuda tuturor presupunerilor și cercetărilor secrete, apărătorii ruși din Port Arthur au știut să-și păstreze taina mai bine de 30 ani. Cinci ofiteri din armata de apărare a cetății sunt singurii oameni cari cunosc locul precis, în care au îngropat comoara, la comanda generalului Anatol Mihailovici Stössel, la 1 Ianuarie 1905, cu o zi înainte ca parlamentarii ruși să treacă în liniile dușmane, spre a trata pacea. Cetatea a căzut. Flota baltică, al cărei ajutor, apărătorii l-au așteptat mai bine de o jumătate de an, n'a sosit, și puterea Japonezilor a fost prea mare, pentru a mai fi posibilă vreo împotrivire. Tot materialul de războiu, vapoare, cai, muniții, au căzut în mâna dușmanului; timpul a fost prea scurt pentru a le putea distruge, sau a le pune în siguranță. Totuși comoara de războiu a Rușilor, suma imensă — pentru acele timpuri — de 50 milioane yeni, în monede de aur și bare de metal prețios, această comoară nu trebuia să ajungă în mâna dușmanului. Ar fi fost curată nebunie s'o distrugă. Nu: chiar

Generalul Anatol Mihailovici Stössel, apărătorul Port Arthurului, la a cărui comandă armata rusă a ascuns comoara, pentru a nu cădea în mâinile Japonezilor. Stössel credea că va putea recuceri cetatea din mâna Japonezilor, și astfel să intre iar în posesia comorii.

Cine sunt cei cinci ofiteri țariști cari cunosc ascunzul secret al comorii din Port Arthur? Mai trăiesc oare? Sau, după ce-au purtat secretul de-a-lungul celor cinci continente, l-au luat cu ei în mormânt?

O fotografie din timpul asedului cetății Port Arthur. Unitatea rusă, sub comanda generalului Anatol Mihailovici Stössel, în fața tunurilor.

dacă Rușii erau înfrânți și trebuiau să se supună celui mai tare, desigur că odată va veni și ziua când învinsul de astăzi, va putea să smulgă învingătorului, prada. Port Arthur va fi luat atunci cu asalt, și Rusia își va recăpăta comoara de aur, neatinsă de dușmani.

NOAPTEA DIN AJUNUL PREDĂRII

Cum să scoți însă din cetatea asediată un asemenea tezaur, ale cărui volum și greutate nu erau tocmai mici? Japonezii se aflau în imediată apropiere a orașului. Toți munții cari dominau cetatea erau ocupați de dușmani. Spionii și agenții secreți ai dușmanului, cari se aflau printre locuitorii mongolici ai orașului, făceau imposibilă îngroparea comorii, în dosul zidurilor cetății. Generalul Stössel și credincioșii săi ținură sfat. Timpul era scurt. Decizia de predare e luată, trebuia să se găsească chiar în următoarele câteva ore un loc pentru ascunderea comorii; căci odată cu răsăritul soarelui, soarta Port Arthurului trebuia să fie pecetluită.

Și iarăși, svonul, legenda și adevărul se înlanțuiesc într'un nod cu neputință de desfăcut. Numai unei simple întâmplări se datorează faptul că lumea a mai aflat câte ceva, din cele petrecute în ultima noapte la Port Arthur.

Printre aventurierii cari s'au încumetat să caute comoara

Unde este aurul căutat zadarnic timp de 30 de ani? Linia neagră de pe această schiță a Port Arthurului, arată cordonul de apărare al Rușilor, imediat după căderea cetății. În apropierea acestei linii trebuie să fie îngropată comoara.

de la Port Arthur, se găsea unul care merită o atenție deosebită. În anul 1933, autoritățile japoneze au primit la Shanghai, vizita unui bărbat, care solicita permisiunea de a face săpături la Port Arthur, pentru găsirea comorii rusești. Cercetările descoperiră că numitul era un fost ofiter rus, care trăia ca emigrant în estul îndepărtat, și care era destul de bătrân pentru a fi putut, ca tânăr ofiter al țării, să ia parte la ocuparea Port Arthurului. Svonurile despre cei cinci ofiteri țariști, cari cunosc secretul comorii din Port Arthur, n'au fost simple palavre, aduse până la urechile autorităților japoneze.

Siguranța japoneză s'a îndeletnicit cu această afacere. N'a reușit însă să afle mare lucru, căci Japonezii nu prea erau înclinați să creadă în adevărul acestor svonuri. Dar mereu se iviau alți oameni, cari susțineau cu tărie că sunt în măsură să arate adevăratul loc al comorii îngropate

Japonezii începură deci să facă cercetări tot mai atente.

CINCI OFİTERI AI ȚARULUI

Iată legenda care se povestește, în orientul îndepărtat, despre comoara de război din Port Arthur: în seara dinaintea predării cetății, sentinelele care făceau de pază, în fața arsenalului din rada portului, primiră ordin să-și părăsească posturile, până la noi dispoziții. Ei executară ordinul. Era o noapte de iarnă siberiană, cu un ger năpraznic, și sentinelele — sleite de lipsurile lunilor lungi de asediu — erau bucuroase să poată sta în cameră, în loc să păzească materialul, pierdut în război. Orașul era ca mort; cine putea căuta să se adăpostească de frig și astfel foarte puțini au văzut și auzit câteva sănii țărănești, cari, aproape de miezul nopții au ieșit din arsenal, îndreptându-se spre Munții Dragonului. Când, după câteva ore, sentinelele au fost repuse în posturi, n'au putut observa nimic suspect. Abia mult mai târziu s'au descoperit săniile goale, în apropierea cartierului general. Ca un incendiu, s'a întins în orașul flămând de știri și departe de restul lumii vestea misterioaselor sănii țărănești. Imediat se știa ce se întâmplase cu aceste sănii; generalul Stössel și cinci ofițeri ai săi au adus, în cetate, cu prețul vieții lor, comoara, din ținutul ocupat de Japonezi...

Războiul era sfârșit. Rușii părăsiră fortăreața, Japonezii învingători pătrunseră în ea. Revoluția și turburările au pus stăpânire pe sfântul imperiu rusesc, și Port Arthur rămase în mâinile Japonezilor. Izbucni războiul mondial. Generalul Stössel n'a mai apucat să-i vadă sfârșitul. El muri. Sfântul imperiu rusesc se prăbuși, innăbușind toate svonurile, adevărurile și legendele, în jurul Port Arthurului. Stössel nu mai putu să-și răzbune înfrângerea, nici să ridice comoara de unde o ascunsese. Nu în aceeași situație erau însă cei cinci ofițeri credincioși. În momentul când bolșevicii au luat puterea, ei au fugit. Apărătorii Port Arthurului apărură la Paris, New-York și în orientul depărtat. Au fost constrânși să mărturisească secretul, au fost conjurați, rugați, li s'a oferit aur. Tăceau totuși. Bătrâna Rusie fusese prea slabă, pentru a-și putea ridica comoara dela Port Arthur. Ei nu voiau să fie slabi. Timpul va veni când vor putea în sfârșit să ridice această neprețuită comoară, s'o răpească Japonezilor. Rusia avea astăzi, mai mult ca oricând, nevoie de ea; ea putea să-i ajute să transpuie în realitate visul despre bătrâna, marea, întinsa Rusie a țarului.

Și acum, acest ideal romantic al visătorilor patriotici s'a spulberat. O expediție formată din oameni de știință și militari a părăsit Japonia, acum câteva zile, pentru a căuta comoara legendară. Dar mai este oare o legendă? Presupunerile și poveștile n'au devenit oare realitate? Nimeni nu știe cum au găsit Japonezii secretul ascunzătorii, căci acest popor inteligent n'ar fi întreprins o expediție, dacă n'ar fi descoperit fapte certe. Este de necrezut ca unul din ofițerii țarului să fi deștinuit secretul. Oare norocul învingătorilor de ieri, a venit și astăzi în ajutorul lor?

Nimeni nu va afla vreodată secretul acestei tragedii. Nimeni nu cunoaște numele sub care trăiesc astăzi, în exil, cei cinci ofițeri. Se știe numai că trăiesc. Și se mai știe că mai au speranța nereușitei Japonezilor, în căutarea comorii, această comoară pe care o consideră singura avere a bătrânei Rusii, ai cărei păzitori credincioși au fost, timp de 31 de ani.

André Guillaume

Trei mari descoperiri

au avut o importanță covârșitoare în tratamentul diabetului. Descoperirea zaharinei în anul 1879 de către Fahlberg și Rensen și a substanțelor zaharoase, cari au înlocuit cu desăvârșire zahărul din alimentația diabetului. Insulina descoperită în 1921 de către Banting și Best, permite consumul unor cantități apreciable de hidrați de carbon, fără a avea o influență dăunătoare asupra organismului. Fără îndoială însă că făina Tresfarin, invenția savantului Sagi, im-

bo aștește în așa măsură dieta diabetului, încât nu se mai deosebește de alimentația omului sănătos.

Intr'adevăr preparatele Tresfarin, paste făinoase, franzele, prăjituri, sunt complet lipsite de amidon și zahăr, așa că oricare ar fi cantitatea consumată, bilanțul hidraților de carbon rămâne același. Cereți prospecte și lămuriri relativ la dieta și produsele Tresfarin la „DIETA TRESFARIN”, Piața Academiei 1, lângă statuia Mihai Viteazul.

LAMA DE CALITATE!

SOUPLEX-PLATINE

cereți noul ambalaj „CORDON ROUGE” 0,08 mm.
FINA, FLEXIBILĂ, REZISTENTĂ

R. I. No. 516 —
— Pag. 7

CEL MAI MARE ASORTIMENT DE

albituri

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HAȚELOR 21

SCHERK

O privire ne tabelă Scherk

TABELA SCHERK				
părul	ochii	tenul	podra	turdal
blond deschis	albaştri	palid	rosie	blonde rouge
blond deschis	albaştri-bruni	vioi	radel I	coral
blond deschis	aiștri	brunet	radel I	divin
blond mijlociu	albaştri-gri	delicat-palid	rosie	coral
blond mijlociu	albaştri-gri	vioi	radel I	orange
blond închis	albaştri-gri	vioi	radel I	blonde rouge
blond închis	albaştri-gri	palid	rosie	
blond închis	albaştri-gri	deschis-delicat	blonde	
blond închis	aiștri	brunet	radel II	
brunet	aiștri	aproape-lacater	rosie	
brun	aiștri-gri	cald-colorat	blonde	
deschis fond	aiștri	brunet-vioi	radel II	
		aproape-lacater	radel I	aiștri
				india

arată că la ochi albaştri-gri, păr blond, ten vioi — se potrivește pudra Mystikum Rachel I și puțin fard Orange! Dar aceasta este numai un exemplu, căci fie părul blond, brunet sau acajou, pudra Mystikum aleasă după tabela Scherk completează frumusețea Dvs. și ceace este mai important: vă dă o notă personală. Pudra Mystikum în cutii a Lei 35, 75 și 130 • Tabela Scherk se găsește în fiecare magazin de specialitate.

Pudra Mystikum

REPREZINTANȚA GENERALĂ: PAREX, CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI

EXAKTA

Aparat universal cu reflex, pentru fotografii mici. Obturator cu pârdea de la 1/1000—12 secunde. Declanșator automat pentru auto-fotografii. Obiective interchangeabile până la 1:1,9 obiectiv grandunghiular și teleobiectiv. Conexiuni pentru Vacuumblitz (fotografii cu lumină artificială) și pentru fotografii microscopice.

Thagee
KAMMERWERK
STEINBERGENECK
DRESDEN
Striessen 257

Carți prospecte gratuite la
THAGEE DRESDEN A. 19 STRIESSEN 257.

D. Byram Barnett Zaharoff, un cismar în vârstă de 67 ani, locuind în Londra, susține că ar fi fiul lui Sir Basil Zaharoff, care a murit de curând la Monte-Carlo, în vârstă de 86 ani. În consecință, el ridică pretenții asupra fabuloasei moșteniri pe care a lăsat-o Sir Basil Zaharoff. Fotografia noastră îl înfățișează pe Mr. Byram Barnett Zaharoff la masa de lucru în cismăria sa din Londra.

Un foc năpraznic a distrus săptămâna trecută, în câteva ceasuri, faimoasa hală Crystal Palace din Londra. Acest palat a costat un milion și jumătate lire sterline (aproape un miliard de lei) și-a fost scena multor evenimente istorice.

PIANISTUL RADU MIHAIL

În seara de 9 Decembrie, va avea loc recitalul pianistului Radu Mihail. Maestrul George Enescu consideră pe acest tânăr pianist ca unul dintre cele mai valoroase elemente în mișcarea artistică românească. Dela vârsta de 16 ani, tânărul artist s'a condus și s'a întreținut aproape singur, impunându-se atenției marilor maeștri și criticii muzicale din Apus. Profesorul Alfred Cortôt și profesorul Lazar Lewy, profesoara de armonie Nadia Boulanger, toți văd în Radu Mihail un spirit muzical ales.

Potcoava
este un
PORTE BONHEUR

Cu ocazia sf. sărbători **BOURJOIS** oferă distinsei și fidelei sale clientele delicioasele parfumuri:

„SOIR DE PARIS”

„MON-PARFUM”

conținute într'un încântător flacon așezat într'o casetă Potcoavă

PREȚUL Lei: 115.—

BOURJOIS
PARIS

CONCURSUL DE IMPRIMĂRI PE PLĂCI

Duminică 6 Decembrie crt., a avut loc în sala „Liedertafel” concursul de cântăreți pentru imprimări pe plăci.

S'au prezentat 121 de concurenți, dintre acei cari au fost găsiți ca având o voce fonogenică. Juriul — după ce a ascultat vreme de cinci ore pe acești concurenți — a ales, pentru o nouă selecționare, care va avea loc Duminică 13 Decembrie crt., pe următorii: Adela 18, Aldeny, Brunico-Orheiană, Blăjiniu-Chelu, Câmpeanu, Clara I, Dor de ducă, D. Pa-

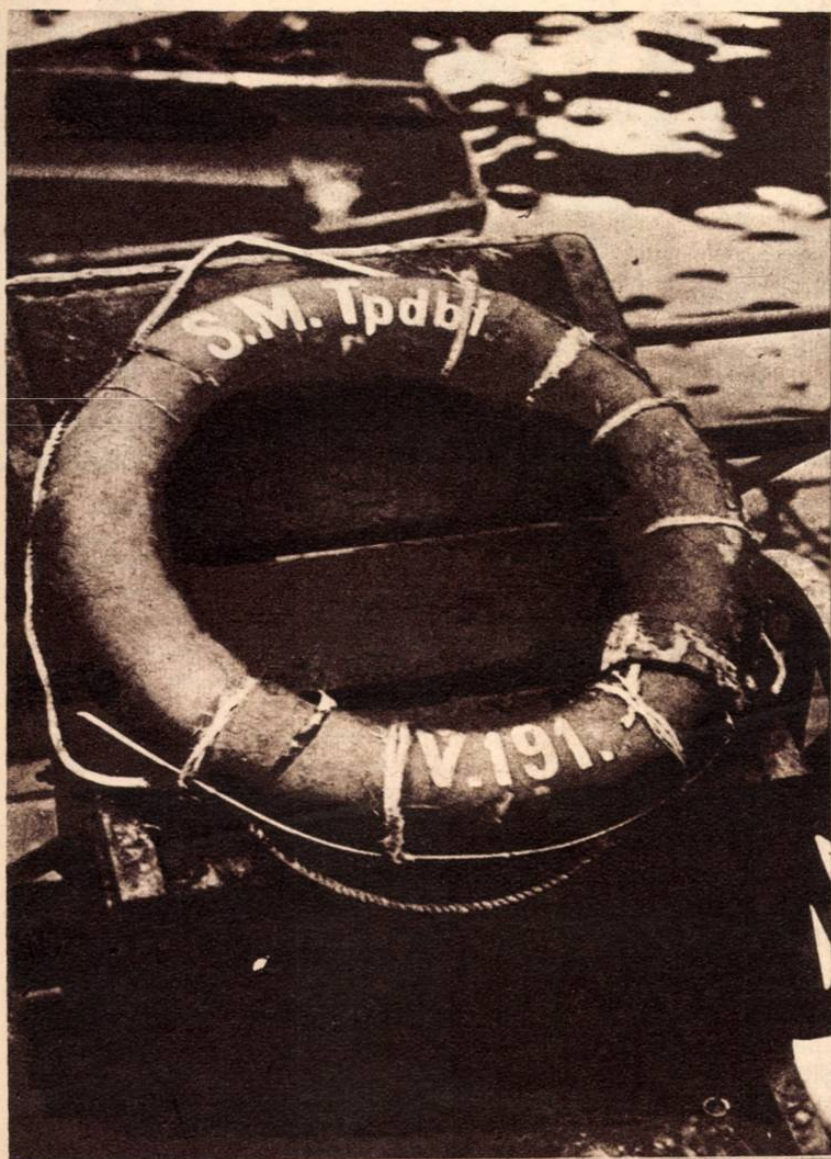
nini, Dody 18, Flodur Z., Gusty, Grănicerul, Giorgio Giossani și unicul Dobrogean, Iona, Ideal, Iuliu Băiceni, Iris, Jana, Johnny, Lulu Constantin, Lelița, Măriuca Focșani, Madame Țurturel, Mărioara 64.630, Manon Lescauf, M. H., Minesinger, Maud d'April, Niță, Pusi, Pușa Mirescu, Relu Voinescu, R. S. M., Rudi Muscel, Renée L'or, Sol d'Amita, Schmlt, Tino Dossi, Traian, Theo Giurg, Veramica.

(Numele concurenților sunt date conform pseudonimelor pe care fiecare și l-a ales, pentru concurs).

D-NA LILLY CARANDINO

care obține un frumos succes pe scena Teatrului Național în „Omul și masca”.

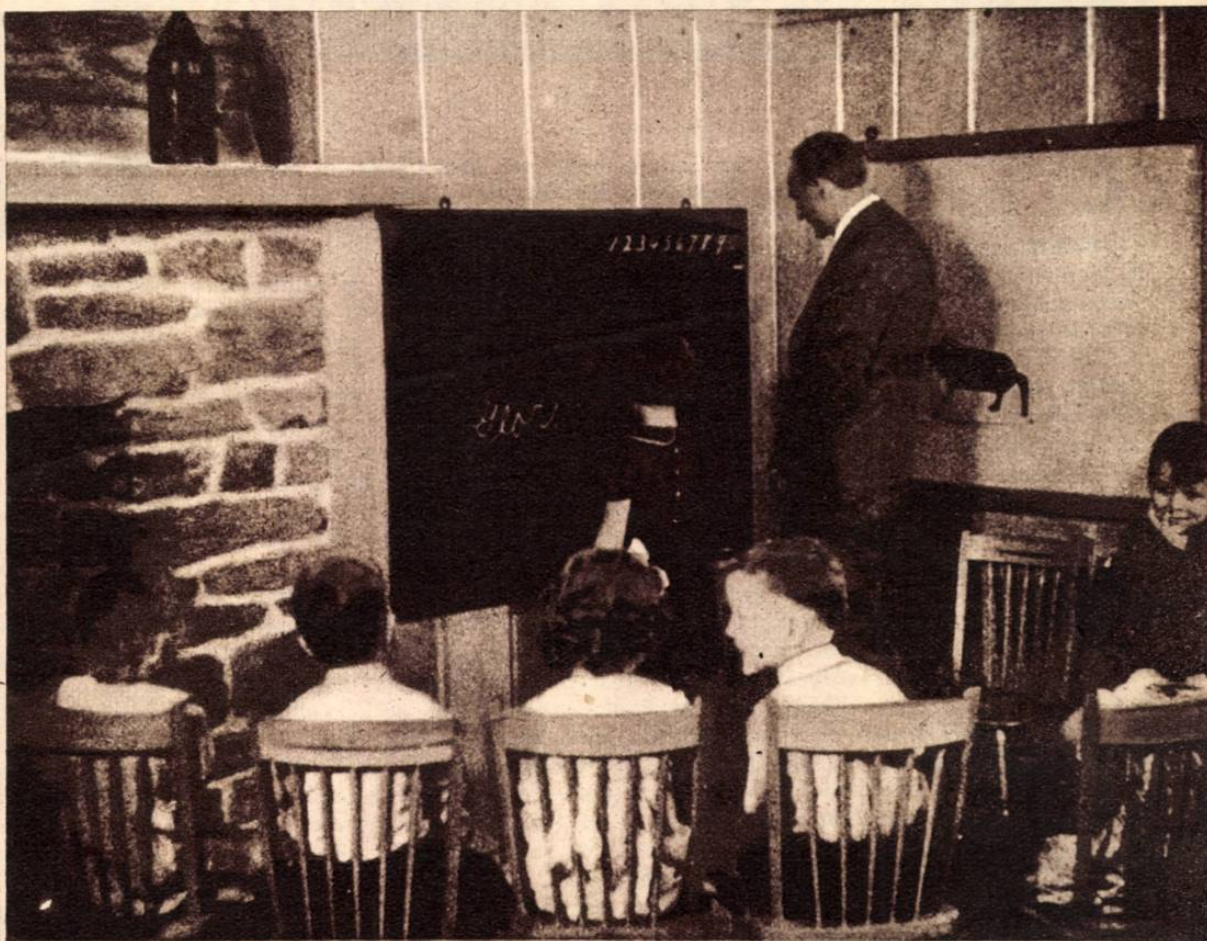

MĂRTURIA ULTIMĂ A UNEI TRAGEDII MARINE

La Schulau pe Elba, lângă Hamburg, s'a găsit zilele acestea un colac de salvare al torpilarului german „V. 191”, care la 17 Decembrie 1915, lovindu-se de o mină s'a scufundat. Autenticitatea acestei relicve nu poate fi pusă la îndoială și ea va fi expusă la un muzeu militar, din Germania.

ELEVUL HENRY FORD

Regele automobilelor, Henry Ford, a transportat în satul lui model Greenfield, școala în care a învățat odinioară abecedarul și din când în când vine să viziteze clasa în orele de curs.

RADION!

Acesta este noul procedeu de a spăla rufe,
indispensabil oricărei gospodine cu simț practic
*Rufe se fierb pur și simplu în **Radion** iar Radionul*
el singur spală, grație substanțelor eficiente ce conține.

POLIȚIA CANADIANA PE INTINSUL ARCTICULUI

CORPUL polițienesc cunoscut sub numele de „North West Mounted Police” este mândria Imperiului Britanic. În secolul trecut el funcționa numai în Nord-Vestul Canadei, dar a dovedit atâta bravură și capacitate încât i s'a dat în grijă tot dominionul.

În momentul de față această autoritate are în serviciul său 2500 de oameni, cari supraveghează un teritoriu de mărimea Europei. La început număra doar câteva sute de membri dar răspunderile sporindu-i, numărul oamenilor a crescut proporțional și este în continuă creștere iar recrutările nu se fac greu căci perspectiva unei vieți pline de neprevăzut și de senzații tari, atrage spiritele îndrăznețe întocmai ca în zilele Pieilor Roșii. Statisticile arată că, recent, au fost 6544 de solicitanți pentru 380 de locuri. R. C. M. P.-ul este unul dintre cele mai moderne corpuri polițienești din lume și recent, doi dintre ofițerii săi superiori au fost trimiși la *Scotland Yard* pentru a urma un curs special. Ei au putut vedea astfel procedeele și îndatoririle forțelor polițienești ale Angliei, care sunt atât de deosebite de ale lor.

Poliția engleză lucrează mai cu seamă în marile orașe, pe când domeniul de activitate al Canadienilor se întinde peste preriile nemărginite și peste munți până la țărmurile Pacificului, apoi spre Nord, dincolo de ultimele avantposturi ale civilizației, în *Yukon* și teritoriile de Nord-Vest până la țărmurile înghețate ale Oceanului Arctic. Dar vigilența R. C. M. P.-ului nu se oprește aci căci ultimul său avant-post se află situat chiar în Arctic la vreo 800 mile spre Nord de Cerc și cam la 12 grade de Pol. În decurs de 60 de ani, „Călăreții Văilor” cum sunt numiți în Nord-Vest, și-au creat o mare faimă pentru curajul și imparțialitatea lor, prin care s'au făcut respectați pe tot cuprinsul imensului sub-

continent ce formează partea nordică a Dominionului.

Prin extensiunea câmpului de activitate al acestei forțe, cartierul general a fost mutat la *Ottawa*. Recruții sunt aleși cu mare grijă în urma unui examen riguros și mai înainte de a intra propriu zis în serviciu trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de pregătire.

Astăzi R. C. M. P.-ul se folosește de toate mijloacele de locomotie existente, dela aeroplan și până la săniile cu câini, dar nu e mult de când întrebuița doar cai și câini. Astăzi, membrii săi fac uz de bărci, automobil și crucișătoare, motociclete, aeroplan, echipe de câini și cai. Aceștia din urmă sunt mai puțin întrebuițați numărul lor ridicându-se abia la vreo 200. Totuși, fiecare membru trebuie să știe să călărească.

Delicvenții se tem de tenacitatea cu care oamenii acestei forțe polițienești operează o urmărire fără a se lăsa descurajați de obstacolele unor ținuturi sălbatice.

Dar dacă au început prin a fi polițiști, îndatoririle lor au sporit enorm din secolul trecut și până acum. Astăzi, albi, Indieni și chiar Eschimoși din extrema nordică îi privesc ca pe niște ingeri păzitori, căci pentru aceștia ei sunt călăuză, filosof și prieten.

Obligațiile ce cad în sarcina acestui corp sunt atât de numeroase și de felurite în cât în cadrele sale nu se primesc decât

unei îndelungi urmări, prins de obiectiv în mijlocul unuia dintre cele mai pitorești peisagii.

elemente extrem de capabile. În prerie ei sunt însărcinați să vegheze și să ia măsuri împotriva incendiilor — marea calamitate a Vestului — și să viziteze pe coloniștii singurateci, așezați la mai bine de 100 mile depărtare, de civilizație. Iar în vastul ținut al „Țăcerii Albe” și pe celelalte teritorii neorganizate, mai îndeplinesc oficiul de inspecții ai imigrațiunilor, șefi de poștă, vameși, inspecții ai pescăriilor și percepitori, adunând date statistice asupra populației, minelor, etc. Tot aci ei își asumă rolul procurorului, al judecătorului de pace și al medicului.

Ei fac adesea călătorii lungi în săniile trase de câini pentru ajutorarea Eschimoșilor în epocile de foamete; în alte împrejurări le servesc sfaturi folositoare arătându-le cum să-și conserve vânaturile iar uneori aduc aporturi prețioase științei prin datele pe care le culeg în explorările lor.

Sunt o adevărată spaimă pentru contrabandiștii de stupefiant și divizia din Montreal a reușit recent să puie mâna pe o formidabilă bandă de traficanți, după o urmărire care a durat luni de zile. Secția marină a R. C. M. P.-ului care constituie o flotă întreagă de bărci cu motor, este vecinic în urmărire contra bandiștilor de alcool iar serviciul său se completează printr-o serie de patrulare aeriene. Acestea din urmă, având fiecare la bord câte un membru al poliției canadiene ca observator, vestesc patrulărilor marine, ivirea vaselor cu încărcături de alcool, fie direct, fie printr'un puternic semnalizator instalat la New Brunswick. Dar pentru polițistul canadian viața ia cele mai pitorești aspecte tocmai în Nordul pe care iarna îl ține, timp de șapte luni din an, încătușat în stânsoarea-i de fier. Această viață implică singurătate, e departe de a fi ușoară și prezintă destule primejdii. Cu toate acestea, posturile din Arctic sunt foarte mult solicitate. Aci polițistul schimbă frumoasa-i uniformă roșie cu un echipament de explorator polar și adesea, în toial iernei când pământul este acoperit de zăpadă, își riscă viața pentru a veni în ajutorul altora.

Astfel caporalul Stalworthy, plecând în căutarea expediției Drueger, care nu mai da semne de viață, a părăsit la 30 Mai tie 1932 peninsula Bache împreună cu sergentul Hamilton și șapte Eschimoși groenlandezi, luând opt săni și 125 de câini. Iar până să ajungă iar la postul său, pe ziua de 23 Mai, străbătuse împreună cu bravi lui tovarăși 1400 mile.

Apoi, cu mult mai spre Sud, izbucnind acum câteva ierni o epidemie de difterie, un sergent a făcut în sania-i trasă de câini, o călătorie de 48 ore, printr'un viscol teribil, spre a obține ajutoare medicale dela *Edmonton*.

În regiunile extremei nordice, sutele de mii de mile pătrate ale pustului de zăpadă, cunoscut sub numele de „Marea Tăcere Albă”, sunt patrulate numai de 100 de oameni. Posturile polițienești sunt presărate la mari distanțe unele de altele și nu au mai mult de trei membri fiecare.

Duc o viață de bravură și sacrificii căci patrulările trebuiesc făcute pe orice vreme și primejdiile sunt foarte mari. Unii mor înzăpeziți pe când alții sunt asediați de viscole în câte o cabană în vreme ce termometrul coboară la 50—60 de grade sub zero.

Distanțele, pe care le parcurg în expedițiile lor obicinuie, sunt fabuloase. În 15 luni, un sergent a patrulat împreună cu oamenii săi 5190 mile parcurgând mai bine de jumătate din acest drum în săniile trase de câini, prin ținuturi situate dincolo de raza civilizației. Inspectorul Joy însoțit de un singur Eschimos a străbătut 1300 de mile cu sania într-o singură călătorie. Drumul ducea prin insulele înghețate ale Arcticului; ambii au avut de suferit cele mai teribile privațiuni și odată, coliba lor de zăpadă a fost atacată de un uriaș urs polar, exasperat de foame. Iar într-o altă regiune doi sergenți au parcurs cu ocazia unui recensământ 2635 mile cu sania și cu luntrea pentru a număra numai 367 de persoane.

Dar toate acestea se încadrează în activitatea obicinuită a R. C. M. P.-ului.

J. CARVER

Un gornist al R. C. M. P.-ului.

Polițiștii canadieni porniți iarna în obicinuitele lor patrulări.

CREDEȚI *Sau* NU?

Omul care nu doarme de 70 de ani.—Unul care a trăit numai cu whisky.—Băiatul care călărește rechini. — Negrul care a devenit trandafiriu.—Un colonel într-o colibă construită din capete omenești.

NU există așa ceva! a exclamat odată un ermit când i s'a făcut portretul unei girafe. Dar girafa deși o creatură ieșită din comun pentru ermit, nu este nimic față de miile de ciudațenii pe care ni le aduce cu sine fiecare zi din istoria acestei lumii.

Toată lumea a auzit sper, de ceasul care nu mai are nevoie să fie întors. Dacă-l sgâlțâi puțin din când în când, el continuă să măsoare timpul. Acum, similar acestui ceas este cazul unui om. Un renumit avocat parisian a fost scăpat din brațe la vârsta de doi ani și căzând în cap n'a mai putut dormi niciun moment iar astăzi are vârsta de 72 de ani.

În celălalt taler al balanței se află bărbați și femei cari au dormit fără încetare dela unu până la patru ani. Sunt apoi oameni cari trăiesc numai cu bere, alții numai cu whisky și însfârșit unii cari timp de doi ani s'au hrănit numai cu nuci de cocos și apă, începând această cură din curiozitate în urma unei vizite făcute la grădina zoologică.

Se spune că pisicile au nouă vieți. Dar există și copii despre care se poate spune același lucru. Pe o stradă din orașul *Workshop*, un motociclist care mergea cu o viteză prea mare, a derapat la un moment dat aparatul și intrând în trotuar a svârlit cât colo un băiețuș pe care-l ducea de mână mama sa. Copilul făcu trei tumburi în aer și căzu la zece metri distanță. Mama scăpase neatinsă. Ea fu prima care ajunse lângă băiețuș dar îl găsi zămbind și sugându-și degetulul, cătuși de puțin speriat de acest prim sbor al său.

Roy Wilson un adolescent din *Brisbane*, a prins singur trei rechini. Văzând trei rechini de câte doi metri lungime intrând în bascul de înot, cu ocazia fluxului, el s'a aruncat în apă, s'a urcat pe spinarea unuia dintre ei și l-a călărit în felul cow-boy-lor până la epuizare. Apoi, credeți sau nu, a procedat la fel și cu ceilalți doi.

Jean Dauphin, cetățean al insulei *Haiti* care a avut o viață întreagă pielea de culoarea ciocolatei a devenit la un moment dat... trandafiriu. Suferea grozav de astmă și medicii nu-i putea face nimic. Atunci el recurse la un vrăciu indigen care-i dădu niște pilule. Timp de câteva săptămâni, moșul zăcu în agonie căzând în comă. Dar când își reveni și se privi într-o oglindă constată că albise. Doctorii cari l-au examinat apoi au

rămas nedumeriți în fața acestui fenomen, iar astma a dispărut cu desăvârșire.

Câțiva pescari din *Le Lavandon* au prins un octopus și l-au vârit într'un bascu mare cu apă pentru a face paralele cu el expunându-l. Impins de curiozitate, un băiat a vârit mâna în bascu. Octopusul i-a apucat-o și a început să tragă copilul, care țipa ca din gură de șarpe, în apă. Acesta n'a putut fi eliberat decât după ce s'au tăiat monstrului patru din cele opt tentacule ale sale.

Colonelul Applin a avut multe experiențe palpitate pentru un singur om. Pe când se afla într-o călătorie împreună cu soția sa, s'a oprit odată să petreacă noaptea pe țărmul fluviului *Bramaputra*. În dimineața următoare, găsi în jurul cortului lor un cerc perfect trasat de către picioarele unui tigris neobosit care le dăduse târcoale toată noaptea. Apoi într'un bungalow în *Assam*, a găsit într-o dimineață în baie o hamadriadă de trei metri.

A petrecut apoi o vreme în Borneo-ul Central printre vânătorii de capete, la cinci zile de drum de cel mai apropiat avant-post al albilor. Într-o zi el hotărî să tragă un fir telegrafic la căsuța sa și pentru aceasta trebui să-și croiască drum prin jungla virgină, străbătând zeci de kilometri. În cursul acestei expediții fu odată oaspele unui ciudaț trib al cărui șef îl primi în coliba sa cu acoperișul împodobit de cranii omenești și căpetenia îl asigură, ca să-l liniștească, că dintre toate acele tigve numai una aparținuse unui alb.

Colonelul Applin, unicul alb care a fost găzduit de către vânătorii de capete ai Borneo-ului Central.

„I-am spus o anecdotă în limba lui” spune colonelul Applin. El a răs și a cerut să-i mai spun și altele. Altfel, craniul meu s'ar fi rânduie în sinistru galerie.

CHARLES B. CHRISTIAN

(Copyright Keystone Press Agency)

Jean Joseph Dauphin negrul devenit trandafiriu.

Numai **1** este crema care conține Eucerita:

CREMA NIVEA

Acest fapt decide asupra calității, deoarece crema Nivea, conținând Eucerita-similară cu grăsimea pielii - nu poate fi înlocuită prin nici-o altă crema de lux, oricât de scumpă ar fi.

Membrii noului consiliu al Camerei de Comerț și Industrie din Dobrogea, după instalarea și depunerea jurământului, în fața Palatului Camerii de Comerț, Constanța.

O RAȘUL MEU! oraș de frunte
E capitală de județ
Județ de Nord sărac în toate
Dar „fief” electoral de... preț.

Piața Unirii din Cluj cu primăria în fund.

Inconjurat numai de dealuri
Cu-o vale largă la mijloc
E străbătut de râul Someș
Indiguit din loc în loc.

Fiind renumit în țara toată
Are trei nume de băiat
În plus un nume și de fată
„bătrână” care s'a uitat.

Prima numire, învechită
De fată a fost și apoi ca „burg”
Ea din „Napoca” cea vestită
Se transformă 'n „Klausenburg”.

Dușmanii lui de veacuri însă
Voind să-l facă 'ndată sluj
Îl botează „Kolosvary”
Iar în prezent îi zice „CLUJ”.

* * *

Conduc de oameni cu principii
mai largi, mai strâmte „de sezon”
Eu cred că dintre Municipii
Nu este cel mai monoton.

Nu-i monoton căci „Heidelbergul
de altă dată” nu-i pierdut
Și aici pe „Corso” își face veacul
Intinerit și renăscut.

.....
Și 'n grupe vezi studenții noștri
Trecând voioși prin orice loc

Statuia lui Matei Corvin și Lupoaicei la Cluj.

La ceaiuri, baluri și serate
... La cursuri însă cam de loc.

„Matei Corvin” o admiră adesea
În noaptea fără nor pe ea
Și-i revoltat rău pe „Lupoaică”
Ea-i face concurență grea.

E revoltat și-are dreptate
Căci pentru anii lui cei grei
E o nedreptate colosală
Ca toți să-i cânte... numai ei... *)

Catedrala ortodoxă gata 'n fine după ani
În cari se strânsă miile de gologani
Se înalță maestuoasă „vis-a-vis” de Național
Crunț păzită de Chestură și de soborul Tribunal.

Lângă ea Administrația financiară pentru dări
A 'ngrozit toți credincioșii, care vin cu lumânări
Având grijă să-i cîupească, chiar din banii strânși acas'
Pentru slujbe sfinte, masluri, spovediri și parastas.

Primăria, instituție nelipsită 'n orice urbe
Avansând funcționarii, cocoșați de atâtea curbe

*) La fiecare manifestație studenții se strâng la lupoaică și cântă.

Vedere generală

Piața Cuza Vodă ortodoxă. În fund administrația financiară Națională.

VĂ PR
ORA
M E
CLU
IN VE

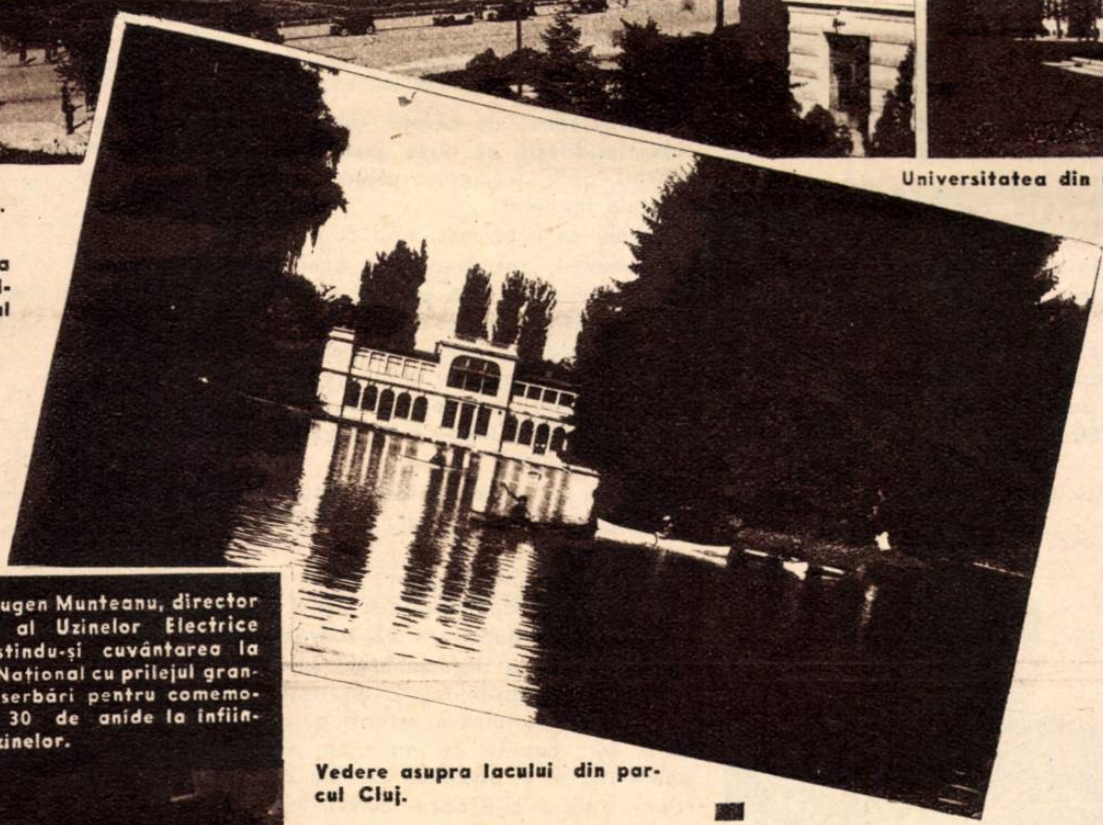

supra Clujului.

cu catedrala
chestura, ad-
ciară, Teatrul

Universitatea din Cluj.

Vedere asupra lacului din par-
cul Cluj.

D. Ing. Eugen Munteanu, director
general al Uzinelor Electrice
Cluj rostindu-și cuvântarea la
Teatrul Național cu prilejul gran-
dioasei serbări pentru comemo-
rarea a 30 de anide la înfiin-
țarea uzinelor.

Ne-a pavat întreg orașul, ne-a scăpat de murdărie.
Ca să dovedească acuma că ea nu-e Prima...râe.

Și în țara cu mulți granguri și consilieri o mie
Unde-i o specialitate să se lucre pe hârtie
Ca acolo să rămăe putrezind pentru vecie
Nu există 'n lung și latu-i o așa...gospodărie.

Universitatea, forul cu 'nțelepți și multă larmă
Izbutește pe studenții ce-o urmează să-i... adoarmă
Scoțând doctori ea aruncă ne 'ncetat șomeri pe piață
Ca să mai mărească... turma... ce se vaetă de viață.

Ilustrată cu profesori renumiți în țara toată
Excelențele în dânsa gălesc viața minunată
Căci în loc să țină ore, cu studenți însetați
Ei se țin doar de congrese... ca s'ajungă deputați.

* * *

U. E. C. o întrebare vă veți pune neapărat,
Ce 'nsemnează?... Și răspunsul vi-l voi da imediat
Sunt uzinele celebre ce-au serbat treizeci de ani
De prodigioasă muncă de director și titan.

A celui ce se sbate pentru muncă și dreptate
Furnizând la tot orașul... viață... electricitate

Omul fără asemănare și odihnă momentan
Omul ce-a sfințit azi locul...

dl. director E. Muntean.

„Parcul englezesc” mai bine hai să-i zicem fără jenă
O alee noroioasă care duce la... arenă
Are bănci numerotate, pentru cari dai un leu
Ca să șezi... și în mijlocu-i are un lac și un muzeu.

„Etnografic” zice lumea... toți cari l-au vizitat
Și înjură primăria că în parc l-au așezat
Când puteau atât de bine ca să-l sue, sus pe „Hoia”
Fiindcă doar acolo poate i se mai simțea nevoia.

„Parcul” sau mai bine „țarcul” îngrădit cu... buruene
Are și un „strand” în care, vii să dormi când ți-este lene
Căci în apă de te pune dracu să intri, zău!...
Trebue, când te duci acasă să faci bae din nou.

„Parcul” sau mai bine soro
Promenada... pour „les Fous”
Cu... boschete... neuitate
Bune pentru... rendez-vous,

Parcul, Parcul și iar Parcul care acum s'a ramolit
Și așteaptă primăvara — să-l vedem iar... înverzit.

* * *

Cam aceasta ar fi orașul ce-l prezint ca să se știe
Că există și trăește în chiar scumpa Românie
Că în dânsul, totdeauna oameni mari mulți o să fie
Chiar dacă te 'neacă praful rău pe la periferie.

Că deși ascunde adesea în el multă veselie
Și se întrec locuitori, concurându-se 'n prostie
Făcând lux și etalându-și epatanta bogăție
Eu de nu-mi trimiteți „mia” o să mor de... sărăcie.

GEORGE JARAVAN

PREZINT
ȘUL
U...
JUL
RSURI

Prin ȚINUTURILE

unde timp de trei luni soarele nu apune

VAPORUL, plecat din Hamburg la 2 August a. c., având la bord peste 500 pasageri din cele mai felurite neamuri și din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, se îndreaptă spre apele fascinante și enigmatice ale regiunilor polare. Lăsând în urmă ultimele faleze ale Scoției, care

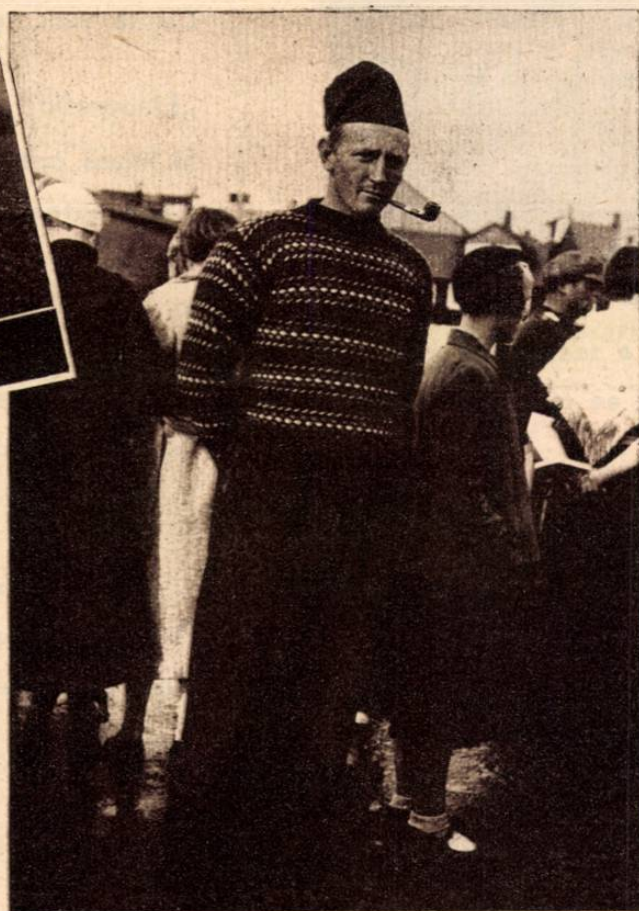

Spitzberg, Golful Magdalenei.

dispar învăluite în razele unui splendid apus de soare, pe dăra trasată de vapor în apele cenușii ale mării, acoperită cu reflexe argintii, mii de pescăruși ne însoțesc cu țipătul lor asurzitor, aruncându-se din înălțimi asupra resturilor de alimente. Acolo unde apele Mării Nordului se continuă cu cele ale Oceanului Atlantic, la N. E. de Scoția, apar insulele Orcadelor acoperite cu pășuni și chiar culturi de cereale. Sunt ținuturi care beneficiază încă de căldura soarelui de vară și de clima temperată a Continentului.

Nu departe de Kirkwall, capitala Orcadelor, la poalele unei coline, se vede vestitul Scapa-Flow, unde flota germană în marele războiu, luată prizonieră de Englezi, își găsi tragicul sfârșit în împrejurările cunoscute. Și tot aici, în Marea Orcadelor, în 1916, Lordul Kitchner, ministru de războiu al Angliei, îmbarcat pe crucișătorul „Hampshire”, având o importantă misiune pentru Arhangelsk, moare eroic, cu un echipaj de 700 oameni, în urma exploziei unei mine marine.

Amintiri triste ale unor timpuri sbuciumate contras-

Tânăr pescar în Feroër.

tează astăzi cu liniștea și indiferența mării plumburii. Părăsim Orcadele, luând direcția N. W. spre insulele Feroër.

Soarele deși strălucește pe cer, începem să-i simțim mai puțin căldura; un vânt ușor dar umed și rece bate dinspre N. E., făcând aproape imposibilă șederea pe punte.

La 400 km. S. E. de Islanda, cam la jumătatea drumului dintre Scoția și aceasta din urmă, se găsește arhipelagul Feroër format din 26 insule, resturile unor vulcani care odinioară se întindeau dela malurile Mării Nordului până'n Islanda.

Aceste insule, aparținând Danemarcei, au o suprafață de 1300 Km. p. și o populație de 20.000 locuitori, cari vorbesc limba daneză, mult alterată însă, prin întrebuințarea vechiului dialect scandinav. Insulele Feroër cu malurile lor singuratic, drepte, formate în întregime din bazalt și granit au un aspect sălbatic și trist. Toată vegetația acestor ținuturi, unde soarele strălucește numai două luni

pe an și unde în restul timpului predomina turturile, ceața și ploaia, se rezumă în câteva pășuni acoperite de o iarbă scurtă, umedă, pe care pasc răzlețite oi și capre; fire de trifoi ieșite timid la suprafață printre crăpăturile stâncilor; niciun arbore, niciun pom fructifer, cu excepția câtorva mici arbuști, un soi de coacăze, crescuți în grădinile din jurul caselor.

O îngrămădire de căsuțe construite din scânduri, colorate diferit, ca niște jucării aruncate în fundul acestui golf, formează pitorescul port Thorshaven capitala insulelor.

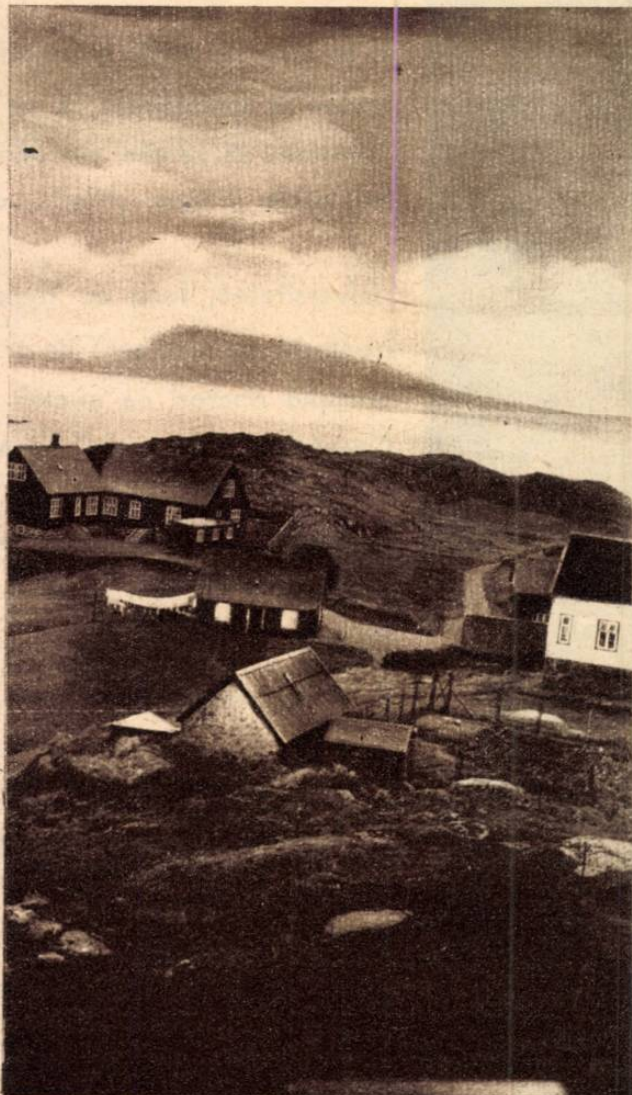
Pe cheiu se îmbulzesc copii cu părul blond deschis; fete voinice, roșcovane, cu ochii albaștri senini și pline de vioiciune, ne privesc zâmbind. Printre acest tineret, câțiva pescari bătrâni, cu tradiționalele bonete vârgate, cu ciucure la o parte și nelipsita pipă între dinți; fețele lor brăzdate de sbârcituri, ochii senini și blânzi, păstrează totuși un aer trist.

Sunt pescarii lui Pierre Loti, a căror viață încercată, plină de griji și peripeții și-o petrec aproape în întregime pe mare, luptând uneori din greu cu valurile și capriciile naturii; și câți dintre ei se mai întorc acasă!

Pe măsură ce înaintăm spre Nord, un fenomen curios ne stăpânește, din cauza dispariției treptate a nopții. Deși e târziu, după ora 22, soarele strălucește încă la orizont; ceva desechilibrant survine în obișnuința noastră, în sensibilitatea noastră. Stăpânit de o curiozitate neînțeleasă aștepti parcă să se întâmple ceva, ești cuprins de neliniște, somnul îți pierie și odată cu el și oboseala Lumina de afară e apăsătoare, natura și-a oprit cursul, iar marea a încremenit, ca atinsă de o baghetă magică.

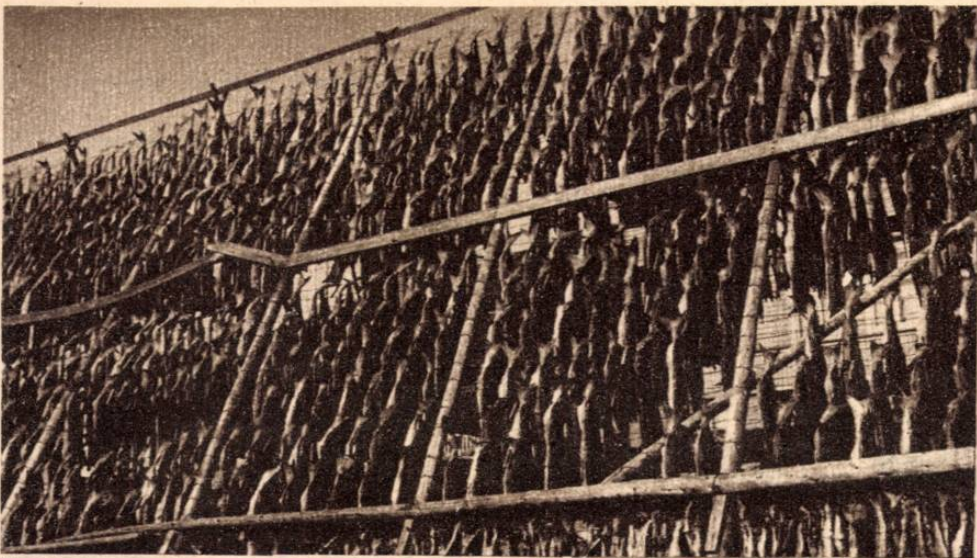
Vom trăi dar trei săptămâni într-o perpetuă zi!

La Sudul Islandei, numai la câteva mile depărtare, se găsesc insulele Vestmanna, dintre care insula

Peisagiu în Feroër.

Longyear-City, Spitzberg.

Uscătorie de pește la Hammerfest (Norvegia).

Prin deșerturile Islandei.

Heimaey cu o lungime aproximativ de 4 mile este cea mai mare din tot grupul. Ancorăm în fața unei enorme stânci negre de 283 mtr. înălțime, numită „Heimaklettur”, în întregime din granit, cu vârful ascuns în ceață.

După câteva ore de mers intrăm în apele Islandei. Marea e calmă, ceața s'a ridicat de mult, departe la orizont se zăresc începuturile acestei imense insule; munți negricioși, stâncoși, încatenați de-a-lungul coastei își ridică vârfurile teșite sau crateriforme a căror culoare închisă contrastează cu petele albe de zăpadă ce ascund sub ele ghețari seculari.

Trecem prin dreptul capului Reykjanes, o stâncă singuratică, bătută de valuri, în vârful căreia se observă un mic far, tovarăș prețios atâtor vase de pescari.

În timpul toamnei și iernii, cu nopți nesfârșite, marea este adesea bătuită de furtuni. Aici în dreptul capului Reykjanes, numai după patru săptămâni, avea să se întâmple groaznicul naufragiu al vasului „Pourquoi pas”, pierind în valuri aproape tot echipajul, în frunte cu ilustrul cercetător francez dr. Charcot. Islanda, cu o suprafață de 100.000 km. p. și 101.000 locuitori, așezați în câteva sate răzlețite, în fundul fiordurilor și în cele două centre mai mari Reykjavik și Acureyri.

În partea centrală, complet nelocuită, se înalță vulcani giganti, așezați pe soclul de granit ca și Feroer și Vestmanna. Dintre vulcanii cei mai proeminenți, Hékla

Laponi din ținuturile Capului Nord.

Stânca solitară Heimatklettur în insulele Westmanna.

are o înălțime de 1553 m., așezat spre Sudul insulei.

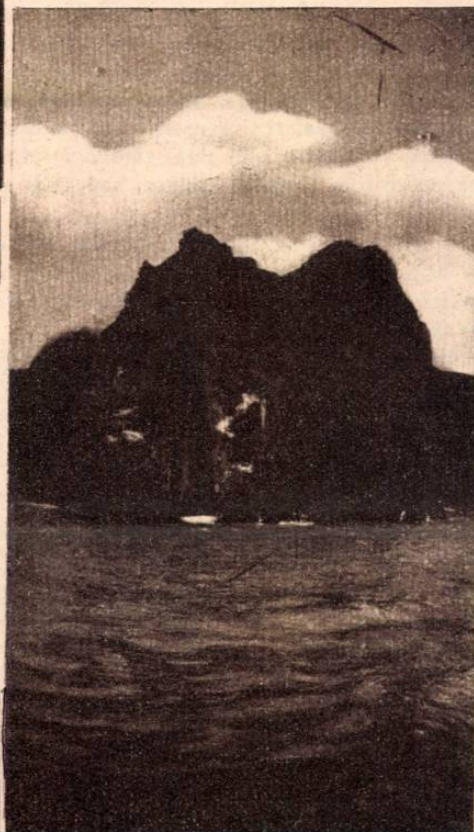
Atât coasta de Est, cât și cea de Nord, sunt adânc pătrunse de apă, formând largi fiorduri. Printre acestea Faxa Fjord, în fundul căruia se adăpostește Reykjavik, capitala Islandei, iar la Nord un alt fiord, mai îngust Eyja Fjord înaintând mult mai profund în uscat, până la Acureyri.

Ancorăm în rada portului Reykjavik. Facem apoi o incursiune în interiorul insulei, pe drumuri șerpuite, acoperite cu lavă, în loc de asfalt. Cât vezi cu ochii de-o parte și de alta a drumului numai piatră și lavă, rostogolită din vârfurile conice ale vulcanilor stinși. Colinele de culoare neagră-cenușie, lipsa completă a pomilor și liniștea apăsătoare din jur, îți dă impresia unei călătorii printr'o altă lume, pustie cândva de un foc năprasnic, de pe urma căreia nu a mai rămas decât cenușă și sgură. Câmpii întinse se deschid privirilor până departe, în adâncile lacuri. Mici pete fumegânde risipite pe văi, care nu sunt decât izvoare cu apă fierbinte, rămân martore că adâncimile acestui pământ continuă încă să clocotească. Șuvoaie de apă cad în sgomote asurzitoare, din vârfurile ghețarilor, contrastând cu apa izvoarelor fierbinți, numai la câțiva pași de ele.

Toată vegetația insulei se rezumă acum, în timpul verii, la câteva pajști verzi, pe care pasc aproape singuratic, nepăzite și destul de rare, oi albe, cu lâna lungă și mătăsoasă. Câteva pete de mușchiu cenușii, pe stânci, și foarte rar ici și colo flori timide, galbene.

La Gryla sunt geyseri, care aruncă apa fierbinte cu o regularitate matematică, din 20 în 20 minute.

Un alt drum, șerpuind printre stânci sălbatice de bazalt, duce la Thingvellir, sau „Valea adunării”, unde, într'un splendid decor natural, Islandezii, cei dintâi, își constituiesc un rudiment de parlament — cel mai vechiu parlament din Europa — (peste 1000 ani).

Reykjavik, capitala Islandei este unul din cele mai vechi orașe din lume. A fost fondat în anul 877, de către Norvegieni. Astăzi are o populație de 20.000 locuitori, în majoritate pescari, sau exportatori de lână și piei.

Orașul are un aspect modern, cu mare parte din clădiri construite din beton și cărămidă. Doar câteva căsuțe și o biserică luterană, foarte interesantă, mai amintesc Thorshavnul, în întregime construit din lemn. Străzi largi, luminate electric și foarte animate, catedrala catolică, un impozant monument în beton și de o arhitectură modernă, predomină orașul, de pe vârful unei coline. Dar ceea ce atrage în deosebi atenția, în acest orașel, capitala unei țări atât de sărace, este spitalul, o splendidă clădire, prevăzută cu cele mai spațioase și elegante săli, cu un utilaj chirurgical dintre cele mai moderne, și îngrijirea bolnavilor, care-ar putea servi de model celor mai civilizate țări.

Tuberculoza și scorbutul fac multe victime pe an, iar maladie pur chirurgicală, chistul hidatic este mai frequent.

Un deosebit cult au Islandezii pentru artă și pentru trecutul lor.

Într'un foarte interesant muzeu de anti-

chități, poți vedea întreaga istorie a Islandei: arme vechi, obiecte casnice, dintre cele mai primitive, costumele eroilor lor, monede vechi, în fine celebrele culegeri mitologice numite „Edola”, în care se imortalizează limba veche a acestui viteaz popor.

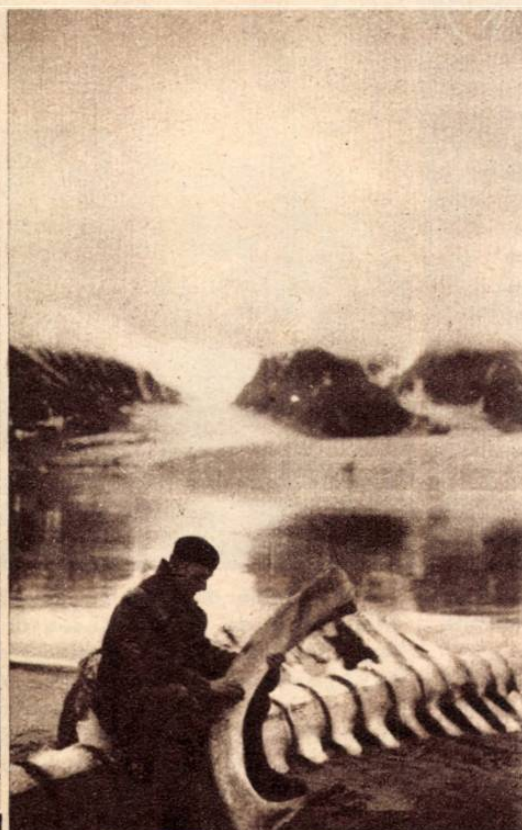
În aceeași clădire o vastă și interesantă bibliotecă, totdeauna foarte frecventată de tineretul islandez, dornic de a se instrui. În centrul orașului se află un splendid muzeu de sculptură în majoritate capo d'opere cu subiecte religioase și istorice create de sculptorul lor național Jonsson.

De pe vârful unei coline predomină marea și partea de jos a orașului, un falnic monument al „Independenței Islandei”, iar în centrul orașului, nu departe de muzeul Jonsson, se ridică un alt monument mai gigant, care înfățișează pe Leifur Erikson eroul lor național, care la anul 1000 descoperă America, pășind primul în Labrador.

Atrag atenția, în mod deosebit, femeile islandeze, îmbrăcate în costumele lor tradiționale: o rochie neagră lungă, foarte bogat brodată, pe umeri un șal negru, cu lungi franjuri, iar pe cap o coafură

Biserică de lemn în Reykjavik (Islanda).

Scheletul unei balene la Spitzberg.

ca o cască romană, cu părul împletit în două şuvițe, prinse de coada unei berețe negre.

Este un popor mândru, cinstit și foarte harnic; cu toată tristețea pământului Islandei, oamenii au un temperament vioi, sunt foarte ospitalieri și foarte civilizați, în raporturile lor cu străinii.

* * *

Continuăm drumul spre apele înghețate ale Nordului, conturând coasta de Vest a Islandei. Capuri stâncoase denudate, proeminente în largul mării, maluri aci drepte, aci scoborînd în povârnișuri, acoperite cu zăpezi veșnice, se profilează pe un fond purpuriu, ca niște fantome, mărind și mai mult farmecul acestui amurg întârziat. Departe câteva baleniere, asemănătoare unor licurici, se risipesc spre larg, în căutarea giganților mamiferi marini.

Suntem la 60 grade latitudine nordică; din acest moment am trecut cercul polar, plutind în apele oceanului Arctic.

După 36 ore de mers, între Islanda și Spitzberg, la 70 de grade latitudine nordică, se află insula Jean Mayen, pierdută în cea mai teribilă singurătate. Deși suntem aproape de malurile ei, din cauza ceții, nu zărim decât foarte neclar câteva pete negre. Dar ca prin minune ceața se ridică și Jean Mayen apare în toată mărișoara ei. Stânci imense vulcanice crenelate și sculptate de valuri și vânturi, trec pe dinaintea ochilor, solitare, impresionant de triste. Nicio vegetație, nici chiar săraciosul mușchi de piatră, nicio altă vietate, decât doar nelipsitele păsări polare sau cele câteva foci, locatările grotelor reci.

În nesfârșita noapte a celeilalte jumătăți a anului, când întunericul este stăpân pe toată întinderea regiunilor arctice, Jean Mayen devine un adevărat infern. Valuri uriașe ale celor mai groaznice furtuni se izbesc de stânci în sgomote asurzitoare, făcând imposibil accesul oricărei ființe omeniești pe pământul ei. Singurii locuitori, numai în cele două luni pe vară (Iulie și August), sunt cei câțiva cercetători geologi sau astronomi, întreținuți de guvernul norvegian, posesorul acestei insule.

Adăpostiți într-o mică locuință de lemn, trăesc primitiv, în abnegație și renunțări, adevărați martiri ai spiritului lor de curiozitate științifică.

Și printre aceștia, unul care a studiat bine insula Jean Mayen a fost și ilustrul savant francez dr. Charcot, mort în recentul naufragiu, din apele Islandei.

Din mijlocul insulei se ridică ca un monument gigant, muntele Beeremberg, enorm vulcan stins, înalt de 2500 m., de formă conică, un adevărat Vezuviu polar, acoperit în întregime de ghețari și zăpezi veșnice.

Culoarea sa albă, cu scânteieri argintii contrastând cu aspectul mohorât al celorlalte stânci și cele câteva căderi de apă, completează minunat acest grandios decor.

Dar după puțin timp rămâne și Jean Mayen în urmă, sălbatic, singuratic, continuându-și somnul milenar.

* * *

Spitzbergul ținutul munților ascuțiți, iar în limba norvegiană „Svalbard” este constituit dintr-un grup de insule, situate numai la 625 mile depărtare de Polul Nord. Principala insulă este tot atât de mare ca și Irlanda, cu o suprafață de 65.000 km. p.

Printre primii descoperitori au fost, la 17 Iunie 1596, Barentz, apoi la 1614 Henry Hudson, marele explorator englez, care o anexează imperiului Britanic, sub numele de „Noua țară a regelui James”.

S'au găsit aci cărbuni, petrol ba chiar zăcăminte de aur și de fier. De aceea mult timp Spitzbergul a fost punct de a-

tracție, pentru diferite popoare ca: Olandezi, Suedezi, Norvegieni, dându-se chiar lupte dârze, pentru posesiunea lui.

Astăzi insula este stăpânită de guvernul norvegian, reprezentat printr'un guvernator, cu locuința într'un mic sat „Ny Aalesund”.

Golful Magdalenei! Spectacol feeric! Decor de basm! Munții uriași, de formă piramidală, cu vârfurile ascuțite, combinându-se într'o fină dantelă, își profilează silueta neagră sau cenușie, pe fondul unui cer de un albastru șters.

Iar soarele, acest mare dinam, transformator de energii al Sudului plin de viață, aici la pol a rămas doar un disc roșietic, imobil, rece ca și ghețarii milenari, deasupra cărora străjuește din Iunie și până 'n August, același la miezul zilei, ca și la miezul nopții.

Ghețarii uriași umplu spațiul dintre munți. Suprafața lor răscolită de valuri paralele de proaspătă zăpadă, întocmai ca suprafața unei ape, în bătaia vântului; pete sau dăre roșietice indică prezența unor minuscule plante, o specie de alge, care crește numai în timpul lunilor de vară. Pe măsură ce te apropii de marginea unui ghețar, observi că dela suprafața pleacă în profunzime, la adâncime uneori de 20—25 m. crăpături, după care se vor detașa apoi enorme blocuri de gheață, alunecând în apă și formând vestitele iceburguri, adevărați munți de gheață plutitori.

Monumentul lui Erickson în Reykjavik (Islanda).

Peisagiu la Spitzberg.

Cu toată masa ghețarilor, cu toată apropierea de pol, Spitzbergul se bucură, în timpul verii, de-o climă relativ dulce, fiind considerabil influențat de ultimele și cele mai îndepărtate ramificații ale Gulf-Streamului, până spre Coasta sa de Est. Singura vegetație însă rămâne tot mușchiul de piatră, câteva alge și icheni, plante fără culoare, fără miros.

Suntem la 80 grade latitudine nordică la ora 1 noaptea, numai la 200 metri de banchiză. Cât vezi cu ochii, se întinde până departe o masă albă netedă, ca o câmpie fără sfârșit, al cărei orizont se pierde pe nesimțite, într'o negură deasă.

E liniște deplină, apăsătoare, nu auzi decât plescăitul valurilor, lovindu-se de blocuri de gheață detașate, sau strigătele ascuțite și stridente ale păsărilor polare. Revenind de-a-lungul coastelor înghețate, ne

angajăm pela ora două după amiază, într'unul din cele mai lungi fiorduri ale insulei, numit „Eisfiord”.

Longyear-City este un mic sat, cu 500 locuitori, în majoritate Norvegieni, exilați de bună voie în acest pustiu, unde timp de 8 luni pe an, când apa golfului este blocată de gheață, rămân complet izolați de restul lumii. Căsuțe de scânduri, colorate diferit, înșirate pe o vale îngustă, de-o parte și de alta a unui drum, o bisericuță tot din lemn, în care abia încap 20 persoane, o școală cu 12 bănci (chiar și aici se învață carte!) o infirmerie cu 20 paturi, condusă de un medic și întreținută în cea mai perfectă curățenie, o cantină-cazinou, pentru minierii necăsătoriți, rezumă civilizația acestui sat, cu numele ironic de „City”.

Singurele animale domestice, tovarăși nedespărțiți ai localnicilor la vânătoarele de vulpi albastre, sunt câinii cu părul negru, stufos, nu prea mari și foarte vioi.

Acelaș, soare imobil, indiferent, încearcă să schițeze un început de dimineată. Nicio licărire de viață însă, nimic din coloritul viu al zorilor aducătoare de noi speranțe, de noi energii.

Ultimele înălțimi ale Spitzbergului dispar în neguri dese, iar departe, în Golful Magdalenei și în vârful Templului, ghețarii își vor continua somnul milenar, sub greutatea apăsătoare a tăcerii polare.

VASILE ȚUCHEL

Tânără islandeză în costum național.

Se caută FETE "PENTRU BALET"

Oscar Wilde : „Egalitatea socială e o vorbă goală, până când omenirea va fi împărțită în urâți și frumoși”.

CARE domnișoară a mai venit pentru examen? Dumneata! la să te vedem ce știi!

Să nu credeți că suntem la un examen școlar, ci la unul pentru recrutarea de balerine și balerini. De când cu sărăcia asta grozavă ne-am procopsit cu atâta selecționare, de atâta dat prin sită!

— Ei, să te vedem ce știi! — spune directorul trupei de reviste, pornit în căutare de „fete frumoase pentru balet” cum a dat de știre prin ziare.

Dintr'un maldăr de fete s'a desprins una, păpădia maichii — s'o suflă — nu alta:

— Știu să dansez!

O cucoană grăsulie, boită violent, o împinge, din spate, dându-i ghes: mă-sa!

— O, domn'le director, că dansează bine! stăruie cucoana, vorbind repede, de parc'ar fi tăiat gura în săbii.

Și apoi: așa se tâmpește ea, că e încă „nehârșită”, da' să vezi acasă ce „spițuri” face!

Fata emoționată, de ți-e teamă să nu-i vie rău, face vreo câțiva pași, în ritmul sdrăngănitului unui pian.

— Voce ai?

— Are dom'le director! intervine energic tot mamă-sa. Ia' zii maică „Hai să ne 'ntâlnim Sâmbătă la Șosea!”

Fata miorlăie ceva fără cap și fără coadă și lasă capul în jos, ca la sfânta spovedanie, când spune duhovnicului cum a făcut-o de oaie.

— O luați dom'le director?

— Să lase adresa și-o să vedem — spune directorul nemulțumit.

Și după o pauză:

— Cine mai e?

O matahală, înaltă cât port-drapelul dela Regimentul de gardă călare, face doi pași, mai, mai să dărîme scândura scenei.

— Dumneata?

— Pentru cor și balet! spune, înconștient, candidata.

Directorul rămâne cu ochii holbați. Dar candidata continuă.

— Sunt artistă de zece ani. Am jucat în trupa domnului Ionescu-Comicul.

— Bine, lasă adresa și-o să vedem.

O arătare, care ar putea poza cu succes, pentru tabloul „Foamea și mizeria”, îngână:

— Și eu sunt!

Doamne Dumnezeule, cât poate prosti mizeria! Nenorocita asta, îmbrăcată într'un macferlan, numai sdrențe, cu pantofi în formă de corabie, urită de ți-e frică să n'o visezi la noapte, când s'a deșteptat ea oare dimineața, înainte să vie la examen, nu s'o fi uitat într'un ciob de oglindă?

Inima ți se rupe, dar n'ai ce-i face. Nu oricine poate să se urce pe scenă. Hotărît, mizeria distruge orice simț de autocritică.

Cu norocul te naști și până când oamenii se vor împărți în frumoși și urâți, simpatici și antipatici, egalitatea socială e o vorbă goală.

Dovada, două fetișcane nurlui, cu pulpele fin arcuite, să plesnească în ciorapii de mătase vegetală, reușesc dela „prima vista”.

— Și-acuma domniil spune directorul. (De vreo câțiva ani, tru-

pele de reviste, pornite spre americanizare, au introdus „boys”).

Intr'o parte a scenei sunt masași tineri, ca la recrutare, la vizita medicală. Sunt mulți și de toate categoriile.

— Dumneata? Ce-ai făcut până acum? întrebă directorul pe un june cu bască și cotleți.

Tânărul dă din umeri: se pare că n'a făcut nimic.

— Dumneata?

— Mi-am făcut stagiul de șomer — răspunde, simpatic, unui oacheș, cu privire de morfinoman.

— Ce vorbești? Câți ani?

— Trei ani, fără termen redus.

— Știi să dansezi?

— La „Salon” nu mă 'ntrece nimeni.

Se apropie un tânăr cu șapcă.

— Dumneata ești polișist?

— Nu; sunt student la Politehnică. Știu că cânt!

Tânărul e găsit bun.

Prinzând curaj, se apropie de director și-i spune, discret:

— Domnule director, mai e și-un student din anul al treilea dela Litere. I-e rușine să vie!

— Adu-l încoa!

Și urmează „examinarea” a o mulțime de studenți, foști băieți de prăvălie, repetenți, corigenți, căzuți la bacalaureat, foști fotbalști ș. a.

Criză mare!

Ioan Masoff

li trosneau încheieturile cum scârțâie o gheată nouă

Umflături reumatismale la vârsta de 30 de ani

Incepuse să creadă ea însăși că e femeie bătrână, deși avea numai 30 de ani. Ii trosneau încheieturile cum scârțâie o gheată nouă; mâinile și glesnele îi erau grozav de umflate. Atunci a început să ia Sels Kruschen. Citiți ce ne scrie după șase luni:

„Am 30 de ani și sufream de artrism reumatismal. Mâinile și glesnele îmi erau grozav de umflate și când urcam o scară, încheieturile genunchilor îmi trosneau cum scârțâie o gheată nouă. Incepusem să cred eu însămi că sunt femeie bătrână. După ce am cheltuit o avere cu diferite remedii, am încercat Sels Kruschen. Iau aceste săruri conform prescripțiilor, adică într'un pahar cu apă caldă. Mâinile și picioarele s'au desumflat complet — după un tratament de 6 luni cu Sels Kruschen și mă simt mult mai bine în toate privințele”. — (D-na) M.

Durerile reumatice provin din depozitarea în mușchii corpului și la încheieturi a unor cristale de acid uric ascuțite ca acul. Cele mai puternice disolvante ale acidului uric sunt sărurile de sodiu și potasă. Sels Kruschen conține atât sodiu cât și potasă, ele sunt deci singurele săruri ale căror efecte la disolvarea acidului uric sunt îndoit de puternice.

Sels Kruschen se găsește la toate farmaciile și drogheriile din țară. Prețul unui flacon mare este 95 lei, flaconul mic 60 lei.

Citiți:

„MAGAZINUL”

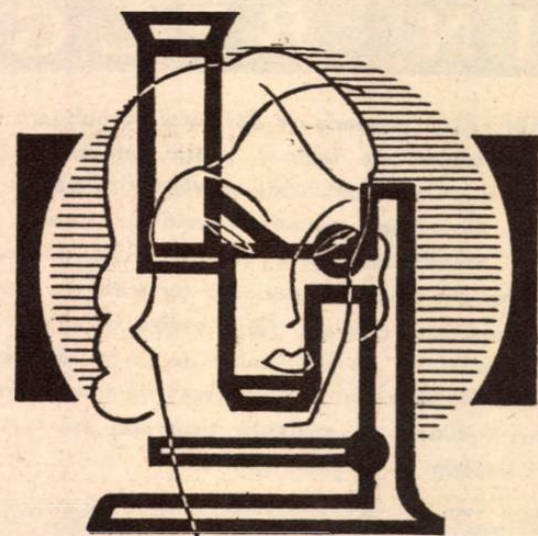
revista publicului select

Cadavre ambulante

Omenirea merge cu pași gigantici spre un desnodământ tragic și inevitabil. În curând, dacă nepăsarea va continua să stăpânească omenirea, stăisticile vor înregistra — după expresia unui medic londonez — legiuni de cadavre ambulante, oameni scoși din rândurile societății, din cauza incapacității lor intelectuale și a extenuării lor fizice. Căci atât astma cât și bronșita acută sau cronică, dau loc la chinuitoare accese de sufocație, care pun bolnavul într'o permanentă stare de agitație și de febrilitate. Pentru curmarea bolii cât și pentru inde-

părtarea fenomenelor care o însoțesc se recomandă cu insistență siropul „Phedrosan”. Având în compoziția sa benzoatul de sodiu, thiocolul, bromofomul, tr. Dossera, bromura de sodiu, siropul Desessartz, siropul tolu și efedrina, „Phedrosan”-ul este fluidificatorul secrețiilor groase, un calmant al tusei și agitației și totodată un expectorant prin excelență, dublat de puternice proprietăți antiseptice, antitermice și antispasmodice. „Phedrosan” e suveran în toate bolile căilor respiratorii.

Microscopul este mult mai sensibil decât ochiul. Doamnă, în aprecierea unei pudre. Adeseori substanțe vătămătoare cari intră în compoziția pudrelor vă intoxică celulele epidermei și vă fanează tenul. Pudra **En Vogue**, preparată cu o deosebită îngrijire nu alterează epiderma și aderă perfect fără să mai fiți nevoită să reveniți mereu cu puful pe obraz.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

Artin

CEL MAI EFICACE LAXATIV,
nu provoacă dureri, nici turburări! Nu obișnuiește stomacul.
ARTIN constituie tratamentul ideal al CONSTIPAȚIUNILOR acute și cronice.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței. Tratamentul ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

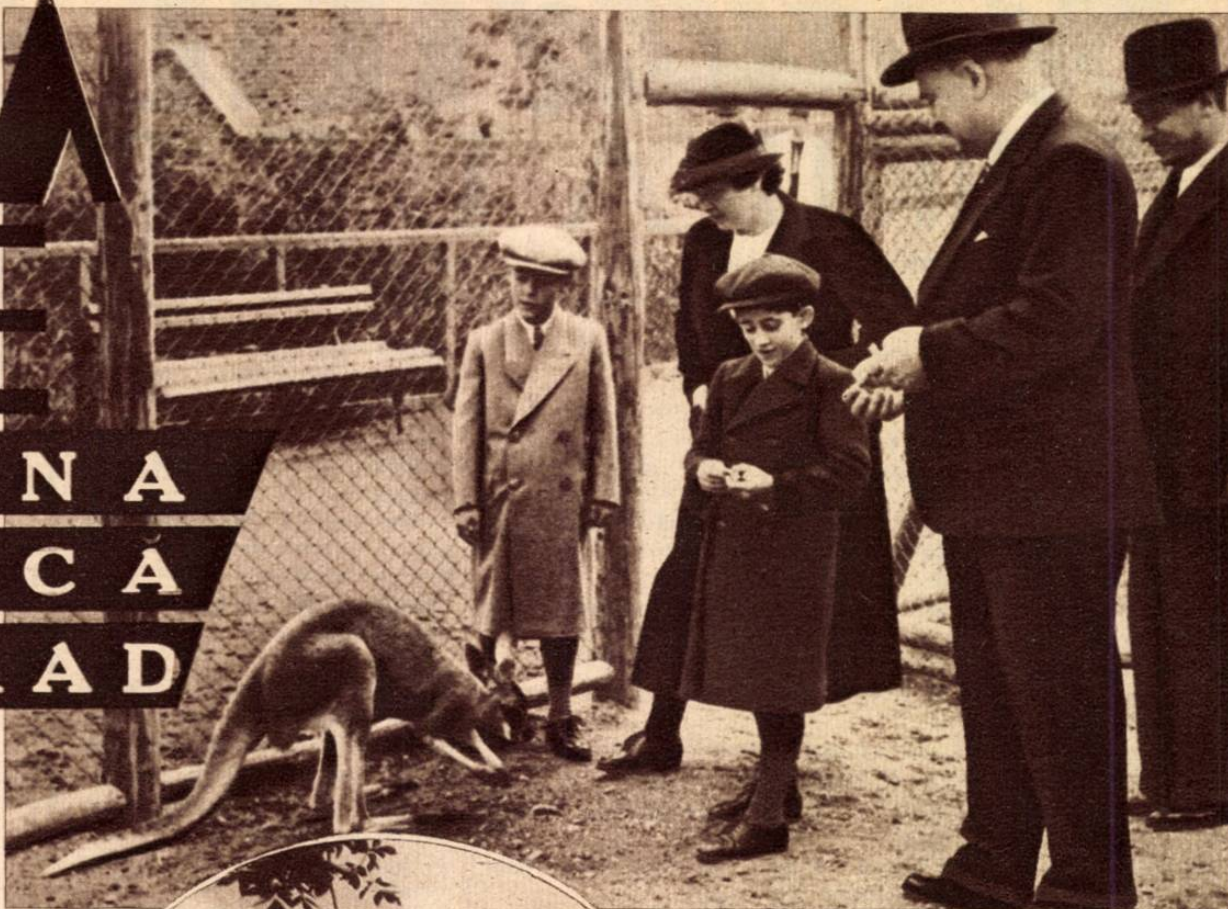
Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

VECHEA CETATE

ȘI GRĂDINA ZOOLOGICĂ DIN BELGRAD

STRĂBĂTÂND puzderia de alei, largi, șerpuitoare și cu întortochieri de labirint haotic, iată-ne ajunși în inima „Cetățuiei”, unde moviște de pământ, pe care anii l-au învățat asemenea granitului, turnuri, bolți și subterane prăpăstioase arată că ne aflăm într'un loc întărit, într'una din cele mai glorioase fortărețe cu care se mândrește Belgradul, capitala țării vecine și aliate. Pasul nostru calcă, înfiorat, pe bolovănișul de pietre și sfărâmturi de lespezi în hora cărora s'au jucat de-a-lungul veacurilor, asalturi vijelioase și rezistențe disperate, așa cum numai rareori întâlnim în paginile istoriei...

M. S. Regina Marioara a Jugoslaviei, A. L. R. Principii Tomislav și Andrei, primarul Belgradului, d. V. Ilici și directorul grădinei, inginerul A. Krstici.

M. S. Regina Marioara a Jugoslaviei, A. L. R. Principii Tomislav și Andrei, primarul Belgradului, d. V. Ilici și directorul grădinei, inginerul A. Krstici.

Una din superbe alei care duc la „Cetățuia” Belgradului.

O cheie, impresionantă prin forma ei mare, se răsucesce sgomotos în broasca unei uși blindate. Îndărătul ei, o scară în suiș drept ca peretele, cu trepte de cărămidă, duce spre turnul în vârful căruia e instalat, astăzi, un muzeu în miniatură. De-o parte și de alta, ziduri bătrânești, igrasioase, pline de mister, cu ferestruici pătrate și zăbre-lite, par că șușotesc neîncetat istoria atâtor fapte vitejești desfășurate acolo

în scurgerea trudnică a veacurilor...

Tocmai aceasta ne și arată, pe câteva hărți în relief și planuri, cu sângu-ința adevăratei călăuze grijulii, arhitectul Jovanovici. De altfel, lucrurile acestea ne sunt confirmate, ceva mai încolo, de o diagramă plină cu date, din veacul al III-lea a. Ch. și până în zilele noastre. O scurtă privire într'acolo, ne dă prilej să întâlnim felurimea popoarelor cari au domnit și, rând pe rând, și-au disputat cu arma'n mână, fășia de pământ pe care ne aflăm: Celți, Romani, Bizantini, Slavi, Bulgari, Sârbi, Unguri, Sârbi, Turci, Sârbi, Austriaci, Sârbi, Turci, Sârbi, Turci, Sârbi, Austriaci și, în sfârșit, Sârbi-Jugoslavi. Curioasă diagramă cu nouă pete din sângele care a scăldat aceste locuri...

Mai jos, în pivnița întunecoasă și umezită a turnului, se păstrează ca niște comori scumpe, monede străvechi, tăblițe și plăci de piatră pe cari, în câteva cuvinte sau semne, e depănată întreaga istorie a unui trecut sbuciumat. Pe jos, risipite din loc în loc, odihnesc obuze vechi... Plecând de-acolo, ni se pare că vedem imensul colier cu care se împodobise mândrul Singidum în ziua de obștească sărbătorire când a luat numele de Belgrad.

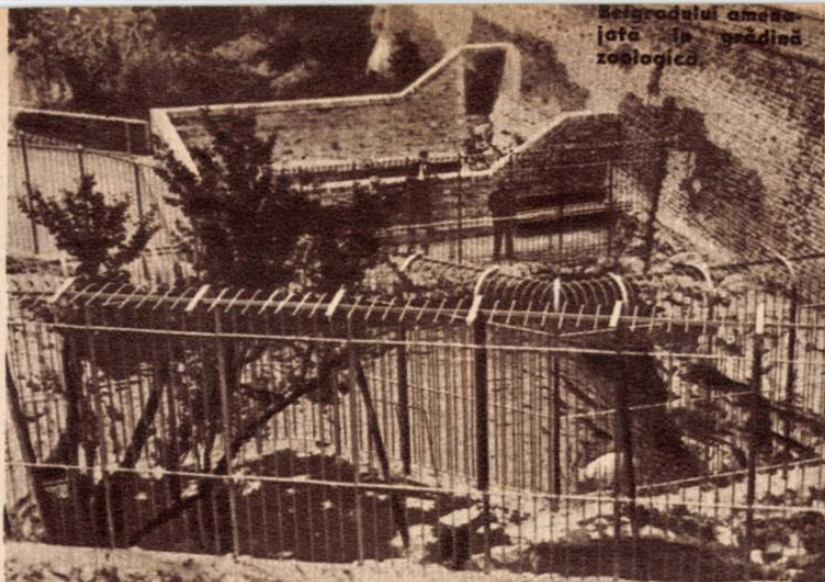
Părăsind turnul, trecem pe sub bolțile adânci cari, printr'o intrare dosnică, ne duc de-a-dreptul în noua grădină zoologică a Belgradului.

În armonie cu tradițiile destul de romantice ale acestor locuri curioase, istoria proaspătă a grădinei atrage luarea aminte a vizitatorului.

Dacă, dornic de informațiuni precise, vă adresați directorului în persoană, sau șefului serviciului higienic, administratorului general al pădurilor, directorului construcțiilor și înfrumusețării orașului, sau chiar administratorului tuturor parcurilor din Belgrad, veți avea prilejul să constatați ceva ce nu prea se întâlnește aiurea. Căci, nu numai că veți primi dintr'odată răspunsuri amănunțite și complete, dar însuși inginerul-șef vă va răspunde, personal, la fiecare întrebare. Iar dacă doriți apoi să cunoașteți numele celor cinci persoane cari, prin hărnicia și importanța lor, contribuie la bunul mers al întreprinderii, nu vi se va da decât un singur nume: Ingerul A. Krstici.

Tinerii principii Tomislav și Andrei, fac cunoștință cu cel mai tineri pensionari ai grădinei zoologice.

Pe când construcția și instalarea grădinilor zoologice străine au necesitat milioane și chiar zeci de milioane, cocheta grădină zoologică din Belgrad, a cărei valoare a fost unanim prețuită de specialiști străini, n'a costat decât 300.000 dinari. Și, în vreme ce întreținerea grădinilor similare a avut nevoie de subvenții însemnate, Grădina zoologică a Belgradului se întreține singură și aceasta, din chiar prima zi a deschiderii (12 iulie 1936). În patru luni, rețeta încasărilor a atins un total îmbucurător de 250.000 dinari, pe când valoarea inventariului nici nu depășește suma de 350.000 dinari. Întreținerea grădinei costă, în mijlociu, 800 dinari pe zi, iar taxele de intrare aduc, de dimineața până seara, o medie de 2.888 dinari. (Prețul intrării este de 1 și 2 dinari în zile de sărbătoare și de 2 și 4 dinari în zilele celelalte).

Prin urmare, rețeta mijlocie e de trei ori și jumătate superioară cheltuelilor. În luna August, au fost zile când se înregistra, seara la casă, peste 14.000 dinari. Cu fiecare grup de școlari, „grădina” admite și intrarea gratuită a cinci elevi săraci.

Acum să vedem ce costă pensionarii. Singură întreținerea ursului alb e mai împovărată. În adevăr, acesta mănâncă zilnic 4 până la cinci pâini mari, fără a mai pune la socoteală că, pentru micul lui dejun — îndată ce și-a luat porția de untură de pește — are nevoie de o tavă cu orez fiert. La prânz și seara la cină i se dă de asemenea o porție îndestulătoare de carne și fructe. Toate acestea se urcă, în mijlociu, la 14.50 dinari pe zi. Întreținerea celorlalte animale revine cu mult mai ieftin. Așa, de pildă, broasca țestoasă, nu costă decât 0.12 dinari pe zi. Optsprezece paznici sunt ocupați zi și noapte în Zoo care, în timpul de față, adăpostește 255 animale. Salariile întregului personal se cifrează la 550 dinari, zilnic.

Locul acela pitoresc, cu povârnișurile lui, cu șanțurile lui, movilele, stâncile, meterezele, cascadele și lacurile lui în cari apa, în neîntreprute vârtejuri, se împrospătează din clipă în clipă, naște siguranța că străvechea fortăreață a pus de rândul acesta, cu un farmec nebănuit, toate meritele, frumusețea și avantajele ei în slujba organizatorilor și a inițiatorilor spre a contribui la un succes temeinic și pe deplin meritat...

Rossanda Gavrilovici

ROMEO ȘI JULIETTA MODERNI

Franklin D. Roosevelt, fiul președintelui american, s'a logodit cu domnișoara Ethel Dupont de Nemours, fiica marelui industriaș. Trebuie să menționăm că familia Dupont de Nemours e un adversar acerb al președintelui Roosevelt, așa încât logodna celor doi amintește idila dramei lui Shakespeare, unde Romeo și Julietta făceau parte din familii rivale.

MAI SUS... SPRE MAI BINE

„Mai sus... spre mai bine”, tragi-comedia d-lui Petre Belu, se va reprezenta la teatrul Barașeum, sub direcțiunea D-nei Florence Lupescu și G. Lascu, într'un număr limitat de spectacole. Premiera va avea loc Joi 17 Decembrie a. c.

În fruntea ansamblului se găsesc: D-nele Florence Lupescu, Florentina Ciricleanu, M. Maican, Piroșca și D-nii Titu Popescu, Alex. Jeles, Pake Focșeanu și G. Lascu.

Aceste reprezentări vor fi premegătoare unui mare turneu ce se va face în țară cu piesa „Mai sus... spre mai bine”.

În zilele de 19 și 21 Decembrie, vor avea loc 2 mari spectacole de gală.

La primele simptome ale GRIPEI, luați TOGAL

Gâtul vă este iritat, aveți FEBRA, DURERI DE CAP... Sunt primele simptome ale GRIPEI sau oricăror altor răceli care v'ar putea reține în pat pentru una sau mai multe săptămâni. Nu cheltuiți banii și mai ales timpul prețios cu preparate banale. Aveți încredere în TOGAL. El vă va ajuta și pe Dv., deoarece mii de medici prescriu Togal-ul. Deci puteți să-l cumpărați cu cea mai mare încredere.

La MIGRENE, NEURALGII și DURERI DE CAP, procurați-vă NOUL ambalaj practic — cutiuța de aluminiu cu trei tablete — numai cu 10 lei.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult decât dacă-l scăpați de tortura cotidiană, deducă ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă jsturierea răsului, netezeste pielea și îl ferește de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care ținere este pudra «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă ocea nuanță veritabilă pe care bărbajii o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

Dăruieți frumusețe

Se poate oare dăruie frumusețe? Da! Ea se află în fiecare flacon de Loțiunea de față Scherk. Loțiunea de față Scherk nu dă aparențe înșelătoare ci tonifică și purifică pielea făcând-o sănătoasă, curată și întinsă, pătrunzând până în adâncul porilor, înlăturând punctele negre și toate impuritățile. Totodată îndepărtează minunat fardul și pudra. Inviorează circulația sângelui, întărind țesutul.

Dăruieți un flacon de Loțiunea de față Scherk — și veți dăruie bucurie pentru multe săptămâni • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK
PARIS - BERLIN

Lotion
Faciale
Scherk

LOIUNEA DE FAȚĂ SCHERK

VASILE CONSTANTINESCU NU POATE
SUFERI PE FOTOGRAFI

Nu s'a lăsat fotografiat decât după
reconstituire.

STUDENTUL CARE ȘI-A OMORIT PĂRINTII

Vasile Constantinescu technician al crimei

VASILE CONSTANTINESCU
STUDENT FIZICO-CHIMICE

București 2

Str. Abrud 57.

ACEASTA e cartea de vizită a celui mai nou criminal din România. Acum toată lumea știe. Dar numai cu două săptămâni în urmă, oricine ar fi citit textul unei asemenea cărți de vizită, n'ar fi stat mult pe gânduri să și-l închipuie pe posesorul ei: un student la fizico-chimice, cum sunt zeci și sute de studenți. Ne-am fi închipuit că în afară de studii, de câte o dragoste sau o beție și confecționarea unui palton nou, la 2—3 ierni, nimic mai de seamă nu poate interveni, în viața lui Vasile Constantinescu, de pe strada Abrud No. 57, fiu al unor oameni bătrâni și cumsecade. Ca el, întocmai ca el, mai sunt în orașul acesta zeci, sute și mii de tineri. Nici numele, nici îmbrăcămintea, nici felul de viață, n'ar fi putut să-l deosebască de toată generația sa. Avea ceva încurcături, mici de tot, cu armata. Încă un semn că e la fel cu toată lumea.

I-a fost dat totuși lui Vasile Constantinescu, trist, neomenesc și penibil destin, să iasă din anonimat, cu o țesă plină de sânge în mână, cu care ciopârțind capetele părinților săi și-a făcut drum spre un loc, pe care în felul lui, nu-l mai ocupase nimeni până acum. Au mai fost oameni cari cu premeditare, sau într-o clipă de furie, și-au asasinat părinții. Dar monstruozitatea crimei făptuite îi îngrozia pe ei mai întâi și la câteva ore după omor, mergeau singuri să se denunțe, plângeau, tremurau, urlau și toată lumea afla îndată despre ce e vorba.

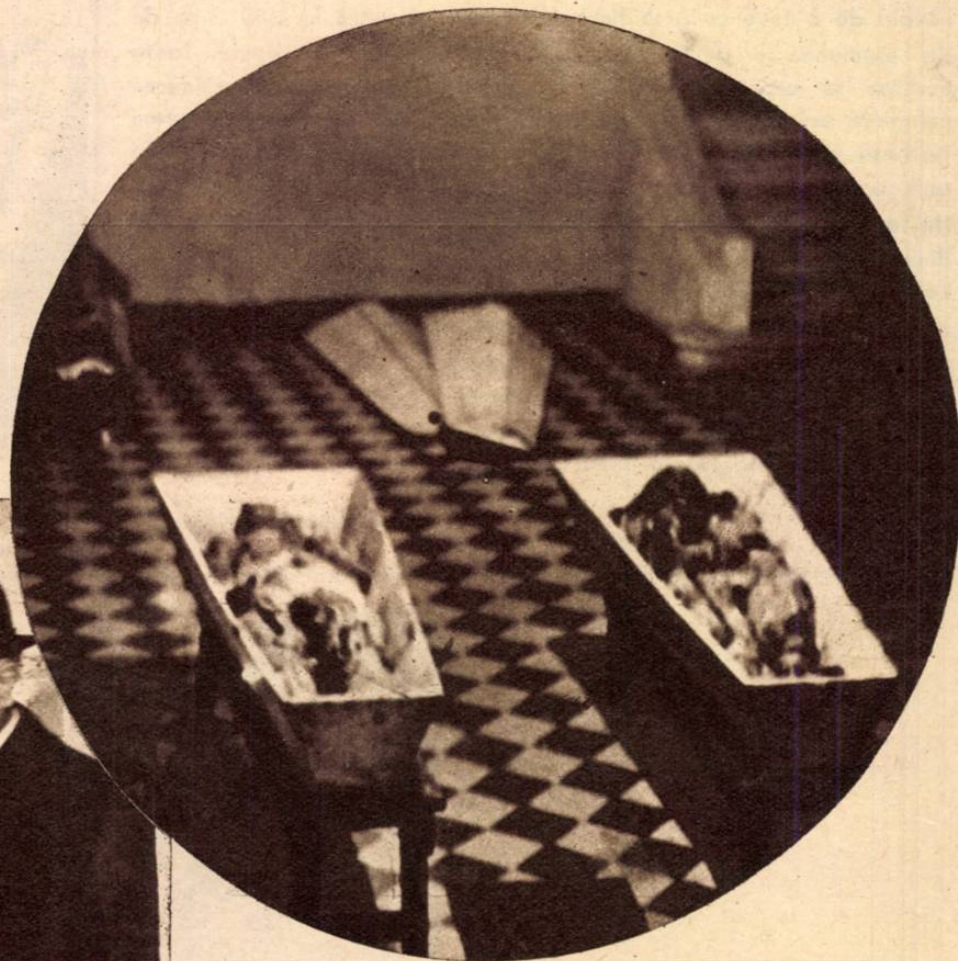
Ceeace e neomenesc, spăimântător, de neconșut la o ființă umană, în crima lui Constantinescu, e atitudinea lui, după asasinat, calmul cu care a continuat să vină acasă, timp de o lună și operațiile macabre cărora s'a dedat în pivniță. Și pentru ca groaza noastră, în fața acestei crime să fie completă, Constantinescu e un om normal. Dacă ar fi fost nebun... Dar nu, e un om perfect normal. E aici material de care să se înpăimânte și să cadă pe gânduri o lume întreagă.

EXTRAVAGANTUL MISTER DEEDS

Câteva ore mai târziu, după ce și-a omorât părinții și i-a aruncat în pivniță, Constantinescu a ieșit în oraș să se plimbe,

s'a dus la Facultate și a vorbit cu colegii, apoi la cinematograful, unde întâmplarea l-a făcut să vadă unul din cele mai bune și mai omenesci filme: *Extravagantul Mister Deeds*. Mister Deeds e un băiat lung și cumsecade, care cântă din trombon. Vin niște domni și îi aduc vestea că a moștenit 20 milioane de dolari. Mister Deeds dă din cap: multe părări și cântă mai departe din trombon. După ce reușește să exaspereze oamenii convenționali, Mister Deeds e dus la închisoare, pentru că voia să-și împartă averea săracilor. La proces acuzarea susține că Mister Deeds, pentru că dăduse odată unui cal să mănânce gogoși e nebun și nu trebuie să i se lase averea. Un savant desface o schemă și demonstrează, cu grafice, că acuzatul e nebun.

Acuzatul de azi și din realitate, Vasile Constantinescu mărturisește că la scena aceasta i s'a făcut rău și a părăsit cinematograful. Se va fi întrebat el singur dacă nu e cumva nebun? A fost în orice caz singurul moment de slăbiciune, de care a dat dovadă, din clipa când și-a ucis părinții și până azi. Pentru că părăsind cinematograful, Vasile Constantinescu a reușit să redevină ceea ce el însuși și părinții voiseră să facă din el: un om de știință. Și de-acum înainte asasinul nu se mai comportă decât ca un chimist și ca un inginer al crimei. Avea acasă, în pivniță, două cadavre, care trebuiau să

În fața rămășițelor părinților uciși. În mijloc, d. judecător de instrucție Tretinescu, în dreapta d-nii prof. Minovici și dr. Vasiliu (în halat alb).

După reconstituirea crimei, rămășițele pământești ale părinților lui Constantinescu au fost așezate în sicrie. Fotografia a fost luată în subsolul Morzei din București.

dispară. Ce importanță prezenta faptul că erau propriii lui părinți? Și așa cum alți copii se duc și comandă pentru părinții lor cosciuge și coroane de flori, Vasile Constantinescu s'a dus la un tinichigiu și a comandat două cazane de tablă, cilindrice și a cumpărat un sac cu var. Ar fi putut să-i scalde în acid sulfuric și urma lor ar fi dispărut pentru totdeauna. E singura greșală a chimistului Vasile Constantinescu.

Cele două cazane, confecționate după indicațiunile criminalului, în care au fost vârite trupurile ciopârțite ale părinților lui Constantin.

Mulțimea în fața casei din strada Abrud No. 57, așteptând înmormântarea victimelor.

DINCOLO DE EDGAR POE, OSCAR WILDE
ȘI DOSTOIEWSCHI

Inchipuți-vă acum o pivniță, cu două cadavre pe jos. Au capetele sparte, cu lovituri de tesla și în jurul gâtului câte o cravată, strânsă cu ajutorul unui băț. Un om tânăr intră, numit în cămașă, cu mânecile suflecate. E omul care a venit pe lume din dragostea acestor cadavre, cu zeci de ani în urmă, când erau vii, un bărbat și o femeie. Era poate într-o noapte de Mai, s'au mângăiat, s'au sărutat, s'au iubit. Și a venit pe lume un copil de sex masculin, pe care l-au botezat Vasile. Acum Vasile îi ciopârțește cu tesla, îi crestează în lungul trupului, ca să pătrundă varul mai bine în ei. A adus un burghiu și a instalat în tavan un bec puternic, de 500 de lumini. Are și un ciocan și o dală și taie piciorul tatălui de la șold, ca și cum ar fi o statuie veche de piatră, pe care ar vrea s'o strice. E o muncă grea. Se aude ciocanul izbînd în dală. De aceea, în camerele de deasupra, un aparat de radio cântă tot timpul. *Trenule, de ce-ai fost rău cu mine?* Vasile Constantinescu bate de zor cu ciocanul. O lună da zile el doarme apoi în camerele de sus, lângă aparatul de radio, care îi cântă, în timp ce în pivniță părinții asinați putrezesc lent, în cazanele de tablă. Li vizitează uneori, așa cum oamenii gospodari se duc să cerceteze putinele cu varză și îl plictisește faptul că soluția de var, amestecată cu sânge, a început să debardeze. Și ceea ce e de nepriceput e că vizitatorul acestor murături macabre nu înnebunește, pleacă la plimbare, de fiecare dată, calm și senin. Vasile Constantinescu nu e măcar un monstru. O fiară deslănțuită, o bestie care își ucide părinții. Ceea ce e cu ei e mult mai complicat, mult mai perfid, mult mai neliniștitor, decât toate crimele petrecute până azi. A fost dat lui Vasile Constantinescu să arate că ființa omenească poate merge mult mai departe decât și-au permis să-și inchipue Edgar Poe, Oscar Wilde și Feodor Dostoievski.

GEO BOGZA

*Unui cap de
expresie
un parfum care
i-se potrivește...*

Dificultatea pe care o întâmpină atâtea femei frumoase, constă desigur în alegerea parfumului.

Inimitabila apă de Colonia **Diavolo** se identifică cu personalitatea fiecărei femei și-i împrumută acel fluid misterios pe care-l sorbim cu nesaț în cercurile mondene.

* APA DE
* COLONIA

DIAVOLO

O CREAȚIE

Sargh

PUDRA DIAVOLO
Pentru un ten delicat.

Era omului neliniștit și nervos

Viața omului de azi, se deapănă într'un ritm precipitat: mănâncă repede, aleargă, nu vrea să rămâie în urmă. Toate acestea sfârșesc prin a-i măcina rezistența nervoasă. Omul trebuie să-și îndrepte privirile spre natură, ea singură îi oferă vindecarea prin minunatele plante medicinale. În ultimul timp s'a descoperit o asemenea plantă în America, din care s'a extras Gastro D., care a adus salvarea omenirii.

Și aci natura a desăvârșit una din numeroasele ei minuni: oameni cari de zeci de ani sufereau de boli cronice de intestine, stomac, ficat sau rinichi, s'au vindecat complet după o cură cu Gastro D., și-și pot vedea de treabă, bucurându-se de o sănătate perfectă. Cereți Gastro D la toate farmaciile din țară, sau contra ramburs de lei 130 dela Farmacia Thoiss din București, Calea Victoriei 124.

El și-a putut relua lucrul său!...

Citiți această scrisoare a D-lui Caudrelier.

„De meseria mea sunt vopsitor de vapoare și întrebunțez catran; sunt nevoit deci a mă spăla pe mâini cu leșie. Aceasta mi-a cauzat o eczemă care mă împiedeca de a mai lucra. Aplicând pe mâini puțină Pomada Cadum, am fost ușurat. Puțin câte puțin eczema s'a vindecat. Numai astfel am fost în stare să-mi reiau lucrul”.

R. CAUDRELIER
Rouen (Seine-Inf.)

Pomada Cadum puternic anti-septică, cicatrizantă și calmantă, este suverană în tratamentul eczemei, acneei, urticariei celei mai rebele. Sa așteți întotdeauna la îndemână o cutie: întrebunțare comodă și ușor de păstrat.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărimurile cosmetice. Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3-6 Telefon 46601

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLFF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 - Informațiuni gratuite

Numărul de Crăciun al revistei „Realitatea Ilustrată” va întrecă orice așteptări.

FILMUL ȘI VEDETELE DE CINEMA NU CUNOSC HOTARE

IDEALUL umanitariștilor a fost realizat, în oarecare măsură, de către lumea filmului. Artiștii cari interpretează rolurile în producția tot mai mare de care omenirea are nevoie, sunt aleși după unicul criteriu al talentului și căutați în toate țările din lume. La Hollywood, cetatea filmului, se găsesc interpreți cari reprezintă toate neamurile pământului. Greta Garbo e suedeză, Marlene Dietrich e germană, Dolores del Rio e mexicană, Conchita Montenegro e spaniolă, Jean Harlow e americană, Lilian Harvey e engleză, Charles Boyer e francez, Edward Robinson e din România, iar Ana May Wong e chinezoaică.

Deasemenea filmele sunt turnate în oricare parte a globului, oriunde capriciile autorilor silesc pe regisori să plaseze acțiunea.

O pildă de această interesantă împerechiere determinată numai de calitatea interpreților, o găsim în filmul „Grădina lui Allah” a lui United Artists. În această producție a lui D. O. Selznich, Marlene Dietrich interpretează, în regia lui Richard Boleslawsky, rolul unei fete tinere, mis-

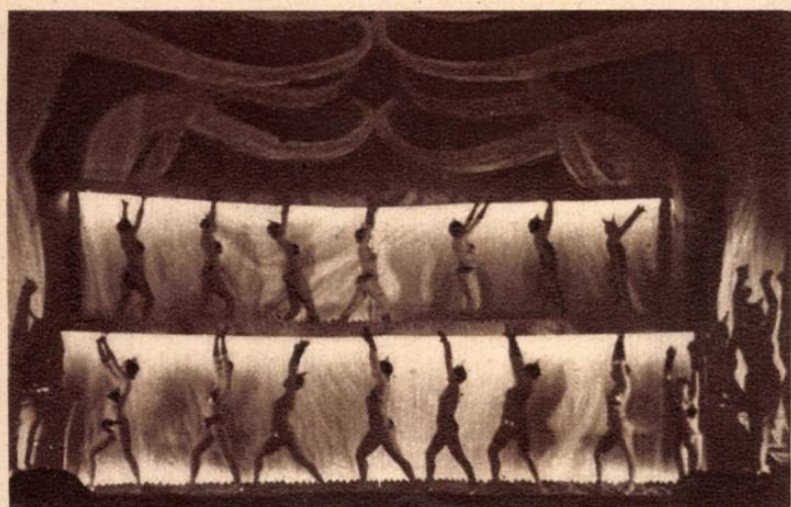

trice, pe care o atrage orientul misterios. În consecință, regisorul și-a plasat acțiunea lui în Tunis. Eroul filmului este francezul Charles Boyer, care interpretează rolul unui călugăr fugit dintr-o mănăstire franceză. Conflictul între dragostea vinovată și jurământul sfânt călcat, alcătuiește toată drama pe care se țese acest film. Desigur că numai artiști mari cum sunt cei doi, puteau interpreta un conflict sufletesc atât de subtil.

Iar publicul care frecventează tot mai mult cinematograful și-și face din filmele pe care le vede un fel de îndreptar al vieții, învață să cunoască tot felul de oameni și toate colțurile pământului, pătrunzându-se tot mai mult de umanitarism.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

Teatrul Vox : „VOX POPULI... VOX TÂNASE”

„Rapsodia Diabolică” interpretată de baletul „Cărăbuș” în revista „Vox Populi... Vox Tânase”.

D. C. TÂNASE, acest mare animator al revistei românești a avut buna inspirație să recurgă pentru ultima sa premieră, la serviciile de realizator coregrafic ale lui **Bob Gray**. Acesta a înscenat câteva tablouri impunătoare a, căror strălucire și a căror ferică desfășurare ar putea figura cu șanse egale de succes, pe orice scenă din Apus. Ele sunt „Rapsodia diabolică”, „O bere” și „Beția aurului”, scene în care apare pe rând aproape întreg ansamblul Cărăbușului — imens de data aceasta — investimant în costume luxuriante. În prima linie a succesului, se cuvine a mai fi citate : „Bulevardul cântă” aria de **G. Dendrino** excelent spusă de d-ra **Mand Mary**, „O nouă formațiune politică” cu

admirabilele măști ale sculptorului **Costel Ioanid**, decorul tabloului „Menuet”, „Două viori” arie originală de **Elly Roman** frumos interpretată de d-na **Liana Mihăilescu** și d. **Puican**, „Visul” magnific dansat de d. **Boris Kniazeff**, „Puntea Miraculoasă”. Multe și meritate aplauze a obținut trio-ul acrobatic **Doresco**. Din vastul ansamblu al d-lui **Tânase** reținem — în afară de numele mai sus citate pe d-nele **Olga Solomoneanu** — într-o admirabilă seară de cânt — **Clara Nera**, **Elena Burmaz**, **Vivette Popescu** și pe domni **Al. Giurgariu**, **N. Roman**, **Fred Donald**, **G. Trestianu**, **M. Balaban**. Și desigur toate elogiile trebuiesc aderate d-lui **C. Tânase** animatorul întregului spectacol și d-lui **M. Kirțescu** autorul și regisorul revistei.

ION GOLEA

„O bere”, fantezie înscenată de Bob Gray. În fotografia noastră în mijloc, d. C. Tânase și d-na Olga Solomoneanu.

Foto : Cosmophot

Cea mai aplaudată scenă a revistei „Vox Populi... Vox Tânase”, „Măștile politice”, datorite pictorului **Costel Ioanid**.

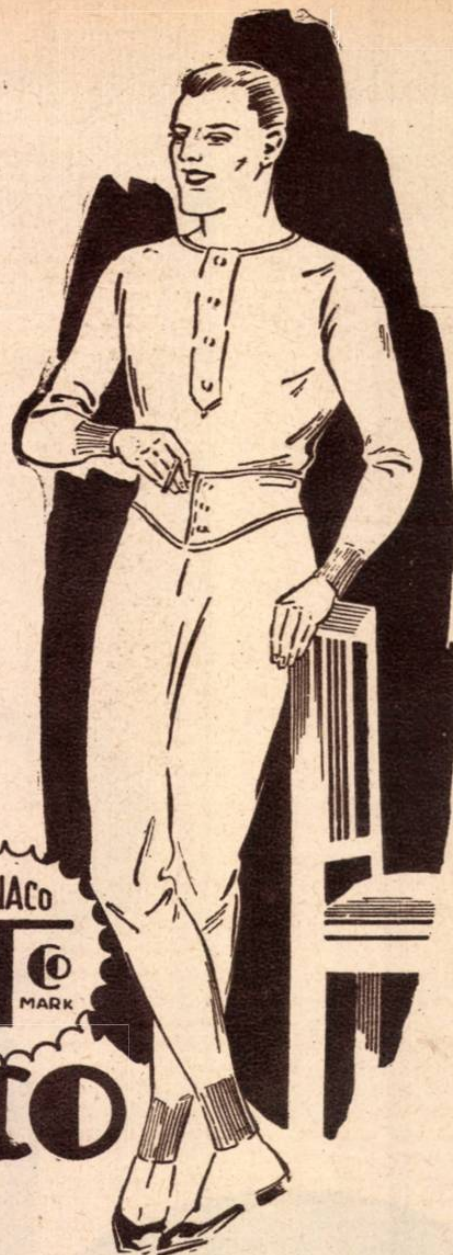
Lingerie „TRINACO”
previne și vă apără

de răceală
gripă
guturai

Elastic
Plăcut la purtat
Excelent lavabil.

TRINACO

Cereți pretutindeni numai produsele noastre superioare.

Munca minuțioasă de laborator a specialiștilor, în materie de :
Pudră • Apă de Colonia • Ruj • Fard • Parfumerii
au desăvârșit produsele:

Créations NHB

Încercați-le ! Sunt excelente
De vânzare la cele mai bune farmacii, drogherii și parfumerii.
En gros: Balthazar, București Șelari, 7

DOAMNELOR !

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Timpul este bani!

El pierde timpul
său din cauza
stomacului.

Soțul meu
nu poate veni
astăzi la bi-
rou, el are
iarăși dureri
de stomac.

În fiecare lună acest șef de secție la o mare întreprindere e forțat să stea în pat o zi sau două. El are un stomac stricat și acesta l-a produs complicațiuni. Ficatul, intestinalele și rinichii funcționează rău. Durerile de stomac întâi ușoare, au fost neglijate și în sfârșit stomacul a dat un surplus de muncă altor organe, cari la rândul lor au funcționat deasemenea rău. Acum această indigestie a devenit cronică și se poate ca el să-și piardă chiar situația. Dacă el ar fi luat puțină **Magnesia Bisurata** după fiecare masă, digestia ar fi devenit repede normală; ficatul, rinichii și intestinalele nu ar fi fost

supraîncărcate în funcția lor și viața sa ar fi fost cu totul modificată. Nu trebuie să neglijăm nici odată aceste prime simptome; arsuri, balonare, hiperaciditate, plenitudine, migrene, insomnie în timpul nopții și somnolență după mese. Un flacon de **Magnesia Bisurata** în mâna D-voastră este un păzitor. Prescrișă de toți medicii, contra turburărilor digestiei și întrebuintă în lumea întreagă, **Magnesia Bisurata** ușurează în 3 minute durerile de stomac și evită complicațiunile serioase, cum sunt ulcerățiunile, gastralgia și dispepsia.

MAGNESIA BISURATA

De vânzare în toate farmaciile și drogheriile cu prețuri de Lei 75. Formula mare mai economic Lei 110.

*Milioane de femei în lumea întreagă
sunt devotate pudrei caligenice
"ANGÉLUS" Louis Philippe
Încercați-o și veți înțelege motivul.*

*Louis Philippe oferă distinsei sale clientele din România
o frumoasă surpriză*

- 1) Pentru prețul unei cutii de rezervă de pudră „ANGÉLUS” gratuit un capac elegant, de metal aurit deci o cutie completă;
- 2) În fiecare cutie de pudră „ANGÉLUS” una fiolă din ultima și prodigioasă creațiune „PARFUMUL ANGÉLUS”;
- 3) 1000 cutii de pudră model lux, ambalaj metalic aurit

GRATUIT

Cereți amănunte furnizorului Dvs.

PUDRA CALIGENICĂ

Louis Philippe
ANGÉLUS
DIN ACEĂȘI FABRICAȚIE CU CELEBRUL ROUGE ANGÉLUS

NUANȚE: NATURELLE, RACHEL, OCRE,

OCRE ROȘEE, SUNGOLD și SUN-TAN

CHICAGO, NEW-YORK, LONDON, PARIS.

ANUL X No. 5
16 DECEMBRIE 1
10 LEI

Noul rege al Angliei, George al VI-lea împreună cu soția sa, regina Elisabeta și moștenitoarea prezumtivă principesa Elisabeta.

CEL MAI PUTERNIC REGE A RENUNȚAT LA TRONUL SĂU

— Eduard al VIII-lea al Angliei a devenit duce Eduard Windsor —

CRONICA viitorului va însemna sfârșitul anului 1936 prin cel mai de seamă eveniment: „abdicarea regelui, neincoronat încă, al Angliei.”
N'a existat prinț mai iubit și mai popular decât fostul prinț de Galles, fostul rege Eduard al VIII-lea. Înțeleptul monarh George al V-lea, pe lângă amintirea unei domnii strălucite, a lăsat Marelui Britanii patru fii mândri: pe moștenitorul tronului, Eduard — prinț de Wales, pe Albert — duce de York, Henric — duce de Gloucester și George — duce de Kent. Cel mai mare, e în vârstă de 42 de ani, cel mai mic are 34.
La moartea lui George al V-lea, s'a urcat pe tron fiul cel mai mare. Anglia a fost în sărbă-

Episcopul de Bradford dr. A. W. F. Blunt, într-o conferință ținută la 1 Decembrie, a manifestat cel dintâi, neînțelegerea dintre fostul rege Eduard al VIII-lea și biserica anglicană. El a grăbit astfel criza din Anglia. Fotografia noastră înfățișează pe episcopul din Bradford într-o vizită la un cămin de copii ai artiștilor în turneu.

Arhiepiscopul de Canterbury a jucat și el un rol important în separarea dintre biserică și parlament, de o parte, și Regele Eduard VIII de altă parte, separare care a dus la abdicarea regelui. În fotografie, arhiepiscopul din Canterbury părăsind palatul din Downing-Street.

Legătura dintre ex-regele Eduard al VIII-lea și d-na Simpson durează de mai mulți ani. În ultima călătorie, făcută pe coasta Dalmației și la Viena, regele a fost tot timpul întovărit de doamna Simpson. Fotografia noastră îl înfățișează pe fostul rege împreună cu doamna Simpson într-o plimbare pe Kärntnerstrasse din Viena, în vara anului acestuia.

INSTRUMENT OF ABDICATION

I, Edward the Eighth, of Great Britain, Ireland, and the British Dominions beyond the Seas, King, Emperor of India, do hereby declare my irrevocable determination to renounce the Throne for myself and for my descendants, and my desire that effect should be given to this Instrument of Abdication immediately.

In token whereof I have hereunto set my hand this tenth day of December, nineteen hundred and thirty six, in the presence of the witnesses whose signatures are subscribed.

SIGNED AT
PORT BEVERIDGE
IN THE PRESENCE OF

Albert
Henry
George

D-l Ernest Simpson, fostul soț al d-nei Bessie Wallis Warfield a avut timp de câțiva ani de zile, o situație foarte dificilă. În anul acesta a hotărât să divorțeze dar spre a feri Anglia de un scandal public, el a luat o vină imaginară asupra sa și s'a înțeles cu soția lui ca dânsa să intenteze procesul.

Actul de abdicare al Regelui Eduard al VIII-lea.

Câte capete atâtea păreri! dar în privința aparatelor

Marconi
SAU
Columbia

echipate cu lămpi MARCONI

echipate cu lămpi TUNGSRAM

toată lumea e de acord, că ele intrunesc sufragiile unanime ale publicului radiofonist.

Cereți demonstrațiuni în toate orașele la revanzătorii autorizați și la „COLUMBIA” S. A. R. București, Calea Victoriei No. 48.

REALITATEA ILUSTRATA

Director: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 48 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori și suplimentul „De toate pentru toți” PREȚUL LEI 10.—

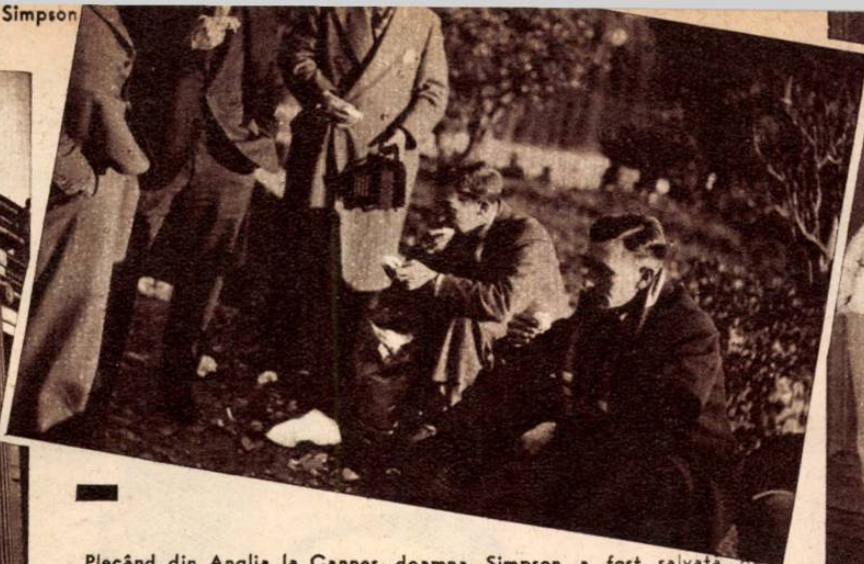
PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an 400 LEI

Pe șase luni 200 „

Pe trei luni 100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30

Plecând din Anglia la Cannes, doamna Simpson a fost salvată de ziaristi americani, numai cu ajutorul detectivilor englezi, care au știut să înșele vigilența celor din țară. Când ziaristii au ajuns și ei la noua reședință a d-nei Simpson, au găsit vila „Lou Viei”, unde se afla cea urmărită, închisă și câini răi de pază. Fotografia noastră înfățișează pe fotografi așteptând în fața vilei.

O ultimă fotografie a d-nei Simpson, făcută la Londra, cu puține zile înainte de plecarea ei la Cannes.

toare pentru că vastul imperiu, întreg, își pusese toate nădejile în cel care înfățișa

că va fi greu să se căsătorească cu o femeie care mai întâi trebuia să se despartă de soțul ei.

cel mai bine aspirațiile și credințele poporului. Un singur lucru îi nemulțumea pe Englezi atât de profund morali: tânărul rege nu era căsătorit și nu avea descendenți. Dar nu desădăduiau încă. Nimeni nu putea bănuia că la vârsta de aproape 40 de ani, prințul de Wales se îndrăgostise, cu acea pasiune ce o au bărbații la o vârstă mai matură, de o frumoasă americană, soția unui fost ofițer englez de gardă, doamna Ernest Simpson.

La suirea sa pe tron, Regele Eduard era cu inima grea. El înțelegea prea bine

Trebuie să admirăm discreția și bunacuviența englezească, datorită căreia sbuciumul sufletesc al regelui și conflictul dintre acesta din urmă și guvern n-au fost cunoscute publicului de cât în ultimul moment.

Incoronarea regelui trebuia să se facă în luna Mai a anului ce vine. Dragostea regelui pentru doamna Simpson era tot mai aprinsă. În călătoria pe care dânsul a făcut-o astă vară pe coasta Dalmației, prin Jugoslavia și la Viena, doamna Simpson l-a însoțit tot timpul. În toate fotografiile au apă-

Un grup destul de important a manifestat tot timpul la Londra, împotriva imixtiunii parlamentului și a bisericii în chestiunile sentimentale ale Regelui. Manifestanții duceau pancarte cu inscripțiile cele mai îndrăznețe: „Lăsați pe rege în pace!”, „Abdicarea înseamnă revoluție!”, „Noi îl vrem pe Eduard al VIII-lea, nu pe Baldwin!”, „Regele nu trebuie să abdice!”, „Dumnezeu să opere pe rege de Baldwin!” etc.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamna dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de dură ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă asturimea răsului, netezește pielea și îl ferește de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care «ține»

este pudra «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebându-vă fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

Dăruți frumusețe!

Se poate oare dăru frumusețe? Da! Ea se află în fiecare

flacon de Loțiunea de față Scherk. Loțiunea de față Scherk nu dă aparențe înșelătoare ci tonifică și purifică pielea făcând-o sănătoasă, curată și întinsă, pătrunzând până în adâncul

porilor, înlăturând punctele negre și toate impuritățile. Totodată îndepărtează minunat fardul și pudra. Inviorează circulația sângelui, întărind țesutul.

Dăruți un flacon de Loțiunea de față Scherk — și veți dăru bucurie pentru multe

săptămâni • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK
PARIS - BERLIN

Lotion
Faciale
Scherk

LOȚIUNEA DE FAȚĂ SCHERK

rut alături. Lucrul nu mai putea fi o taină. Aceasta cu atât mai mult cu cât Suveranul englez intrase și într'un conflict cu biserica anglicană. Spre a nu mărturisi pe față legătura sa, el voia să omită din programul încoronării solemnitățile spovedaniei. Biserica s'a opus și episcopul de Bradford, într'o conferință ținută credincioșilor săi, a învinuit pe rege de lipsă de moralitate. Regele a înțeles că trebuia să aleagă: doamna Simpson sau coroana. Intre sentimentul puternic de dragoste și între îndatoririle sale atât de grele, regele a ales pe cea dintâi. El a abdicat, în favoarea celui de al doilea frate, ducele de York, care se urcă pe tron cu numele de George al VI-lea. În toată această criză care s'a rezolvat demn în timp de o săptămână, rolul cel mai de seamă l-a jucat marele bărbat de stat, Sir Stanley Baldwin. Tot poporul englez, parlamentul și dominioanele — cu

Mrs. BESSIE WALLYS SIMPSON (WARFIELD).

În săptămâna trecută, Anglia a trecut prin mari frământări. Regele Eduard al VIII-lea, înțelegând să sacrifice totul pentru femeia pe care o iubește, a intrat în conflict cu parlamentul și biserica, cari nu puteau îngădui — oricât de mari sunt drepturile unui rege al imperiului britanic — să se căsătorească cu o femeie care a fost de două ori divorțată și ai cărei foști soți trăiesc încă. Conflictul a fost foarte încordat și a produs mult sbucium atât în familia regală, cât și printre oamenii de stat. Instanțele din dreapta și stânga dau o imagine plastică a agitației care a domnit la Londra, dela 2 până la 10 Decembrie. La stânga, de sus în jos: d. Stanley Baldwin, primul ministru englez; ex-regele Eduard al VIII-lea; Regina Mary și conțesa de Athlone; Ducele și ducesă de Gloucester; Prințesa Elisabeta de York, moștenitoarea tronului; Ducele de York, noul rege al Angliei. Toate aceste personaje sunt fotografiate pe când își făceau reciproc vizite.

mativ o sută milioane lei anual.

Doamna Simpson s'a născut la Baltimore, în anul 1896, ca fiică a soților Warfield. După mamă e descendentă din familia Montague. Tatăl ei, Teackle Wallys Warfield a murit curând după nașterea ei, lăsându-și soția văduvă, la vârsta de 21 de ani. În 1906, d-na Alice Warfield fu nevoită să deschidă în Baltimore un fel de tea-room, până în 1908 când se recăsătorii cu John Rasin. Tânăra domnișoară Bessie Wallys Warfield era o frumusețe răpitoare și frapantă. În Noiembrie 1916 ea se căsătorii cu locotenentul de hidroaviație Winfield Spencer. Doamna Spencer l-a văzut pentru prima dată pe Eduard, prinț de Wales, în 1920, în San Diego, unde moștenitorul tro-

toată dragostea mare pe care o aveau pentru regele Eduard al VIII-lea — au înțeles că altă posibilitate nu exista decât sau renunțarea la căsătoria cu d-na Simpson, sau abdicarea. Cu inima îndurerată, dar fără murmur, ei au primit hotărârea regelui și a primului ministru.

După legile engleze, regele este liber să se căsătorească chiar cu o femeie din burghezie. Doamna Simpson însă este o femeie de două ori divorțată și legătura dintre fostul rege și ea a început cu mult înainte de a se fi despărțit de cel de al doilea bărbat al său. Iată ceea ce nu putea îngădui morala engleză.

După abdicare, regele Eduard al VIII-lea și-a luat numele de Eduard duce de Windsor. El va fi un cetățean ca oricare altul al Mării Britanii. El se va căsători cu doamna Simpson, de îndată ce recentul divorț al acesteia va fi definitiv. Soții Windsor nu vor putea locui în Marea Britanie. Veniturile ducelui Windsor îi vor permite însă să trăiască destul de comod, ele fiind evaluate la aproxi-

După urma Regelui George al V-lea au rămas patru flăcăi mândri. De aceea criza de domnie din săptămâna trecută a putut fi foarte ușor soluționată. În fotografia noastră, dela stânga (actualul rege) și ducele de Kent, Gloucester, ex-regele Eduard al VIII-lea, al doilea frate, ducele de York.

nului inspecta baza navală. Dar atunci viitorul suveran nu dădu atenție d-nei Spencer. În 1925 soții Spencer divorțază. Devenită doamna Warfield, eroina romanului de dragoste de astăzi făcu o lungă călătorie până'n China și după trei ani, venind la Londra, cunoscă pe domnul Ernest A. Simpson și se căsătorii cu el. Acest al doilea oț era de origine canadiană și fusese ofițer de marină în flota regală. Regele Eduard a cunoscut pe doamna Simpson prin intermediul lady-ei Therna Furness, o anglo-americană — sora Gloriei Vanderbilt — care face parte din înalta aristocrație engleză. De atunci datează dragostea între regele Eduard și doamna Simpson. Cu cât această legătură devenea mai cunoscută, cu atât situația domnului Simpson era mai grea. În cele din urmă, cei doi soți hotărâră să se despartă și domnul Ernest Simpson admise să apară dânsul ca soțul vinovat în fața justiției. Divorțul s'a pronunțat la sfârșitul lunii trecute, și tot atunci s'a făcut cunoscută legătura dintre regele Angliei și d-na Simpson.

ȚARA Galilor

O VIZITA IN CARTIERELE MIZERIEI

RECENTA vizită a fostului rege al Angliei în țara Galilor de Sud și vestea că Parlamentul britanic a pus numai decât în studiu o lege prin care statul se obligă să vie într'ajutorul acestei provincii năpăstuite, a atras din nou atențiunea lumii asupra situației, prea puțin cunoscută, în care se sbate actualmente viața economică engleză.

INCHIPUIRE SAU ADEVĂR ?

Anul trecut, în vitrinele librăriilor din Anglia a apărut o carte care, în câteva luni de zile, a fost tradusă în toată limbile europene. Autorul lucrării era de fel din Galia de Sud și crescuse ca fiu de miner în acel ținut industrial denumit în vorbirea curentă, „cartierul mizeriei din Anglia”. Cartea era o cronică trăită, în paginile căreia se ogindia viața de cruntă și înduioșătoare obidă a unei populații, uitată acolo de Dumnezeu și de oameni. Personagiile ei nu fuseseră născocite. Erau ființe în carne și oase, așa cum se văd cu sutele și miile, în toate orașele — fără excepție — din Țara Galilor de Sud. Acolo, trăia o femeie care, pe gerul cumplit de Decembrie, umbla desculță, din brutărie în brutărie, ca să capete o bucată de pâine. Bărbatul stătea acasă, deoarece la mina unde lucra se declarase iarăși o grevă. De altminteri, omul acela n'avea decât un singur și credincios prieten: grozavul, sfâșietorul lui catar pulmonar. În familie mai erau și doi băieți cari, la vârsta de 18 ani, arătau mai vesteji și îmbătrâniți ca unii de 50. Ziua întreagă, ei nu făceau altceva decât să se bată până la sânge, cu fiii altor mame, spre a fura câte o mână de cărbuni, din spălătoriile de coks. Prin partea locului nu se vedeau decât umbre de fături ome-nești, purtând pe chip întipărirea desnădăduită a foamei și înmormintări de locuitori — mari și mici — răpuși de slăbiciune...

TELEGRAMA REGELUI

Unii au încercat să susție că scriitorul exagerase. Totuși, observatorii nepărtinitori, trebuiau să recunoască, în orice caz, că autorul, întru zugrăvirea acelor stări de lucruri, nu folosise niciun cuvânt care în mod absolut, să nu corespundă realității. E peste puțină de descris mizeria neagră ce domnește în Țara Galilor de Sud. De aceea, călătoria suveranului a fost urmărită cu o atenție încordată și acum se poate afirma că în scurtă vreme guvernul va păși la luarea unor măsuri salvatoare, în această regiune nenorocită a Imperiului britanic.

Telegrama, pe care însuși ex-Regele, după o ședere de două zile în Țara Galilor de Sud, a adresat-o populației, e o făgăduială solemnă: „Rog populația să nu piardă curajul și să aibă încredere deplină că suferințele ei nu vor fi uitate”.

Încă de pe când era prinț de Wales, fostul rege Eduard al VIII-lea se interesa de populația din ținuturile sărace, mai ales în regiunile miniere, ale Angliei.

Cu puțin înainte de abdicare, regele Eduard al VIII-lea a făcut o vizită în Țara Galilor de Sud, în ținutul unde trăiau șomerii în cea mai mare mizerie.

Punctul cel mai întunecos al vieții economice engleze. — Relatarea impresionantă a unui martor ocular.

Mister Eduard Windsor, fostul rege Eduard al VIII-lea, era foarte popular, pentru că se interesa de toate manifestările mulțimei, era sportiv și sociabil.

COPII CARE NU CUNOSC GUSTUL UNTULUI

Un ziarist a profitat de vizita ex-Regelui, spre a vedea situația cu proprii săi ochi. El povestește: „În țara Galilor am întâlnit bărbați cari șomează de zece ani neîntrerupți. Am găsit flăcăi cari încă nu câștigaseră un „penny”, în toată existența lor, deși nu doriau altceva decât să poată munci. Am întâlnit, acolo, copii cari de ani de zile primesc hrană, prin îngrijirea comitetelor de binefacere. Acești copii nici nu cunosc gustul untului. Și am văzut zeci de case unde familiile n'au nici măcar o cratiță...”.

PRĂVĂLII ȘI FABRICI INCHISE

O altă contribuție la descrierea situației locale, o dă un consilier comunal din Blaîna, orașul aflat chiar în centrul jalnicelor ținuturi din Țara Galilor.

„Acum 120 de ani, s'a întemeiat aci industria cărbunelui. Casele în cari șomerii din Blaîna se adăpostesc astăzi, datează tocmai din epoca aceea. În 1921, lucrau 4000 de oameni. După o grevă, în 1922, n'au mai rămas decât 1800. Iar de câțiva ani încoace, rar dacă mai găsești, ici-colo, câte unul. Întreg orașul trăiește de pe urma binefacerilor. Un prim fond de ajutor a înlesnit să se dea 33.000 prânzuri și 800 perechi de încălțăminte. Dar curând resursele erau isprăvite. Deunăzi, până și uzina de gaz a fost nevoită să-și închidă porțile.

CINCI PERSOANE TRĂESC CU 120 LEI

Și în toate orașele se văd aceleași lucruri. Majoritatea prăvăliilor sunt închise. Familii, compuse din cinci persoane, primesc până la 120 lei, ajutor, pe săptămână. De cele mai multe ori, chiria înghite jumătate din această sumă. Așa că restul de 60 lei trebuie să ajungă pentru hrană, încălzit, luminat și altele...

Bugetul unei asemenea familii se prezintă astfel: pentru lapte, 7.50 lei; pentru pâine, 30 lei; cărbuni, 9 lei; ceai, 4.50; carne, 4.80; cartofi, 3; iar pentru toate celelalte, 1.20 lei, din care să se îmbrace, să aibă lumină, să se asigure și să-și procure alte lucruri neapărat trebuincioase.

ALĂTURI CU COPILUL SĂU MORT...

Un alt ziarist zugrăvește câteva cazuri foarte triste:

„În singura încăpere de care dispunea, un părinte a trebuit să doarmă unsprezece nopți în șir, alături de cosciugul în care zăcea copilul său mort. Într'altă casă, membrii familiei se folosesc de paturi, cu schimbul. Ziua, dorm în ele cei mici, iar noaptea cei mari. Într'o locuință compusă din două încăperi, bucatărie și cameră de dormit, trăiește o familie de opt persoane: tatăl șomer, nevastă-sa și șase copii. În odaia de dormit sunt patru paturi. Chiria pentru această casă se urcă la 42 lei pe săptămână. Se înțelege astfel că locuitorii acestor regiuni sunt moralmente zdrobiți.”

...Astăzi, mulțumită vizitei ex-Regelui, li s'a strecurat în suflețe, pentru întâia oară, o rază caldă de speranță. Ei așteaptă încrezători, gândindu-se la promisiunea făcută de fostul lor Suveran, promisiune care să-i scape din ghiarele hidrei cu sute de capete: sărăcia...

G. R.

DESVELIREA MONUMENTULUI LUI VASILE LUCACI

Desvelirea monumentului lui Vasile Lucaci săvârșită la Satu-Mare a căpătat amploarea unei manifestații a întregii țări și a fost o rară dovadă de solidaritate națională.

Fotografiile noastre înfățișează pe membrii guvernului, clerul și oficialitățile îndreptându-se spre locul monumentului și statuia după desvelire.

DIPLOMELE PREMIULUI NOBEL

D-I Beck, legătorul curții regale din Suedia, este actualmente foarte ocupat cu alcătuirea legăturilor pentru premiul Nobel. Aceste legături sunt adevă-

rate opere de artă, din piele foarte scumpă și cu monograme pictate de mână. În fotografia noastră, d-I Beck la lucru.

Un dar folositor și plăcut de Crăciun va fi revista „REALITATEA ILUSTRATĂ” care apare într'un număr sporit de pagini, cu un almanah și un joc distractiv, ca supliment gratuit.

Numărul DE CRĂCIUN

© DIN SPUMA MĂRII
pare făcut
CIORAPUL

Atât de fină, de imaterială este țesătura acestui ciorap; o pozoabă de preț pentru eleganța unei femei.

ady

101

O CAPO D'OPERA •

Gura este în timpul mesei, a băutului, a vorbirei și respirației, neîntrerupt în atingere cu aerul exterior. Pătrund, astfel în gât, microbi ce se dezvoltă, nestin-gheriți. În faldurile mucoasei și în gingii. Ia naștere, astfel, un focar prielnic culturii microbi-ilor. Această primejdie trebuie înlăturată și focarul de infecție nimicit. Lucrul se obține prin-tr'un remediu antiseptic și bac-tericid de netăgăduită efica-ci-tate. Odolul este mijlocul ideal de îngrijire a gurei pentru că grație Odolului, acțiunea lui an-tiseptică și bactericidă pătrun-de în cele mai ascunsă unghere ale gâtului și înlătură fermen-tațiile produse și mirosul urât din gură ce ia naștere. Cine în-trebuințează, zilnic, Odol, își apără sănătatea și își asigură o adevărată îngrijire a gurii și dinților.

Opfemeie frumoasă ne deșăinșue secretul ei:

Eu prefer pentru îngrijirea tenului meu pudra D'ARGY

Mărci Postale pentru colecțiuni, emisiuni vechi, jubiliare. Nou-tăți vinde eștin LUPOVICI Calea Victoriei No. 51, vis-a-vis de Ateneu. Lista de prețuri gratis.

DUPĂ DREPTURILE FIXATE DE LEGE: REGELE *Angliei* AR PUTEA SĂ VANDA FLOTA BRITANICĂ LA LICITAȚIE

UNUL dintre cei mai mari juriști englezi și-a dat osteneala să adune toate ordonanțele și toate textele de legi care fixează drepturile regelui Angliei. Aceste drepturi, cu resfrângeri în cele mai variate și întinse domenii sociale, sunt extraordinar de numeroase, mai numeroase chiar decât le-ar crede însuși Majestatea Sa.

LISTA CELOR ZECE LUCRURI DE NECREZUT

Sub domnia reginei Victoria, cunoscutul filosof și jurist, Walter Bagehot, la fel ca și colegul lui de azi, s'a apucat să facă același lucru, cu scopul de a determina posibilitățile de cari dispune regele Angliei — la epoca aceea, regina — ca să procedeze în anumite împrejurări fără încuviințarea prealabilă a Parlamentului. Și a ajuns astfel la următoarele zece rezultate, unele mai surprinzătoare decât altele:

1. — Regele poate să desființeze întreaga armată a țării.
2. — El poate să scoată în poziție de retragere pe toți ofițerii Statului major general.
3. — Poate destitui întreg corpul ofițeresc și echipagiile flotei.
4. — Nimeni și nimic nu-l poate împiedica să vândă toate vasele de războiu precum și bazele de aprovizionare ale acestora.
5. — În caz de înfrângere în războiu, el poate să încheie pacea, sacrificând domeniul Cornwall, care e proprietate personală.
6. — Poate oricând să înceapă un războiu pentru cucerirea Breitaniei.
7. — Are dreptul să înalte la rangul de „pair” pe oricare cetățean britanic, fie bărbat, fie femeie.
8. — Are deplină putere să concedieze toți funcționarii publici, din Anglia.
9. — Poate acorda oricărei mici comune din cuprinsul Mării Britanii drepturi universitare.
10. — Poate să grațieze orice răufăcător.

DELA REGINA ANNA INCOACE S'A ISCĂLIT TOTDEAUNA

Când s'a arătat această listă a celebrului jurist reginei Victoria, suverana a exclamat: „Doamne! cum se pot scrie asemenea lucruri! E exact, însă poporul meu nu le va crede!”

În orice caz, nimeni nu se poate aștepta ca aceste posibilități teoretice să fie utilizate, cândva, de un suveran englez.

Tot atât de exact e și faptul că regele are dreptul să respingă orice lege votată de Parlament. Dar de pe vremea domniei reginei Anna, niciun monarh n'a mai refuzat să semneze un document pe care i-l supuneau miniștrii, după votul Parlamentului. E adevărat că regii și reginele au protestat în anumite împrejurări, totuși și-au dat iscălitura.

REGELE NU ȘTIE SĂ FACĂ O NEDREPTATE!

Un vechiu proverb englezesc spune că regele nu e în stare să facă un act de nedreptate. Propriu zis, nu e un proverb, ci chiar un fapt, înscris în Constituție.

Profesorul de drept englez, Dicey, spunea într-una din zile auditorului său: „Dacă Regele ucide cu propria-i mână pe primul ministru al țării, nu există Curte de justiție care ar putea să urmărească pe Majestatea Sa pentru un asemenea act”.

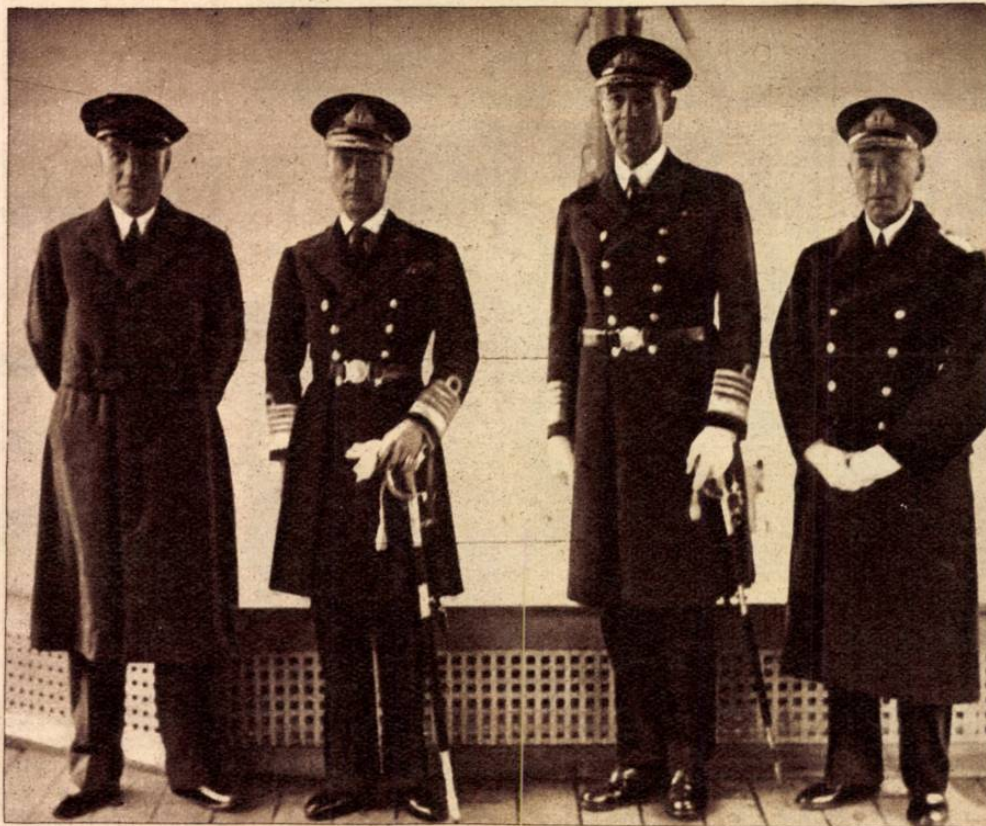
Și privilegiile merg atât de departe încât nu i se poate cere suveranului să plătească impozite. De asemenea, pentru toate veniturile ce i se cuvin direct din partea Coroanei, el nu trebuie să plătească nicio dare. Regina Victoria și Regele Eduard VII au fost cei dintâi suverani cari au hotărât, din propria-le inițiativă, să plătească impozite, intru cât în epoca aceea, ei introduseseră un bir foarte ridicat asupra veniturilor și pe care supușii Regatului-Unit îl socotiau cam împovăraător.

Dar pentru averea sa particulară, regele trebuie să plătească impozite, însă tot de bună voie, deoarece pentru motivele arătate mai sus, nu-l poate obliga nimeni, iar pe de altă parte, e foarte greu de indicat unde începe viața particulară și unde sfârșește aceea oficială.

AUTOMOBILE FĂRĂ NUMĂR ȘI SCRISORI NEFRANCATE

Testamentul regelui e ținut totdeauna secret, așa că nu se poate ști cui anume a lăsat averea sa. Până azi, bunăoară nu se știe cum a dispus regina Victoria de patrimoniul ei. Singurul lucru, care s'a aflat, este acela că regele Eduard VII nu figura pe lista moștenitorilor.

Automobilul regelui nu poartă număr. Șoferul regelui nu trebuie să se supue prescripțiilor asupra vitezei maxime. Telegramele regelui au totdeauna întâietate și nici nu trebuiesc plătite. Scrisorile Majestății Sale sunt depuse în cutiile postale fără să fie francate. Însă regele n'are scutire de porto și, atunci, intervine administrația poștelor care aplică timbrele necesare.

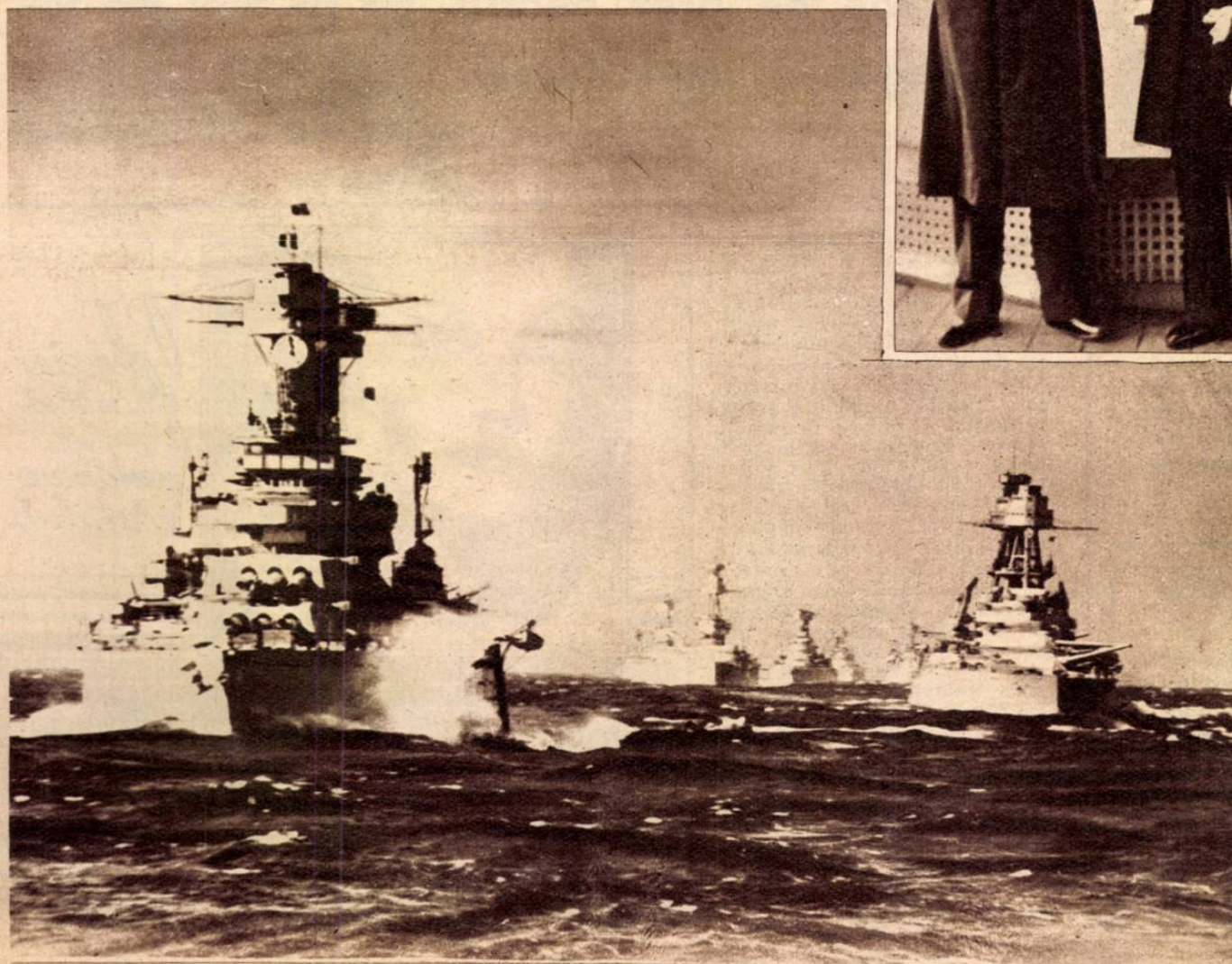
Regele Eduard al Angliei cu căpeteniile flotei britanice.

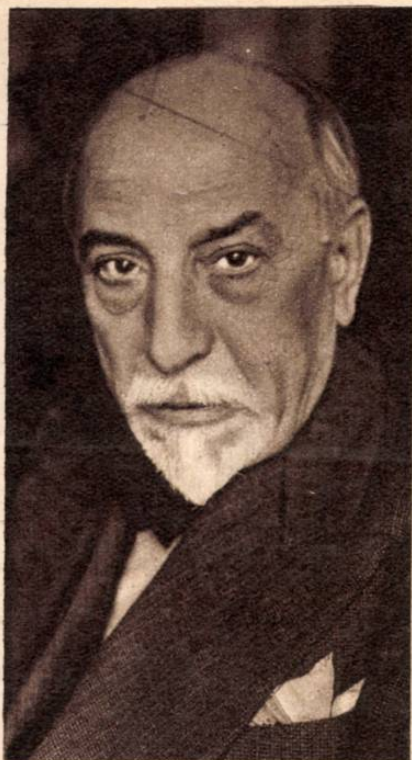
Flota britanică în timpul manevrelor.

BILET DE FAVOARE? NU EXISTĂ!

Cu toate aceste drepturi și posibilități extraordinare, sunt și unele restricțiuni destul de mari. Așa, de pildă, regele Angliei n'are dreptul de care se bucură până și cel mai umil dintre servitorii săi: dreptul de vot. În niciun registru de stare civilă, pe nicio listă electorală nu e înscris numele suveranului. Aceasta, cu alte cuvinte, înseamnă că i se impune astfel o neutralitate absolută în politica internă. De altminteri, ori de câte ori regele se duce la teatru și chiar atunci când uzează de loja regală, trebuie să cumpere bilet. La teatru, e totdeauna un „particular”. Prin urmare, nici nu poate cere să se cânte imnul național decât în cazul când e invitat la o reprezentație de gală, deoarece atunci se află acolo în calitate „oficială”.

G. R.

Luigi Pirandello, marele scriitor și autor dramatic italian, a încetat din viață, Joi 10 Decembrie 1936, în urma unei pneumonii. Luigi Pirandello s'a născut în Sicilia la 28 Iunie 1867. El a primit premiul Nobel pentru literatură.

D. Radu Roșculeț, deputat de Constanța, care se bucură de nulte simpatii printre parlamentarii guvernamentali, a fost ales vice-președinte al Camerei.

Campionatul Olimpic și Mondial 1936 pe Patine HUDORA.

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

3 puncte constituie avantajele Kalodont-ului și deci ale unei bune îngrijiri a dinților:

1. Spuma cea fină a săpunului special pentru dinți curăță temeinic dantura până și în locurile inaccesibile pentru peria de dinți;
2. Conține o substanță extrem de fină având proprietatea de a lustrui smalțul dentar fără de a-l ataca;
3. Oleatul sulfuricinic după formula d-rului Bräunlich îndepărtează treptat piatra periculoasă pentru dinți, împiedicând-o să se formeze din nou.

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

CEL MAI FRUMOS CADOU DE CRĂCIUN

Scotch și Sealyham-Terrin, de asemenea și Sieger-pedigree englez și mai multe animale de rasă premiate se vând: Viena XVIII, Türkenschanzstrasse 18 (transportul pe căile ferate)

OEDIPE

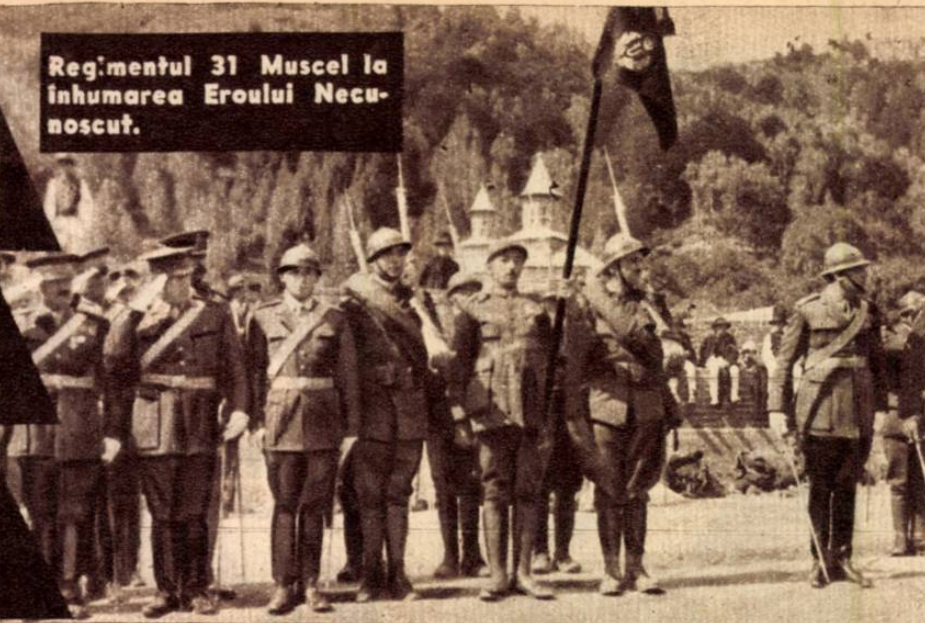
L.T. PIVER PARIS

O nouă creație

care și-a câștigat simpatia tuturor femeilor elegante. Pudra, Apa de Colonie și Parfumul OEDIPE sunt preparate cu o esență rară și originală

STOENEȘTI MUSCEL VALEA DAMBOVIȚEI

Regimentul 31 Muscel la
înhumarea Eroului Necu-
noscut.

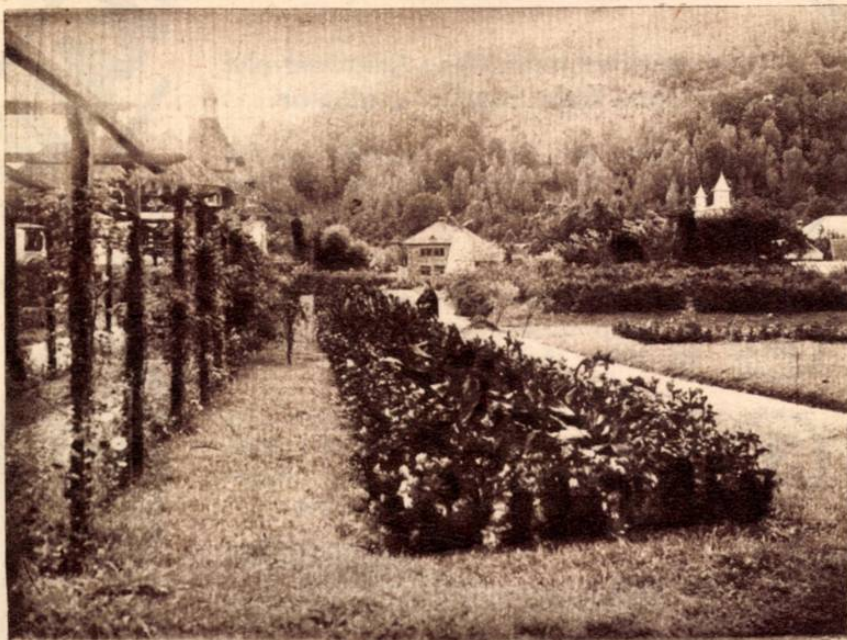

GĂSESC inițiativa admirabilei re-
viste „Realitatea Ilustrată”,
de a scoate din pitorescul vă-
ilor României imaginea plină de decor
și lumină a satelor noastre, o fericită
inspirațiune.

Dar dintre toate peisagiile României și
ale munților noștri, acel care impune
mai mult simțurilor noastre se găsește
numai acolo, unde pădurea se îmbină
cu apa.

Creatoare în virtuți de năvalnic decor,
natura a zidit în toată splendoarea ei
pe valea fermeceată a Dâmboviței, depă-
șind în frumusețe și lumină orice imagi-
nație, un sat de o răpitoare așezare:
Stoenești.

Stoenești, de care se leagă, în afară
de descălicare, o părticică din trecutul
de glorie al neamului românesc, unde
Mihaiu cel Viteaz, cu 8000 dintre cei
mai bravi soldați ai săi, s'a adăpostit
un an întreg și unde profetul Zamolxe,
cu 1000 de ani înainte de Cristos a dat

Un parc în sat.

Sub domniile voievozilor Radu cel Frumos,
Basarab cel Bătrân, Laiot Basarab, Basa-
rab cel Tânăr, Vlad Vodă Călugăreul, Radu
cel Mare, Mihnea cel Rău, Neagoe Ba-
sarab, valea decade.

Dar taina văii ascunde încă alte multe încăl-
cări de oști străine și năvălitoare.

Taina văii ascunde sub pitorescul poalelor
Carpaților satul Stoenești unde Mihaiu Vi-
teazul, după bătălia dela Călugăreni, s'a
adăpostit timp de un an întreg, Septembrie
1595—Octombrie 1596, cu 8000 dintre cei
mai viteji soldați ai săi.

Și tot în Stoenești s'au adunat oștile arde-
lenești ale lui Sigismund Batori, craiul Ar-
dealului, cu oștile cavalerilor teutoni, sub co-
manda lui Weicher și ale cavalerilor Floren-
tini, sub comanda lui Piccolomini ca și oștile
moldovenești sub comanda lui Răzvan Vodă,
Domnul Moldovei, pentru ca o armată de
aproape 65.000 de oameni cu 78 tunuri, sub
comanda lui Mihaiu și Sigismund Batori,
craiul Ardealului, să pornească pentru a re-
cuceri Târgoviște, București, Călugăreni

și a svârli pe Turci pentru totdeauna peste Dunăre.
Lupta creștinătății în contra păgânilor începe și își are origina în satul
Stoenești unde s'au adunat toate armatele creștine și de unde au pornit
năvalnic la Dunăre

Iată de ce iubesc Stoeneștii, căruia i-am dat o bună parte din sufletul meu.

* * *

M'am luptat mult ca Stoeneștii să poată avea, cred, cel mai frumos local
de primărie din țară.

M'am condus de principiul de a crea un adevărat palat comunal în care
să fie concentrate toate autoritățile satului: administrația comunală, fiscul,
jandarmeria, cămin cultural, totul se îmbină armonic în camere cu uși
duble ce se deschid larg pentru a constitui la nevoie o sală de recepție
interesantă, în fapt un ateneu popular.

Am căutat ca problemele de bună educație, atât socială cât și națională,
ce reclamă la sate săli de adunare, largi și speciale, să fie rezolvate prin
construcția unei singure clădiri.

Iar școala, construită după proiectul meu, să poată permite îmbinarea celor
două săli—prin deschiderea unor uși largi într-o singură sală. Sala de
cinematograf ca și Ateneul popular au fost găsite.

Monumentul eroilor din Stoenești,
ridicat de Amiral Dan Zaharia.

Crucea lui Mihaiu-Vi-
teazul, retras la Stoe-
nești după bătălia dela
Călugăreni cu 8000 vi-
teji. 1595-1596!

legi poporului și a propovăduit ideea despre nemurirea sufletului.

În epoca romană, pe valea Dâmboviței se așternea calea ce leagă Du-
nărea—Stația Troian—prin Rucăr, unde staționa Cohorta II-a Flavică,
cu Appulum—Alba Iulia—iar atacul Sarmisegetuzei, după studiile
arheologice dela Gura Baznei, s'a produs în anul 105 d. Chr., de către
împăratul Traian și pe această vale.

Sarmații, Goții, Cumanii și Tătarii au sălășluit vremelnice pe Valea
Dâmboviței până la descălicare. Leagănul națiunii române își are o
primă obârșie tot pe această vale.

Negru Vodă, primul întemeietor al Țării Românești a luptat în contra
Tătarilor la Cetățuia unde Doamna, surprinsă, a preferat să se svârle
de pe stânca „Colții Doamnei” decât să cadă în mâna dușmanului.

Din cetatea Dâmbovița, Vlad Tepeș la 1462 este luat prizonier de oastea
ungară dela Oratia.

Mutarea capitalei dela Târgoviște la București ca și neajunsurile pro-
vocate negustorilor de castelanii din Bran marchează începutul decăderii
însemnătății comerciale a văii.

Amiral Dan Zaharia,
d. Gusti, Patriarhul, d.
Mihalache, la solemni-
tea înhumării Eroului Ne-
cunoscut.

Am în proiect aducerea apei, o bae populară, fără a vorbi de biserica satului, străduința de o viață a preotului Cotenescu, o bijuterie pierdută și înfiptă majestos pe valea fermecată.

Dar eforturile mele și-au găsit o profundă satisfacție sufletească în ridicarea monumentului eroilor.

Nu pot ascunde durerea ce am încercat aflând că la Călugăreni, care marchează în istoria neamului o pagină de glorie și reculegere, nu există nicio piatră, niciun semn al vremii.

Crucea dela podul de peste Neajlov, este ridicată de Șerban Vodă Cantacuzino și n'are nimic cu Călugăreni, care ne-a dat triumful creștinătății în contra păgânismului.

Și atunci mi-am zis: voi face la Stoenesti, unde Mihaiu a sălășluit un an, monumentul Călugărenilor!

Dacă am reușit nu știu. Am ținut să dovedesc însă că: cu bani puțini, fără niciun sprijin obștesc, cravașând indolența autorității, se poate face ceva mare și de multă laudă.

Ce importă dacă vreo câteva țevi de tun au fost turnate într-o acvilă Romană de dimensiuni unice în țară. O acvilă ce rupe din mâinile dușmanului standardul României, ascuns un mileniu dincolo de munți, pentru a-l depune pe piatra Stoenștilor. Căci oricând vulturul poate fi și transformat în țevă: ce vor purta în străfulgerarea lor, ceva din simbolul și înariparea acvilei romane.

Dar monumentul mai ascunde încă și altceva: soldatul necunoscut, luat din grămadă de eroi, morți pentru patrie, căzuți la Pravăț pe valea Dâmboviței, la adăpostul unei porți de bronz, operă a sculptorului Schmidt, care a imortalizat o scenă din avântul românesc dela Pravăț. Și o bisericuță: Pentru că răceala marmorei din Stoenesti, scoasă din pământul meu, trebuia învăluită în parfumul de tămâie al candelii de bronz ce licărește la căpătâiul eroului și încălzită încă la focul divin al credinței strămoșești.

O criptă de erou, lângă blânda imagine a fiului dulgherului din Nazaret.

Dar trecutul eroic al Văii?!

Ce curioase manifestări mai are și viața. Uitată și pe jumătate distrusă, o cruce lăsată de Mihaiu Viteazul la 1595 (cea mai veche cruce din Jud. Muscel) a stat peste 30 de ani într-o băltoacă din curtea școalei din Slobozia. Scrierea slavonă a împiedicat descifrarea misterului. Astăzi, crucea lui Mihaiu, la loc de onoare și cinste, va rămâne singură de veghe deapauri, pe valea fermecată, la mormântul soldatului necunoscut al văii.

În fața monumentului Călugărenilor, ridicat la Stoenesti, pe valea Dâmboviței, unde Mihaiu Viteazu a stat un an de zile și de unde sub comanda marelui Voevod, armele creștine, au pornit într'un năvalnic asalt pentru a svârli pentru totdeauna pe Turci peste Dunăre.

Este un sentiment de pietate și înălțare sufletească, ce m'a călăuzit și mi-a dat avântul de a ajunge după 4 ani de încordare la o înfăptuire.

Și pentru că spațiul nu-mi permite de a vorbi și despre „Troia” pusă de mine la mormântul celor 21 de eroi morți pentru patrie pe drumul Sloboziei....., pe altă dată.

* * *

Dar Monumentul mai poartă o frumoasă machetă în bronz a M. S. Regelui Carol II-lea, sub a cărei domnie s'a ridicat. Și monumentul va mai purta în litere de bronz, data, când pe drumul descălecării lui Negru-Vodă, pe unde a trecut Mihaiu, lăsându-ne în dar, o cruce și o glorie nepieritoare, o evocare de virtuți ostășești, ale unui trecut ce acoperă paginile cele mai glorioase ale istoriei neamului românesc, M. S. Regele Carol II-lea, ilustrul inspirator și conducător al României, adunată dela Appulum la Vadul „Troian”, împreună cu blândul copil regeșc Mihaiu, Mare Voevod de Alba-Iulia, copilul răsfățat al neamului românesc, vor veni într-o zi, să îngenunche și să se roage.

Să îngenunche în fața crucei lăsată nouă de Marele Voevod Mihaiu. Să se roage, pentru că, încă cu 1000 de ani înainte de Cristos pe aceste locuri au ars candelă și au strălucit icoane.

Amiral Dan Zaharia

NOTE MEDICALE

Cele mai eficiente mijloace pentru combaterea boalelor

Porțile de intrare ale tuturor boalelor sunt nasul și gura. Deci vom căuta dela început să le ținem sub cea mai strictă supraveghere, luând măsurile dictate de împrejurări, atunci când aceste organe se vor îmbolnăvi. Cel mai banal și tot odată cel mai primejdios simptom e guturaiul. Neglijat, el poate provoca o sinusită mortală, o nefrită sau o broncopneumonie, atunci când răceala a atins plămânii. Pentru combaterea acestor boli și pentru preîntâmpinarea complicațiilor vom recurge dela început la trei mijloace dintre cele mai sigure și mai rapide;

întâi vom introduce în nas preparatul „Neo-Nosein”, care e un desinfecant puternic și un descongestionant al mucoasei nasului. Apoi vom lua antinevralgicele „Kalmos”, care calmează durerile, liniștește starea nervoasă și febrilă și oferă un somn liniștitor. Iar în al treilea rând, vom folosi siropul „Phedrosan”, minunat în bronșită, tusă convulsivă, astmă, gripă pulmonară și celelalte afecțiuni bronhopulmonare. În fiecare ambalaj cu siropul „Phedrosan” se găsește și antinevralgicul „Kalmos” și un tub eșantion „Neo-Nosein”.

mătăsurii

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

REPORTAJ ILUSTRAT
DIN CETATEA VATICANULUI

CUM TRĂESTE PAPA

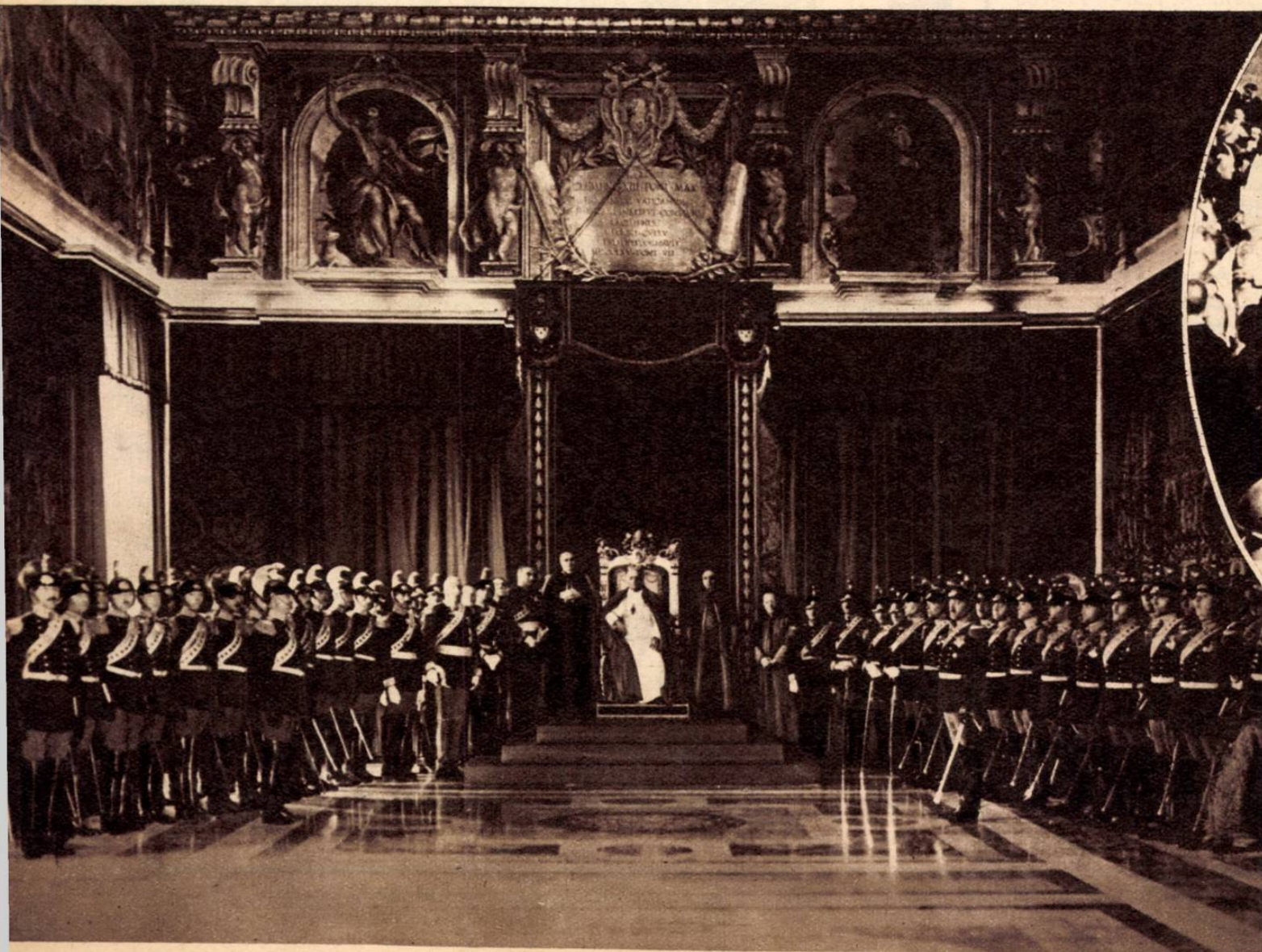
TRĂEȘTI ca Papa dela Roma! obicinuim a spune acelor, cari au izbutit să se pună la adăpostul grijilor mărunte ale vieții. De sigur că s'a ajuns la această concluzie, datorită povestirilor vizitatorilor, încantați de minunățiile palatelor Vaticanului, cu muzeele sale, nesfârșite șiruri de încăperi somptuoase și capele bogate. Papa își trăește viața de toate zilele, în mijlocul celor mai desăvârșite opere de artă, colecționate, sau chiar executate din îndemnul predecesorilor săi; totuși măreția decorului este închinată doar înaltei sale misiuni, nici decum lui personal. Majoritatea ultimilor Papi au dus un trai simplu și modest. Până în anul 1929, când s'a încheiat tratatul dintre Pius XI și Mussolini, Papii mai erau numiți și *Prizonierii Vaticanului* din „Colivia aurită”. Această izolare îi este Papei întru câtva impusă, el fiind șeful suprem al bisericii catolice; locțiitorul lui Dumnezeu pe pământ, propovăduitorul voinței divine. Această misiune copleșitoare pentru un muritor, îl face, fără îndoială solitar. Nu e de mirare că Papii fiind declarați, în 1870, infailibili, au socotit necesară

Papa Pius XI binecuvântând mulțimea cu prilejul unei vizite la reședința sa de vară dela Castel Gandolfo.

o viață particulară austeră, care să contrasteze cu fastul oficial, cerut unui împunător dumezeesc. Pius X a fost acela care-a dispus mutarea în etajul al treilea, a apartamentelor particulare ale pontifilor, din aripa încăperilor oficiale, situate în cel de-al doilea cat, unde fuseseră instalate birourile secretariatului de stat. Care e deosebirea între cele două etaje? Jos, acolo unde lucrează și primește sfântul Părinte, întreaga aripă a palatului se compune din saloane somptuoase, pardosite cu marmură, împodobite cu covoare prețioase, tablouri rare și mobilă puțină, dar de mare valoare. Sus, dimpotrivă, domnește adevărata simplitate dintr'o casă preoțească dela țară, departe de-a părea,

Papa primind, cu prilejul aniversării noului an la 1 Ianuarie 1934.

Papa Pius XI îndreptat sub baldachin spre ăraia Sft. Petru din cu prilejul canonizării Don Bosco, întemeietorului dinului Salesianilor.

Aniversarea de 80 de ani a Papei. Fotografia noastră îl înfățișează pe Papa Pius XI la slujba religioasă ținută cu acest prilej la Catedrala Sft. Petru din Roma.

Papa Pius XI la inaugurarea Expoziției Presei la Vatican.

locuința unui cardinal sau Papă. Urci numai cu ascensorul, scara monumentală nefiind accesibilă oricui. Dintr'un mic vestibul, pătrunzi într'o încăpere spațioasă, unde sunt înșiruite vitrine înalte, cuprinzând o parte din numeroasele daruri, primite zilnic de Papă. Treci apoi, în locuința propriu zisă: mai întâi, vine sufrageria, cu masa de mâncare, scaune, bufet, mobilată ca orice cameră burgheză; odaia de lucru cuprinde obiecte tot atât de impersonale și convenționale; dormitorul se află situat într'un colț al palatului, având o fereastră cu vedere spre piața Sf. Petru, dela cealaltă zărindu-se orașul Roma. Un pat simplu de alamă, acoperit cu o învelitoare din mătase grea; deasupra scrinului, e

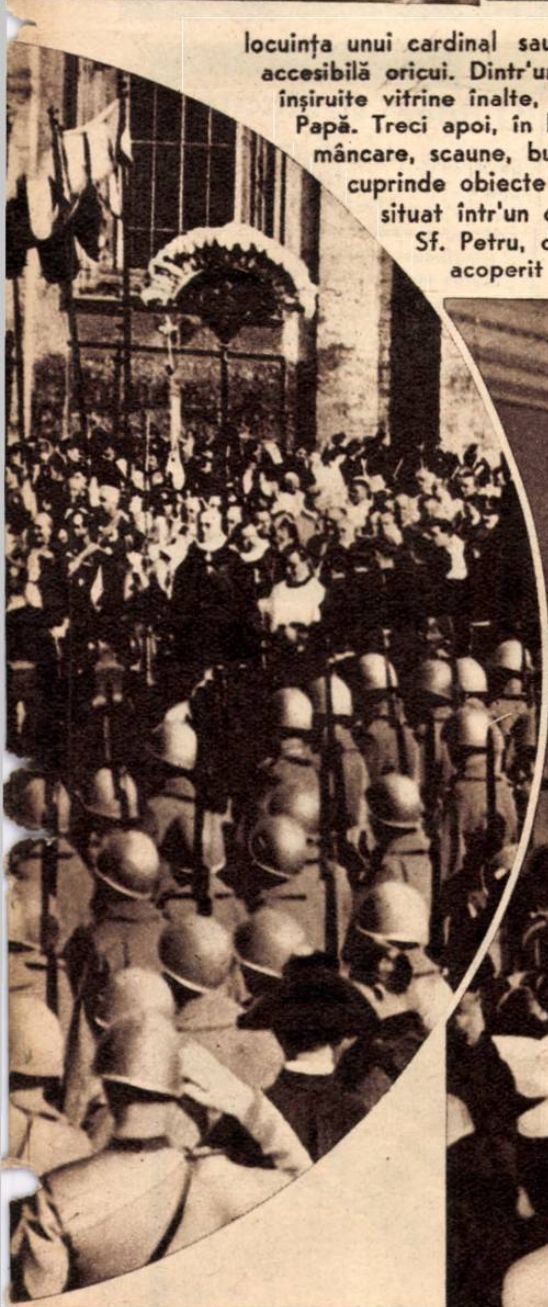
atârnată o oglindă, singura în tot apartamentul. Lângă dormitor, se află camera de baie; abia actualul papă s'a folosit de împrejurarea primei sale deplasări, în 1933, la Castel Gandolfo, reședință de vară ce i s'a atribuit prin tratatul semnat de Duce, pentru a aduce îmbunătățirile cuvenite acestei băi. Tot atunci s'au făcut modificări și renovări în celelalte încăperi, păstrându-li-se însă caracteristica neschimbată.

Tapetele de hârtie contrastează tot atât de vizibil cu îmbrăcămintea de mătase scumpă a pereților apartamentelor dela etajul al doilea; pe cât e aci mobilierul de simplu și burghez, pe atât e de somptuos în apartamentul de jos. Cadrul strălucit pe care și l-au creat Papii, din epoca barocă, a fost simplificat de către pontifii secolelor 19-lea și 20-lea, ei renunțând la mărețiile lumești devenind, în schimb, stăpânitori absoluți asupra bisericii.

Aci doarme, mănâncă și lucrează Papa, neprimind niciun fel de oaspeți, nici chiar pe rudele cele mai apropiate; aci nu intră nimeni, în afară de cei doi secretari particulari, în strae violete și valetul său (îmbrăcat într'un frac uzat); aceștia pășesc făcând cât mai puțin sgomot. Secretarii și cameristul sunt milanezi, aduși de însuși Pius XI, din Milano.

Papa se trezește vara, ca și iarna, la orele șase și jumătate; își face toaleta răzându-se singur, fără ajutorul valetului. La șapte jumătate citește liturghia, într'o capelă, instalată în același etaj. Această încăpere slujise ca dormitor predecesorului său, Benedict XI. Apoi, Papa își ia micul dejun: cafea cu lapte și pâine. La opt și treizeci, coboară cu ascensorul în apartamentele oficiale, dela etajul al doilea, reluându-și ocupațiile zilnice. Este așteptat de către secretarul de stat, care vine din primul etaj, unde sunt instalate atât birourile cât și locuința sa. În timpul acestei întrevederi, care durează uneori destul de mult, se întrunesc în anticameră, persoanele înscrise din vreme pentru audiențe. Se dă de obicei întâietate, înaltelor personalități eclesiastice, care au de primit directive din partea sfântului Părinte, sau au comunicări importante de făcut; șefi de stat, diplomați, oameni politici și chiar simpli particulari au dreptul de-a solicita o audiență personală, care li se acordă, în măsura posibilităților. Circa zece nume se pot citi zilnic pe lista celor cari trebuiesc primiți neapărat.

Adeseori, după audiențele particulare, mai sunt primite și convoiuri de pelerini, obicei rămas de pe timpul regimului de închisoare, introdus de Pius IX, urmat întocmai și de succesorul Leon XIII. Sfinții Părinți, fiind pe atunci și stăpânitori lumești, apăreau adeseori în mijlocul credincioșilor, chipul putând fi lesne contemplat de mulțime, când după oficierea unui serviciu divin binecuvântau poporul, din balconul catedralei Sf. Petru, sau luau parte la alte diferite solemnități. Abia Pius X, omul ridicat din rândurile umile, apropiat sufletește de marea masă a poporului, hotărî ca orice credincios să aibă dreptul să fie primit de Papă; el introduse sistemul audiențelor publice, acordate pe temeiul unei simple scrisori de recomandare, din partea preotului localității de origină. Această datină a fost păstrată de către urmașii săi, dându-i-se

Papa primind un grup de refugiați din Spania.

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de când a fost investit, Papa Pius XI a primit numeroase daruri printre care un serviciu copiat exact după celebrul serviciu de porțelan roșu al lui Frederic cel Mare.

chiar o importanță deosebită. Pe când odinioară numai două zile pe săptămână erau destinate audiențelor publice, Pius XI primește aproape zilnic, cetele de pelerini, venite din toate unghiurile pământului, oferind fiecăruia în parte, inelul, spre a fi sărutat, nelăsând să plece nici un grup, fără să le fi adresat câteva cuvinte, legând, uneori, chiar convorbiri mai lungi. În cursul anului sfânt (1933), mii de credincioși au străbătut saloanele oficiale, dela etajul al doilea, din palatul Vaticanului, fiind cu toții primiți de către Pius XI. După sfatul medicilor, bătrânul Papă, pe atunci în vârstă de aproape optzeci de ani, ar fi trebuit să se cruțe, limitând orele audiențelor, înaltul prelat răspunse că nu poate închide „fereastra lumii”. Altă dată, i se atrase atenția, că în interesul sănătății ar fi nimerit să facă, în mod cumpătat fi-rește, alpinism, cum făcea în tinerețe. Fără multă gândire, Papa replică: „Sportul meu favorit, sunt audiențele!” Dela amiază până la ora patru, durează aceste „exerciții sportive” pentru ca apoi, Papa să urce în apartamentele sale, unde își ia masa de prânz. Până la moartea lui Benedict XV, se aflau în serviciul Sfântului Părinte un șef și un ajutor

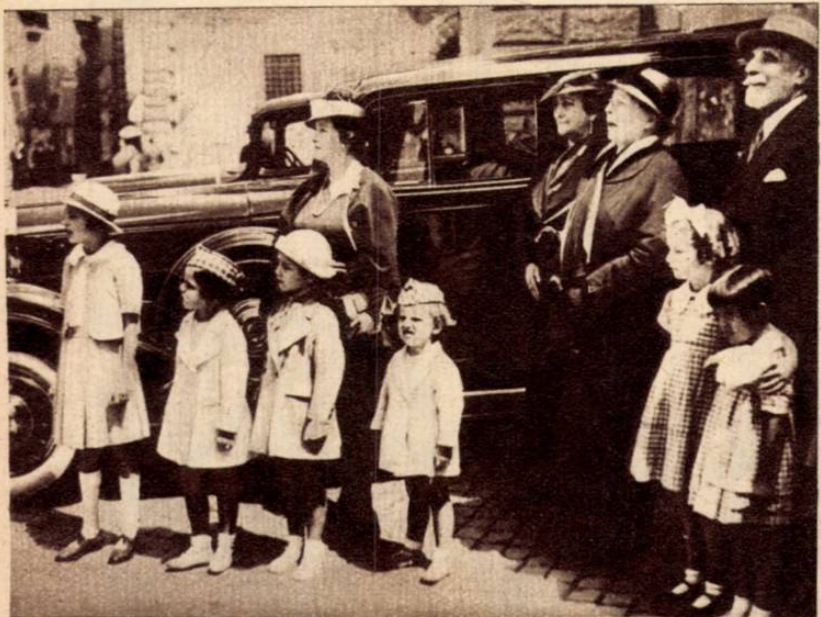
de bucătar, ca o ultimă amintire a papilor Renașterii, cari dădeau în cetatea Vaticanului ospățuri de câte cel puțin trei sute de tacâmuri. Pius XI a simplificat pe cât cu, puțin lista felurilor de mâncare, încredințând rosturile bucătăriei unor călugări. O supă, un fel de carne sau pește, fructe și brânză, preparate după gustul milanez. Papa ia masa întotdeauna singur, potrivit unei vechi tradiții. Unul dintre secretarii săi particulari îi ține tovarășie, citindu-i ziarele sau scrisorile cari i se adresează zilnic, din toate colțurile lumii, cuprinzând descrieri de viziuni, implorând ajutorare morală sau materială, sau împărțind tot folul de necazuri. De sigur că numai o parte redusă din această corespondență ajunge în mâinile Sanctității Sale, care o rezolvă la cafeaua de după masă. La ora patru jumătate, Papa iese la plimbare, în mașină, prin cetatea Vaticanului, nu pe străzile Romei, după cum obicinuia uneori Pius IX și după cum potrivit noiei convențiuni ar putea s'o facă și astăzi, actualul Pontif. Chiar înfăptuindu-se împăcarea dintre Stat și Biserică, Pius XI se mulțumește să respire aer curat, în grădiniile Vaticanului, cari constituiesc, de șapte ani, cea mai mare

parte din teritoriul minusculului său Stat. Paznicii dau de veste, pentru ca drumul să fie liber. Papa se urcă în automobil străbătând mereu aceleași drumuri, în sus și în jos, deși se fac continue schimbări, pentru a varia monotonia traseului. Doar curbele dese ce survin la urcșul dealului Vaticanului, își dau slaba lor contribuție, la însuflețirea acestei anoste plimbări. Odinioară, Papa se deprinsese să coboare din mașină, când se afla sus pe deal și să facă o scurtă plimbare pe jos; acum rămâne de cele mai multe ori tot timpul în mașină, de când îl supără boala. Plimbarea, singura recreație a zilei, nu durează mai mult decât o oră.

Serile sunt consacrate tot audiențelor și rezolvării diferitelor chestiuni, la masa de scris, din camera de lucru, dela etajul de jos; în serile de Duminică, Papa obicinuește să-și primească rudele. Pe la zece și jumătate luminile se sting jos, iar Papa trece în apartamentele sale particulare. Rugăciunea de seară durează o jumătate de oră; urmează apoi o cină ușoară, și programul s'a încheiat. Adeseori însă, noaptea târziu, se mai vede luminată camera de lucru a modestei locuințe particulare a Papei.

Odată pe săptămână, în fiecare Vineri, în somptuoasele încăperi oficiale nu ingenuche vizitatorul în fața Sfântului Părinte, ci însăși Papa se pleacă umil, în fața unui muritor de rând. Un biet preot, fără ranguri strălucite în ierarhia bisericească, se îndreaptă făcut spre apartamentele Papei, spre a păși, apoi, împreună cu dânsul, în capela, care nu lipsește nici alături de elegantele saloane. Aci preotul ascultă spovedania Sanctității Sale, deslegându-l de păcate. Chiar și Papa, care este infailibil, poate greși, ca tot omul. Spovedania săptămânală, constituie cea mai puternică dovadă de religiozitate a ființei sale muritoare. În clipa când preotul de rând dă împărțășania celui care, în ochii a nenumărate milioane de catolici, trece drept locțiitorul lui Dumnezeu pe pământ, Papa ingenuche. O clipă mai târziu preotul ingenuche, la rândul său, spre a primi binecuvântarea papală.

M.

Familia Papei, fotografiată la sosirea ei în Vatican. În fiecare săptămână, Papa petrece o zi împreună cu familia sa.

TENUL MAT
constitue
farmecul femeii

Nuanța mată este una din marile calități pe cari trebuie să le îndeplinească o pudră bună. Ea trebuie să se întindă uniform pe față, fără să formeze grăunțe vizibile cari dau obrazului un aspect de mască. Pudrele opace și dense vulgarizează chiar pe femeia cea mai frumoasă.

Pudra En Vogue preparată cu o deosebită îngrijire, e de o fineță și aderență inegalată, ceia ce o face să fie atât de apreciată de femeia cochetă.

POUDRE EN VOGUE
PARFUMERIE VENDOME

O idee strălucită

de a face cadou de Crăciun un aparat cu raze ultra-violete original Hanau. De ce? Pentru că tocmai iarna razele ultraviolete sunt o binefacere familiei, ele înlocuiesc puterea soarelui care lipsește. Este oare un cadou mai nimerit pentru familie decât un aparat original Hanau, care răspândește la orice anotimp binefăcătoarele și întăritoarele raze ultra-violete?

HÖHENSONNE

- Original Hanau -
aparate complete dela Lei 6.000 până la Lei 28.000

Cereti literatură ilustrată cu prețuri și orice informațiuni dela reprezentant: Industria Medica Tehnica S. A. Siemens Rehniger Werke, București Str. C. A. Rosetti 21. Demonstrațiuni în toate magazinele de specialități

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ**

Proteză, tehnică modernă,
coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

CHIRURGIE ESTETICĂ
(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței,
gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Tușiți:
luați adevăratele
**PASTILE
VALDA**

Cele adevărate se
vând numai în cutii
originale și sunt
singurele
eficace.

Sile Constantinescu arată cu un cinism revoltător cum și-a ucis părinții. Pe perete, vedeta de cinema Gloria Swanson, martoră a crimei, întoarce privirea.

CRIMINALII DE FIECARE ZI

extrem de delicat (aproape virginal, aproape preraphaelitic), cu mâini de o delicatețe de pictor de flori, sau de pianist specializat în Mozart.

Pe de altă parte crima e de-o grosolanie care contrastează uluitor cu gingașa lui înfățișare fizică. Pentru ceea ce a făcut și cum a făcut, Sile Constantinescu — ca să-l recu-

Criminalul Sile Constantinescu la confirmarea mandatului de arestare. Freza elegantă a bestiei a dispărut.

EXISTĂ maniaci ai purității, cari de când au aflat de ravagiile în organismul nostru ale unor bacili, iau toate măsurile să se ferească: nu beau decât apă distilată, nu consumă decât fripturi aproape arse, își desinfectează regulat mânerul bastonului și al umbrelei, poartă mănuși pe stradă, la biuro și acasă noaptea în pat, iar dacă sunt fumători, încep prin a purifica întâi, cu flacăra chibritului, capătul pe care-l vor băga în gură.

Asemeni nevinovați nebuni sunt fără leac: zadarnic li s'ar spune că nu bacili sunt de vină în caz de boală, ci nerezistența organismului (dovadă, toți înghițim bacilii tuberculozei, dar numai anumiți inși se molipsesc) zadarnic li s'ar arăta că unii bacili sunt absolut necesari organismului, iar românul punând de murături, sau dospind pâinea își fabrică însuși niște savuroși bacili ai fermentației — nu se vor lăsa încredințați!

Ba se vor feri să-ți mai întindă mâna, bănuind că intenționezi să-i transmiți cine știe ce misterioși microbi.

Trebue să mărturisim că asemenea maniaci, în zilele noastre, copleșite de crime și criminali de tot felul, încep să devină simpatici și rezonabili — ei, cari au adoptat din manie salutul cu brațul întins, sau salutul cu pumnul ridicat, scutit fiind în chipul acesta să mai dea mâna cu semenii cei infecți! Cine mai poate ști azi, precis, cu cine dă mâna?... Ce ne poate oare feri de imoralitatea și oroarea de-a da mâna cu un criminal odios? Căci dacă ne respectăm într'adevăr conștiința și dăm străngerii de mână semnificația sufletească, pe care a avut-o dela început și ar trebui s'o aibă totdeauna — n'ar trebui să mai strângem mâna nimănui!... Un criminal e descoperit — dar câte sute, câte mii rămân dincolo de reflectorul Justiției?

Diforțiile fizice care păreau o caracteriza pe criminali — cum ne învățase Lombroso — și cari-i trădau ușor ochilor celor mai puțin pătrunzători, se dedesc, în multe cazuri, înșelătoare: renumiți filantropi au capete de „lombrozieni” — iar unii asasini, nu.

Cine ar fi putut bănuși, bunăoară, că tânărul Sile Constantinescu din București, care pentru bani de petreceri și-a asasinat în chip atât de odios părinții, e un monstru cu chip omenesc?... El n'are niciuna din asimetriile faciale, pe care biologii și medicii legiști le-au fotografiat, catalogat și studiat, în ultima jumătate de veac. El n'are niciuna din exagerările nervoase, care predispun la crimă, epilepsie, isterie, neurastenii, idee fixă.

Sile Constantinescu e un tânăr svelt, grațios — așa cum pot fi văzuți în toate localurile de dans, sau în restaurantele cu lume bună și bogată — cu un chip prelung, pur, nițel melancolic și

noaștem și să-i refuzăm mâna — ar fi trebuit să fie asemenea unui urangutan turbat.

Spre a ajunge la banii părinților, acest monstru n'ar fi avut nevoie de crimă: ar fi fost îndestulătoare bunăvoința mai zeloasă a mamei, pe care în parte o avea. Cât de puțin ferți suntem, în relațiile noastre de criminali din topor (în amândouă înțelesurile), dacă ei ni se pot prezenta ca tineri manierați, cu priviri delicat-pasionate și cu gesturi de o nobilă discreție, asemenea lui Sile Constantinescu.

Să umblăm cu mâinile în buzunare și cu privirea în pământ, străini, înstrăinați voit, dârz, de oamenii cu cari suntem sortiți să trăim — nu se poate. Dar putem face altceva: să intervenim cu mai multă energie în viața, în libertatea copiilor noștri, a tinerilor.

Părinții sunt datori să știe ce fac fiii lor, în orele când nu sunt acasă, cu ce se ocupă în orele libere, ce artă, ce sport, ce idee îi pasionează. Căci grosolană crimea lui Sile Constantinescu — contrarie înfățișării lui alese — este expresia perfectă a grosolaniei în care sunt lăsați să crească, cea mai mare parte din tinerii zilelor noastre, cărora li s'a defăimat valoarea muncii, a omeniei, a rațiunii.

A.

Astfel este indicată!

Pasta de dinți NIVEA

și pentru dinții copiilor Dvs. Aveți grijă ca copiii să se obișnuiască din primii lor ani cu îngrijirea rațională a dinților. După fiecare masă și mai ales înainte de culcare, este nevoie să-și curețe dinții cu Pasta de dinți Nivea, clătindu-și totodată bine gura.

Aceasta este mijlocul cel mai bun de a curăța și menține dinții albi — frumoși.

Spunează ușor având un gust excelent.

TRIUMFUL FEMEILOR ENGLEZE

Lady Astor, în cursul unei vizite la un orfelinat din Londra.

RECENT au avut loc la Londra două interesante evenimente care relevă formidabilul progres realizat de către femei în viața publică a Marii Britanii, din momentul în care sufragetele au repurtat acea răsunătoare victorie a lor, acum 25 ani.

Fostele sufragete au sărbătorit acest jubileu printr'un banchet iar D-na Florence Horsbrugh, deputată a districtului Dundee, a fost prima femeie care a înmănat adresa de răspuns la mesagiu, Regelui Eduard al VIII-lea cu prilejul deschiderii Parlamentului.

Sufragetele care au dus o aprigă campanie pentru drepturile femeilor cu ani de zile înainte de războiu, exasperând autoritățile polițienești, sunt astăzi, după un sfert de secol, niște cetățene pacifice, unele slabe, altele mai puțin slabe, dar toate amintindu-și, în parte amuzate și în parte cu regret, de zilele de frământare ale luptei lor. Banchetul a avut o notă picantă prin faptul că unicul invitat masculin a fost inspectorul de poliție, Jarvis, care a avut pe vremuri însărcinarea de a supraveghea activitatea sufragetelor. Foștii dușmani s'au amuzat enorm evocând evenimentele „războiului” lor și relevând secrete perimate....

Cum era și de așteptat, femeile au învins... Ele ies întotdeauna învingătoare.... Drept este că în Parlament nu există decât opt femei dar toate dețin locuri importante. Imediat după senzația produsă de discursul de mare succes al D-nei Horsbrugh, s'a petrecut un alt eveniment răsunător în politica feminină. Femeile engleze și-au anunțat intenția de a intra în luptele electorale cu propriile lor candidate. Iar femeia care are curajul să apară în arenă împotriva unor candidați făcând parte din niște organizații atât de puternice ca partidul laburist și cel conservator, este Prezidenta Ligii Celibatarelor.

Zecile de mii de membre ale acestei ligi sunt mândre de starea lor și cer ca, după ce și-au petrecut o viață întreagă muncind din greu, femeile necăsătorite să primească la bătrânețe o pensie întocmai ca și acelea care au avut șansa să-și găsească un bărbat.

În parlament femeile au o ținută cât se poate de corectă, și cu toate că se situează în cele mai diferite partide, ele se unesc mai întotdeauna când se pune o chestiune care promovează sau lezează interesele sexului lor. Una dintre cele mai interesante figuri feminine ale momentului este Ellen Wilkinson deputat de Jarrow, care a condus cu o neobosită energie marșul șomerilor din Jarrow asupra Londrei.

D-na Van Ber Elst, sub supravegherea poliției în timpul unei execuții. Duce o aprigă campanie pentru abolirea pedepsei cu moartea.

Vicontesa Rhondda pe vremuri era una dintre cele mai militante sufragete.

Lady Houston preconizează cu fanatism dictatura...

a jucat rolul principal în recentele debateri asupra euthanasiei, când s'a propus legalizarea situației persoanelor lovite de o boală incurabilă și care vor să moară, deslegarea urmând a fi dată de către medici. D-na Rathbone a demonstrat că printr'o asemenea lege s'ar pune capăt unei serii infinite de suferinți; cu energica-i propagandă, ea a câștigat numeroși membri ai Camerei Lorzilor și interesant de notat este că a dobândit chiar sprijinul câtorva reprezentanți ai bisericii.

D-na Van der Elst, cel puțin tot atât de celebră ca și precedentele, luptă cu formidabila zarvă a sufragetelor pentru abolirea pedepsei cu moartea. La fiecare execuție, ea se ridică, provoacă turburări, este arestată, supusă la amenzi mari pentru ca în scurt timp după aceea, să pună la cale o nouă demonstrație.

O personalitate cu mult mai serioasă este aceea a Margaretei, Vicontesă de Rhondda, pe vremuri una dintre cele mai militante sufragete, care arunca cârpe aprinse în cutiile poștale dând astfel foc corespondenței. Arestată și închisă, ea a început imediat greva foamei. La moartea soțului său, această femeie a început o nouă campanie cerând să i se dea în camera lorzilor locul pe care-l avusese răposatul. A avut o viață aventuroasă și se numără printre puținii cari au scăpat cu viață din naufragiul „Lusitaniei” vas torpilat de către Germani în cursul războ-

iului mondial. Astăzi este una din figurile de frunte ale Industriei Britanice. Prezentă în consiliile de administrație a șase mari concernuri industriale și directoare a altor treizeci. Prin intensă sa activitate, ea a dovedit că până și în industrie femeia îl poate egala pe bărbat. Editează un ziar propriu „Time and Tide” în care susține idei foarte rezonabile asupra modului în care ar trebui organizată lumea.

Nu tot astfel stau lucrurile cu multimilionara Lady Houston, care editează de asemenea un ziar, dar în privința rațiunii cam lasă de dorit. Această doamnă preconizează dictatura cu fanatism și cere ca Regele Eduard al VIII-lea să îndeplinească acest rol pentru Anglia. Fiecare număr din publicația sa „Saturday Review” este plin de laude la adresa lui Hitler și a lui Mussolini. Pe aceștia doi îi ridică în slavă înecând în același timp în ridicul guvernul britanic.

Ținta săgeților sale veninoase este în special D-l Anthony Eden dar aceasta nu înseamnă că Baldwin, Macdonald și ceilalți miniștri nu-și primesc partea.

Dar toate aceste atacuri ale ei îi impresionează prea puțin, pentru că Lady Houston, cu toată moștenirea sa de șapte milioane lire sterline, se reduce la un foc de paie. Cu puțin înainte de moartea soțului ei, marea „naționalistă” s-a stabilit în insulele Canalului, unde nu se plătesc impozite, pentru că să nu i se perceapă taxa de moștenire. A fost totuși impusă la 2½ milioane lire sterline și s-a judecat ani de zile mai înainte de a plăti. Dar văduva lui Sir Robert Houston mai posedă încă destul pentru a-și continua activitatea politică cu o energie neegalată și cu un egal succes.

Anglia mai are încă o sumedenie de femei interesante în fruntea cărora se situează marea aviatore Amy Molisson. Imediat după aceasta, vine în ordine Generalul Evangeline Booth, care conduce „Armata Salvării”, una dintre cele mai mari organizații mondiale cu ramificații în optzecișase de țări. Anglia a devenit mare și puternică sub conducerea unor femei cum au fost reginele Anna, Elisabetha și Victoria. Cu toate acestea, femeile au avut foarte puține drepturi în această țară până la ridicarea sufragetelor și cei 25 de ani care s-au scurs de atunci au justificat din plin excesele campaniei lor. Femeile și-au creat între timp cariere de o grandoare și de o importanță cum fostele sufragete n'au întrevăzut probabil nici chiar în cele mai avântate vise ale lor.

L. RASKAY

LAMA DE CALITATE! SOUPLEX-PLATINE

cereți noul ambalaj „CORDON ROUGE” 0,08 mm.
FINA, FLEXIBILĂ, REZISTENTĂ

Creme cari înfrumusețează!

SCHERK

Creme cari nutresc epiderma, întăresc țesutul și dau tenului un aspect delicat și

fină și uleiuri alese, regenerează pielea, fortificând-o. • Crema Trisena, de zi, uscată, acționează în mod uniform făcând tenul mat. Este totodată și cea mai bună bază pentru pudră. • Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și Lei 123 precum și în tuburi à Lei 47 și Lei 67. • Cereți mostră de Cold Cream contra Lei 12 mărci postale: „Parfex” Calea Moșilor 78, București I.

îngrijit, acestea sunt cremele Scherk. • Cold Cream pentru noaptea, din ceară

AU SOSIT TOATE NUANȚELE DE

Rouge
RITZ

CEREȚI NUMAI CEL
MAI BUN ȘI CEL MAI
FIN ROȘU DE BUZE

„RITZ”

I se legau mâinile pentru ca să nu se scarpine!

Citiți această scrisoare a unei nașe, în fine liniștită și încrezătoare: „Finul meu Jean Philippot era atins de o gravă afecțiune a pielii. Coșuri îi acopereau fața, supurau și se întindeau pe gât și pe spate. Copilul se scarpina și rupea crustele! Mama sa era dezesperată....

Jean PHILIPPOT
Montauban
(Tarn-et-Garonne)

Am sfătuit-o să înlăture binișor crustele coapte și să aplice un strat subțire de Pomada Cadum

O ameliorare sensibilă s'a produs numai decât. După 10 zile de tratament, micul Jean și-a recăpătat înfățișarea fragedă și odihnită! Mii de atestări dovedesc minunata acțiune calmantă și curativă a excelentei Pomade Cadum în cazurile cele mai rebele de butoni cu puroiu, acnee, eczema, pecingine, urticaria.... Să aveți întotdeauna la îndemână o cutie de „adevărată” Pomada Cadum. Citiți cu atențiune notișa explicativă.

ȘI-A PIERDUT SLUJBA DIN CAUZA REUMATISMULUI

După ce a muncit timp
de 30 de ani la C. F. R.

A-ți pierde slujba din cauză de boală, după ce ai muncit fără întrerupere timp de 30 de ani ca acest muncitor la Căile Ferate, e lucru foarte trist. Dar reumatismul de care suferea era într-o fază atât de serioasă încât a fost nevoit să părăsească serviciul — acest om nu era în stare să facă un pas fără baston. O doamnă l'a sfătuit să facă o încercare cu Sels Kruschen. A luat Kruschen și văzând că se simte mai bine a continuat să ia aceste săruri fără întrerupere până s'a simțit atât de bine încât a fost în stare să rela lucrul. Iată ce ne scrie el însuși: —

„Timp de 3 ani am suferit cumplit din cauza artritisului. Eram nevoit să umblu cu un baston. Deasemenea, am fost nevoit să părăsesc serviciul. Sunt acum și am fost în serviciul Căilor Ferate timp de 30 de ani. O doamnă mă sfătui să fac o încercare cu Sels Kruschen. M'am hotărât să cumpăr câteva sticle și să le iau pe toate pentru a-mi putea da seama dacă efectele sunt într'adevăr atât de bune cum se spune. Văzând că mă simt mai bine am continuat să iau Kruschen un timp mai îndelungat, până m'am vindecat complet. Acum mă bucur de o sănătate perfectă și am reluat lucrul. Nici nu găsesc destule cuvinte de laudă pentru Sels Kruschen” — W. T.

Durerile și înțepeneala provocate de reumatism provin din depozitarea în mușchii corpului a unor cristale de acid uric ascuțite ca acul. Sărurile naturale minerale conținute de Kruschen stimulează ficatul și rinichii spre o acțiune normală și regulată, ajutând organismul de a elimina excesul de acid uric care este cauza suferințelor Dv.

FABRICANT
HENRY COMRS
Oppm?
BĂTĂTURI
ANTICOR PARFAIT

O condiție esențială a succesului...

este sănătatea. Știm cu toții acest lucru, știm de asemenea ce funcție importantă îndeplinește stomacul în organism, și totuși această parte a corpului nostru este destul de neglijată.

Măncăm fără măsură, și la ore neregulate. De aceea puțini sunt oamenii cari dela o anumită vârstă, să nu se vaete de dureri de stomac. Rezultatele inevitabile ale exceselor comise nu întârzie să se arate sub forma maladiilor de stomac și intestinale.

Știința medicală contemporană a reușit să descopere un me-

dicament care are darul neprețuit de a vindeca boalele cronice de stomac, intestinale, rinichi și ficat, chiar și cazurile rebele, de 15—20 ani vechime.

E vorba de preparatul Gastro D cu renume mondial, care a fost experimentat în toate țările și grație căruia milioane de oameni și au regăsit sănătatea.

Găsiți Gastro D la toate farmaciile și drogheriile, sau contra ramburs de lei 130 la Farmacia Thoiss din București calea Victoriei 124.

Si în loja aceasta, unde se găsesc persoane din buna societate, aerul este plin de Soir de Paris, pudra, parfumul și apa de Colonia.

Se găsesc de vânzare pretutindeni.

SOIR DE PARIS
BOURJOIS

BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebuintarea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

Deoarece editorul meu trimite în total numai

10.000 bucăți gratis

scrieți imediat, pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin 80, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z.596

Ed. Robinson

(Dela trimisul nostru special permanent la Paris)

IN primul rând vreau să reamintesc cititorilor revistei „Realitatea Ilustrată”, că revista noastră a publicat pentru prima oară informațiunea că Edward Robinson e originar din România. Această informație a apărut în interviul acordat subsemnatului de către Boris Karloff.

Astăzi toată lumea știe că Robinson e originar din România.

Cine nu-și aduce aminte de acest mare actor, creatorul filmelor de gangsteri „Micul Cezar”, „Tot orașul vorbește”, „Omul cu două fețe” și toată seria de filme de gangsteri în care Robinson a dovedit marele său talent.

De câteva zile Robinson este oaspele Parisului. Venind din Londra unde a interpretat un rol principal în filmul „Trăznitul asupra orașului”, se opri la Paris să se odihnească un timp și mai cu seamă să achiziționeze câteva tablouri celebre, fiind un mare amator și colecționar.

Între altele a achiziționat două tablouri de Renoir și Corot de mare valoare. Măine va pleca din nou la Hollywood unde va turna imediat un alt film *Kid Galahad* o istorie de box și un manager cu un sistem de convingere destul de curios.....

Trimisul nostru special, Henry Doru, alături de Robinson.

Robinson e un om foarte simplu (e curios cum toți artiștii din America „unt simpli”) cordial, surâzător, lipsit de acea ferocitate arătată în filmele sale, vorbește la perfecție franceza, germana, și... românește... Ieri mă aștepta în apartamentul său luxos la Hotelul George V.

Cum deschisei ușa, Robinson mă întâmpină într-o românească perfectă.

(Voiu căuta să întrebuițez expresiile sale textuale).

— Foarte drăguț din partea d-tale că ai venit să mă vezi.

Am primit tot felul de ziariști și mă simt fericit că pot strânge mâna unui compatriot.

Înutil de a vă descrie stupefacția mea la auzul acestor cuvinte pronunțate de un actor celebru într-o românească perfectă.

— Ca să schimb puțin din banalul interview, îi spusei eu, v-aș ruga să-mi vorbiți de d-voastră.

— Sunt născut în București, îmi declară ROBINSON, în strada Cantemir, am urmat școala la „Carolina și Iacob Loebel” dacă îmi aduc bine aminte; la vârsta de 10 ani am părăsit țara împreună cu familia mea plecând în America (Robinson are 43 ani). Părinții mei voiau să mă facă avocat sau comerciant. Am fost însă atras către scenă. Am jucat tot repertoriul de Ibsen, Strindberg. Cariera mea teatrală a început imediat după războiu. Am debutat într-o piesă patriotică „Sous le Foe” unde interpretam trei roluri de soldat: francez, englez și belgian. Piesa aceasta a avut un mare succes la New-York și imediat după aceea mi se propuse să joc versiunea americană a piesei franceze „Un trou dans le mur”.

— Cum ați ajuns la film?

— Am jucat acum 5 ani o piesă de gangsteri „Le Rackets” și după un succes imens pe Broadway am plecat în turneu. După o reprezentație la Los Angeles mi s'a făcut propunerea să turnez un film într'un rol identic cu acela interpretat în piesă. Pe vremea aceea începu voga filmelor de gangsteri. Lesne de înțeles că am acceptat imediat și n'am stat pe gânduri... și nu regret... Iată-mă deci „teribilul gangster”.

Filmele acestea mi-au făcut o oarecare popularitate în lumea adevăraților gangsteri. Am primit numeroase scrisori dela celebrii gangsteri, scrisori de felicitare însă și de amenințare ca să nu exagerez, dându-mi

oarecare lămuriri asupra mentalității lor. Aceste lămuriri mi-au fost de mare folos. Am multe relațiuni cu adevărații gangsteri, nu vreau însă să se creadă că sunt un „vrai de vrai”...

— Vă mai aduceți aminte de București?

— Cum nu... Calea Văcărești, Dudești... strada Bradului... O coincidență nostimă: Când eram copil, „jucam” adesea cu camarazii mei de-a „hoții și gardiștii”... „devenisem temut” prin loviturile de pumni ce le dădeam... devenisem un fel de spaimă a cartierului... bine înțeles printre copii. Cine se gândia atunci că voiu deveni în filme tipul reprezentativ al gangsterilor, cari pe vremea mea îi numeam pur și simplu „hoți”? Cine se gândia atunci că astăzi voiu face uz de pumni ca acum 33 ani când umpleam strada și maidanurile cu strigătele noastre...

— Mai aveți rude în țară?

— Nu, am avut un frate care a murit în timpul războiului în armata română. Ca încheiere trebuie să vă fac o destăinuire... Numele meu nu este Edward G. Robinson... ci Edy Goldenberg, născut în cartierul Dudești în București... Scrieți în revista d-voastră pe care aș dori s'o primesc regulat, că n'am uitat pe prietenii mei din copilărie și acei ce-și reamintesc sau au cunoscut acum 33 ani la școala „Carolina și Jacob Loebel” pe un oarecare Edy Goldenberg să știe că el este astăzi Edward G. Robinson. Spuneți că n'am uitat româneasca și că la New-York am mulți prieteni români. Regret că n'am timp, altfel aș fi venit în țară pentru câteva zile...

Mulțumesc revistei „Realitatea Ilustrată” pentru marea onoare ce-mi face de a se ocupa de mine, în același timp mulțumesc publicului pentru atenția cu care înconjoară filmele mele.

Astfel Edy Goldenberg, micul ștregar din strada Cantemir, a devenit astăzi marele actor EDWARD G. ROBINSON; ștregarul ce umplea strada cu strigătele sale de copil voios, apare astăzi pe ecranele din lumea întreagă în creațiunile sale extraordinare.

Voi, dragi cetitori, când veți vedea un film cu Edward Robinson, veți putea spune că, jucând, se gândește adesea la copilăria sa petrecută în țară și că gândește românește la fel ca și voi.

Paris 25 Noembrie 1936.

HENRY DORU

Un autograf al lui Edvard G. Robinson pentru revista noastră.